Colecția STRĂNGER SECRET FILES 17

EMIL STRĂINU

Baze extraterestre și OZN pe LUNĂ, PĂMÂNT și MARTE

Editura TRIUMF

BAZE EXTRATERESTRE ŞI OZN PE LUNĂ, PĂMÂNT ŞI MARTE
EMIL STRĂINU
XVI Московский международный
Салон изобретений
и инновационных технологий
«Архимед-2013»
Există baze OZN şi extraterestre pe Lună, Pământ şi Marte • Invazia civilizaţiei Unbroide • Există baze OZN în adâncul mărilor şi oceanelor • Nicolae Ceauşescu avea legături cu extratereştrii şi acceptase o Bază OZN în Munţii Carpaţi • Secretele asteroidului de la Celeabinsk • Dezvăluirile Dosarului Ultrasecret Albastru • Reţeaua ANTI-OZN SETKA • Dovezi ocultate ale vieţii extraterestre • Militarii vorbesc - Baze militare atacate de OZN-uri • Extratereştrii preiau controlul Terrei.

Dedicaţie:
Pentru EMILIAN
Această lucrare apare cu binecuvântarea

Preasfinţitului Părinte-Arhimandrit MIHAIL MATEI BOTA.

Prefaţă

Marc Guzman1, o doamnă de naţionalitate franceză, foarte bogată, a lăsat Academiei de Ştiinţe Franceze o sumă de 100.000 (o sută de mii) de franci vechi, destinată să recompenseze[1] pe prima persoană care va intra în „comunicaţie" cu locuitorii unui alt corp ceresc, altul în afară de Planeta… Marte[2]!

După câte ştim cu toţii, acest eveniment nu s-a întâmplat. Când va avea loc şi cine va avea fericita şansă de a realiza acest eveniment epocal, încasând şi marele premiu pus în joc este foarte greu de anticipat, viitorul nu uitaţi că este plin de surprize…

Însă, dacă nu aţi fost atenţi suficient, o întrebare rămâne:

De ce era scoasă din ecuaţia premiului tocmai Planeta Marte!?

Ce ştia doamna Marc Guzman şi noi nu ştim în legătură cu Planeta Roşie!?!?

NASA „are ceva deosebit de important, vital de ascuns". Aceasta este părerea a tot mai multor cercetători independenţi cât şi a unor oameni interesaţi de problemele legate de existenţa şi contactul cu civilizaţiile extraterestre.

La mijlocul lunii aprilie 2012, ziarele din S.U.A., dar şi alte publicaţii din lume, au preluat informaţiile date de un cercetător solitar american

1 Premiul datează de la sfârşitul secolului al XIX-lea.

2 Pe larg în: I.C. Boghiţoiu, în lumea telecomunicaţiilor, Editura Tineretului, Bucureşti, 1966, pag. 245 şi următoarele.

care afirmă că a găsit dovada de netăgăduit a existenţei extratereştrilor, fapt ascuns de către NASA de decenii…

Cercetătorul menţionat afirmă că după ce a analizat imagini publice ale NASA a găsit dovada existenţei extratereştrilor!

Asta după ce a studiat diferite fotografii din reţeaua Internet după care se monitoriza activitatea solară şi a observat că pe lângă Soare planează un obiect misterios de formă piramidală.

Înregistrarea publicată iniţial pe reţeaua Internet a fost retrasă a doua zi după ce a fost făcut anunţul, invocându-se o „eroare”, o „defecţiune” de ordin tehnic!

Specialiştii susţin că ar fi vorba de un **„tunel”** de materie care se întinde în afara Soarelui şi se răceşte formând astfel un „punct” negru4, fiind de fapt un fel de „poartă stelară”, „star gate”.

Este a treia oară în cursul primelor trei luni din anul 2012 când specialiştii NASA trebuie să explice apariţii misterioase din spaţiu.

În decembrie 2011, un alt cercertător solitar a semnalat că în jurul lui Mercur orbitează o navă spaţială, iar la începutul lunii martie 2012, un altul a observat pe film cum un obiect de mărimea unui planetoid părea că… **se alimentează direct din Soare!**

Dar, acest tip de manifestări nu sunt noi…

„Bumerangul texan”.

4 Aici se ia în calcul „materia întunecată” şi „energia întunecată” despre care vom vorbi pe larg în carte.

Trucaj sau realitate?!

Fotografii din Fort Stockton, Texas, S.U.A.

În anul 1960 se aflau satelizaţi pe orbite circumterestre – în jurul Terrei – 11 sateliţi sovietici şi americani ce erau atent supravegheaţi de toţi participanţii la „Cursa pentru Cosmos”.

Toţi aceşti sateliţi urmăreu traiectorii, itinerarii prestabilte şi foarte fixe conform tehnologiei începutului „Erei cosmice”.

Cu toate acestea la acea dată, în jurul Terrei

se mai afla o navă, observată de toată lumea prin mijloace astronomice, (prin instrumente optice cât şi prin intermediul radiotelescoapelor), navă pe care nu o revendica nimeni, apăruse subit din adâncurile Cosmosului şi era la rândul ei satelizată, „parcată" pe o orbită circumterestră, putând să-i fie observate evoluţiile de pe Pământ în mod permanent

La încercările terestre de contactare sau studiere de la distanţă nava a dispărut în Cosmos tot atât de brusc cum a şi apărut.

În decursul timpului, reporteri ai celebrei reviste *Newsweek* au luat o serie de interviuri unor oameni de ştiinţă de la Naţional Space Control and Surveliance Center, trăgând concluzia că un număr tot mai mare de oameni de ştiinţă sunt în prezent convinşi că sistemul de urmărire cosmică a descoperit şi determinat coordonatele de zbor a **numeroase vehicule cosmice ce nu aveau proveniență terestră, venind din afara lumii noastre, posibil din afara galaxiei sau chiar din alte galaxii.**

Acest tip de nave, potrivit aprecierilor specialiştilor, reprezintă vizitatori trimişi de fiinţe superioare sau aparţinând unor comunităţi de stele – planete, făcând sau nu parte din galaxia noastră, un gen de O.N.U.[3] galactic, care din motive antropologice sau arheologice (le-am spune noi) se interesează de planeta noastră şi de civilizaţia umană de pe Terra.

Vom demonstra că faptele arată că suntem

3 Organizaţia Naţiunilor Unite.

ţinuţi permanent sub observaţie de către **„Cineva”** din afara lumii noastre!

Asemenea ştiri nu ar trebui să ne mai mire deoarece nici pe Terra lucrurile nu sunt mai clare.

Am în faţă un comunicat al NASA din vremea desfăşurării misiunilor Programului laboratorului cosmic american Skylab, unde este descris cu lux de amănunte faptul că nava specială de observare şi control cosmic a telecomunicaţiilor aparţinând NASA ce urmărea permanent laboratorul spaţial ce se afla pe orbită în jurul Pământului, ancorată într-o poziţie fixă favorabilă din punct de vedere geofizic şi al vizibilităţii radioelectronice, în apele liniştite ale Golfului Mar del Plata, a trebuit deplasată cu mult în larg.

Aceasta datorită unor misterioase şi puternice interferenţe de origine nonterestră[4] ce nu au putut fi eliminate în niciun fel şi care compromiteau definitiv îndeplinirea misiunilor de către navă şi implicit de Laboratorul cosmic Skylab aflat pe orbită în jurul Terr ei.

Vom vedea pe parcursul acestei lucrări că numărul fenomenelor insolite pe mări şi oceane cât şi în spaţiul cosmic creşte vertiginos în timp ce explicaţiile oficiale lipsesc... cu desăvârşire!

Vom descoperi că *„Cineva”* are baze secrete pe Lună, Marte şi chiar pe... Terra, lucru ascuns şi necunoscut de majoritatea dintre noi!

---

4 Interesant este faptul că misterioasele interferenţe veneau din adâncurile oceanului şi puneau mari probleme şi unei nave ştiinţifice a URSS aflate în zonă şi care urmărea şi ea programul cosmic sovietic Cosmos - Saliut! Trebuind ca la rândul lor, şi ei, să părăsească neputincioşi zona optimă de semnal!

Privind retrospectiv, ne amintin că începând cu nava Apollo 7 începe seria zborurilor pilotate din Programul Apollo – Omul pe Lună.

Toate echipajele acestui program au fost urmărite în mai multe rânduri de OZN-uri despre a căror provenienţă cei de la sol nu ştiau nimic.

Legăturile radio cu Centrul de Conducere şi Control al Zborului au fost în mod inexplicabil de foarte multe ori bruiate pe toate canalele şi, în căşti, atât astronauţii, cât şi cei de la sol auzeau zgomote[5] şi pocnituri de nesuportat pe frecvenţe foarte înalte ce afectau auzul şi activitatea cerebrală, făcând să dispară capacitatea de concentrare şi control a celor ce le ascultau.

De foarte multe ori lumini orbitoare treceau în foarte mare viteză pe lângă astronavele Apollo. Exemplul clasic, recunoscut public de NASA, este cel al zborului navei Apollo 10 ce a fost însoţită pe toată perioada cât a orbitat în jurul Lunii de un corp luminos, strălucitor ce a fost de multe ori fotografiat, lucru ce-l va face pe astronautul Edgar Mitchel să exclame:

„Le-am văzut[6] cu toţii, dar de unde dracu', vin"!?

Dr. Garry Handerson, om de ştiinţă de la NASA, afirmă categoric că:

---

5 Iniţial americanii au dat vina la vremea respectivă pe sovietici, dar după încheierea Războiului Rece s-a dovedit clar că aceştia nu au avut niciun amestec în provocarea acestor anomalii electronice.

6 Pentru Programul Apollo - Omul pe Lună, vezi şi Chariots for Apollo, Courtney G. Brooks, James M. Grimwood, Loyd S. Swenson Jr., Dver Publications, inc. Mineola, New York, S.UA, 2009

„Toţi astronauţii au văzut acest tip de obiecte, dar au ordinul strict să nu discute cu nimeni cele văzute”.

Într-o emisiune ce am realizat-o la postul de televiziune TELE 7 ABC, la începutul anilor nouăzeci cu Ion[7] Ţugui, cosmonautul român Dumitru Prunariu a declarat că „tuturor cosmonauţilor[8] şi astronauţilor[9] Le-a fost impus un cod al tăcerii vis-à-vis de extratereştrii şi fenomenul OZN” sub „ameninţarea scoaterii din programul spaţial”!

NASA deţine un număr imens de fotografii şi filme cu OZN-uri, luate din apropiere atât pe Pământ, în adâncul mărilor şi oceanelor, dar mai ales din Cosmos.

Se pare că nu mai este viabilă presupunerea noastră privind faptul că omul nu poate trăi în medii diferite de cele de pe Pământ

Pe 31 iulie 1952, Gianpero Monguzzi, inginer italian, a fotografiat un OZN pe culmile Alpilor italieni, ce aterizase pe zăpadă. Monguzzi se afla la numai 90 m de aeronavă, reuşind să facă şase fotografii.

Lângă nava aterizată, o figură umanoidă mergea de jur-împrejurul ei, purtând un costum spaţial, rucsac şi antenă,

---

7 Este vorba de emisiunea Lumea Misterelor.

8 Până în prezent au zburat în Cosmos 530 de oameni. Un procent de 5 la sută din astronauţi şi cosmonauţi au murit în timpul misiunilor spaţiale. Pe primul loc la pierderi este NASA, S.UA

asemănătoare celor purtate de astronauţii noştri, cu care însă au mers pe Lună 17 ani mai târziu!

Mai multe cărţi la care ne vom referi pe parcursul acestei lucrări vor să ne convingă cu diferite argumente că în **arcul muntos Carpatic,** dar şi în alţi munţi cum ar fi Himalaya şi Anzi există o reţea de baze subterane construite de extratereştri de-a lungul timpului.

Una din ştirile de senzaţie publicate la începutul lunii august 2013 în presa din Mexic susţinea nici mai mult nici mai puţin decât că fostul preşedinte al României, Nicolae Ceauşescu, avea legături cu o civilizaţie extraterestră cărora le oferea copii din orfelinate pentru experienţe!!

Astfel, publicaţia mexicană *Zolcalo Saltillo* lansează un scenariu Science Fiction despre Nicolae Ceauşescu şi legăturile lui cu fiinţe extraterestre.

Potrivit acestei publicaţii, Ceauşescu trimitea copiii nedoriţi extratereştrilor pentru a efectua experimente.

Fostul preşedinte Nicolae Ceauşescu este una dintre personalităţile care stârnesc curiozitatea, iar perioada regimului comunist din România continuă să fie un subiect interesant atât

pentru români, cât şi pentru occidentali.

Decretul 770 a avut ca rezultat o creştere fără precedent a natalităţii, însă interzicerea avortului a avut şi consecinţe dramatice.

Orfelinatele ţării erau pline, iar în urma metodelor extreme folosite de femei pentru a-şi induce avortul, mulţi nou-născuţi aveau malformaţii la naştere.

Publicaţia mexicană *Zolcalo* scrie că bebeluşii din orfelinate erau supuşi unor experimente secrete. Potrivit ziarului mexican, serviciile secrete din Statele Unite au descoperit că dictatorul comunist avea legături secrete cu personaje misterioase extraterestre.

„Fostul dictator al României, Nicolae Ceauşescu, a luat cu el în mormânt acest secret, însă studiile agenţilor secreţi americani au scos la iveală indicii solide că fostul lider îl comunist avea legături cu fiinţe misterioase, cel mai probabil creaturi provenite din spaţiul extraterestru”.

Acelaşi articol vorbeşte despre fascinaţia lui Ceauşescu pentru fiinţele extraterestre şi interesul său crescut pentru a stabili legături cu extratereştrii.

Având ca sursă un fost agent secret american, articolul menţionează că Ceauşescu obişnuia să se vadă frecvent cu extratereştri cărora le dădea copiii din orfelinate pentru experimente.

Primul contact cu extratereştrii a fost stabilit în 1977. În acel an, armata avea sub stăpânire o zonă extinsă şi nepopulată din Munţii Carpaţi.

Oricine încerca să se apropie de acele locuri

era exterminat cu o împuşcătură în cap, doar dictatorul având voie să intre în zona misterioasă, la bordul unei maşini de teren.

Deşi militarii au observat prezenţa OZN-urilor şi a creaturilor misterioase cu capete masive şi trupuri extrem de slabe îmbrăcate în costume argintii, nimeni nu a îndrăznit să comenteze sau să vorbească despre ceea ce a văzut „acolo”, scriu jurnaliştii mexicani.

Copiii ar fi fost preluaţi de fiinţele bizare şi supuse unor experimente despre care este posibil ca nimeni să nu afle vreodată, dar care explică parţial numărul mare de orfani cu dizabilităţi descoperiţi în orfelinatele din România la scurt timp după căderea comunismului, conchide ziarul mexican.

După părerea noastră este evident că totul este o spectaculoasă fabulaţie de presă ştiut fiind faptul că orice este legat de personalitatea fostului lider de stat român reprezintă un bun subiect pentru presa de senzaţie şi de „scandal”.

De asemenea, credem că se încearcă o satanizare a personalităţii lui Ceauşescu pe fondul creşterii popularităţii post mortem a celebrului şi controversatului şef de stat (pe schema cunoscută „Dracula din Car păţi”).

Dacă, totuşi, până la moartea sa ar fi existat un contact cu ET realizat oriunde în lume, în mod sigur fostul preşedinte ar fi ştiut de acesta!

Zone şi locuri sacre, legate de tradiţii oculte, esoterice sau controversate ştiinţific precum Tibet, Muntele Shasta, Stânca Uluru, Lacul Titicaca, Stonehenge, Area 51, anumite locaţii din Siberia, Groenlanda, Antarctica, Amazon, Bahamas, Islanda sau Munţii Urali sunt legate prin numeroase relatări şi întâmplări de fenomenul OZN şi extratereştri…

Bineînţeles că din această hartă nu puteau[10] lipsi şi „Bazele extraterestre şi OZN" din Munţii Bucegi!

Documente făcute publice după anul 2010 fac referire la apariţia şi semnalarea din ce în ce mai des în diferite puncte ale globului a aşa-numitor **„oameni umbră** [11]„despre care nu se ştie mai nimic concret şi care se pare că prin prezenţa lor au dat de gândit chiar şi marilor puteri militare ale lumii.

Aceste apariţii, care la început nu au fost luate în seamă, considerate iluzii optice, fantezii sau chiar rezultatul unor stări halucinatorii sau

---

10 Vezi: Emil Străinu, OZN - Universuri paralele, voi. I, Editura UMC, Bucureşti, 1994; voi. II, Editura Telefax, Bucureşti, 1995; Transylvanian Sunrise, Radu Cinamar and Peter Moon, Editions Skay Books, New York, 2011; Transylvanian Moonrise, Radu Cinamar and Peter Moon, Editions Skay Books, New York, 2011; Mistery of Egipt - First Tunnel, Radu Cinamar and Peter Moon, Editions Skay Books, New York, 2012; Radu Cinamar with Peter Moon, The Secret Parchment, Five Tibetan Initiation Techniques, Sky Books, New York, 2013

11i a în unele lucrări şi studii sunt numiţi „umbroizi".

patogene ale sănătăţii observatorilor, au devenit alertante când aceste „entităţi” au început să-şi facă apariţia în baze militare ultrasecrete unde se află armament ultraperformant inclusiv nuclear.

Specialiştii serviciilor secrete şi de informaţii au făcut apel la toţi cei ce aveau date referitoare la monitorizarea acestui fenomen, dar rezultatele au fost sub aşteptări.

Până acum se ştie cert că fenomenul se manifestă cu intermitenţă pe tot globul terestru fiind „materializat” prin apariţia unor entităţi de formă humanoidă, sub forma unor umbre, cărora nu li se pot identifica trăsăturile feţei sau alte elemente de identificare şi care pot dispărea foarte uşor atunci când sunt observate de oameni.

Aceste entităţi observate la început prin păduri, locuri pustii sau izolate au început să apără după anul 2010 şi prin aşezările umane[12], parcuri şi chiar în obiective militare.

Conform unor informaţii neconfirmate sau clasificate ar exista împrejurări în care s-a tras cu arme de foc împotriva unei asemenea apariţii, dar fără succes, entitatea părând că nici nu o interesează sau afectează această acţiune de forţă.

Unii specialişti în fenomene nonconvenţionale consideră aceste apariţii ca fiind nişte entităţi venite din alte dimensiuni spaţio-temporale în scop exploratoriu şi de observare a lumii noastre, dar aceasta este doar o ipoteză.

Nu sunt ostili, nu se ştie nici cu aproximaţie

12 Chiar în marile oraşe

ce fac, ce vor, de unde vin sau care le este originea sau natura.

Au fost numiţi cu precauţie… **„observatori”.**

În timpul misiunii spaţiale „Apollo 14”, astronautul american Edgar Mitchel a efectuat cu succes mai multe experienţe cu transmisie telepatică, luându-şi partener un fost camarad de armată, pe nume O. Jonsson.

Apoi s-a aflat că celebrul Institut Tehnologic din Massachusetts studiază foarte serios fotografiile spiritelor şi… mesele rotitoare!

Extravaganţe, au rostit scepticii. Nu numai că problemele parapsihologice intraseră în atenţia oamenilor de ştiinţă, dar erau primite în sfera de preocupări a creatorilor de noi sisteme de arme ultrasecrete şi ultrasofisticate.

Între timp, la congresul din 1973 de la Praga, dr. Zdenek Rjdac a rebotezat parapsihologia, spunându-i psihotronică, denumire ce a avut darul să-i nuanţeze sfera preocupărilor şi să-i sublinieze tendinţa prioritară de fundamentare a parapsihologiei prin modele şi teorii preluate din fizica cuantică şi relativistă, de atunci au început să se afle lucruri foarte ciudate.

Astfel, în S.U.A., un telepat a stârnit panică în rândurile membrilor Comandamentului US Navy amplasând pe hartă, fără niciun fel de cunoştinţe anterioare, toate poziţiile submarinelor atomice americane, sovietice şi ale altor naţiuni. Tot printr-o simplă concentrare a unui telepat, sovieticii au aflat unde se găsesc bazele cu rachete balistice ale americanilor, ceea ce a determinat Pentagonul să ia măsuri ca rachetele balistice MX cu focoase

nucleare să fie amplasate într-un sistem de baze permanent în mişcare.

S-a confirmat că americanii fac experienţe cu tunul nuclear acţionat de forţa psihotronică, care ar asigura dominarea materiei de către spirit sfidând legile conservării energiei!?

O simplă bombă psihotronică prin care spiritul comandă materiei autodistrugerea sau dezagregarea şi efectul ar fi dispariţia în neant a unor armate întregi!

S-ar fi experimentat cu succes uciderea de la distanţă, prin comenzi psihotronice cu efect instantaneu. Aceasta înseamnă că cineva stă într-un fotoliu, se gândeşte cum l-ar strangula pe un individ aflat peste mări şi ţări, se concentrează şi victima moare sufocată, la mii de kilometri distanţă!

Metoda s-a perfecţionat, realizându-se chiar maşini psihotronice în care se introduce poza victimei, se dă comanda psihotronică creierului acestora, fără a mai fi nevoie de adresă, ordinul de eliminare fizică realizându-se instantaneu.

Pentru rezultate de acest fel în spaţiul cosmic s-a realizat antena Saddor (denumire venită de la iniţialele în limba engleză ale cuvintelor *baghetă magică de vrăjitor acţionată prin satelit).* Un expert telepat se concentrează transmiţând putere antenei Saddor, care-i va dirija telepatului fluxul psihic ucigător spre aeronavele inamice, distrugându-le.

Sovieticii nu s-au lăsat mai prejos având şi ei câteva baze psihotronice în Siberia. Alţi experţi se pare că au realizat controlul unor adevărate

armate cu ajutorul spiritelor celor dispăruţi, sporindu-şi, astfel, efectivele de combatanţi cu adevărate superforţe armate ale umbrelor întunericului…

Se pare că singura problemă cu care se confruntă savanţii belicoşi este slaba capacitate de control a acestor fenomene psihotronice în raport cu ceea ce pot face extratereştrii.

Sunt oare pregătiri pentru un război interplanetar?!

De existenţa „bazelor secrete extraterestre” şi „bazelor secrete OZN” se leagă şi subiectul bazelor secrete subterane şi tunelurilor de pe Terra.

Poate că unul din cele mai importante şi ocultate evenimente de la începutul acestui secol este căderea pe Terra a aşa-zisului „Asteroid de la Celiabinsk”.

Se spune că bucăţi mari din acesta au căzut şi în alte câteva mari localităţi din Rusia precum Ekaterinburg, Smolensk etc.

Referitor la acest subiect ne vom referi pe larg pe parcursul prezentei lucrări…

Iată însă că un fost oficial, Paul Hellyer, fost ministru[13] al Apărării în Canada, face dezvăluiri directe şi tranşante despre civilizaţiile cosmice, OZN-uri, fiinţele extratereste şi grupurile interesate în ocultarea existenţei contactului cu civilizaţiile extraterestre.

Cu rezervele de rigoare preluăm integral

13 Pavel Teodor Hellyer, QPC (născut la 6 august 1923, Waterford, Ontario) este un inginer canadian, politician, scriitor şi comentator, care a avut o carieră lungă şi variată.

conţinutul materialului difuzat de agenţiile de presă în urma declaraţiilor fostului VIP.

În cadrul evenimentului public „Zilele Dezvăluirii”, desfăşurat în perioada 29 aprilie – 3 mai 2013, fostul ministru al apărării din Canada mărturiseşte că există cel puţin doi extratereştri care lucrează în prezent cu guvernul american în cadrul unui proiect ce vizează transferul către S.U.A. a unor tehnologii extraterestre.

Paul Hellyer, fost ministru al Apărării în Canada, face dezvăluiri directe şi tranşante, în cadrul unei auziţii oficiale: există mai multe specii de extratereştri care au vizitat şi continuă să viziteze Pământul, fiecare cu interesele sale.

Printre aceste specii el aminteşte pe cei din Zeta Reticuli, cei din Orion, apoi pe cei din Pleiade şi cei din Andromeda.

Această **audiţie oficială este unică,** fiind una dintre cele mai clare confirmări ale realităţii extratereştrilor.

Alte subiecte aduse în discuţie în cadrul

acestei auziţii oficiale care a durat 25 de minute: complexul militar-industrial, împreună cu grupul Bilderberg, Comisia Trilaterală şi CFR-Consiliul pentru Relaţii Externe, formează aşa-numitul grup cunoscut sub numele de „Cabala”.

Hellyer aminteşte şi de aşa-zisele guverne din umbră, de elita conducătoare, de familia Rockefeller şi de „clanul” Bush.

El afirmă că există doi extratereştri de tipul „albi şi înalţi”, care trăiesc în prezent într-o bază secretă care aparţine Forţelor Aeriene ale S.U.A.

Informaţiile i-au fost furnizate de Charles Hall[14], care i-a povestit cum a ajuns să îi întâlnească, să stabilească o relaţie de încredere cu cei doi extratereştri care se aflau la baza din Nevada, şi care în prezent lucrează împreună cu oficiali americani în cadrul unui program secret prin care S.U.A. are acces la tehnologie extraterestră.

Paul Hellyer recunoaşte public în cadrul acestei auziţii oficiale că scopul lui este acela de a se începe imediat dezvăluirea completă a adevărului despre existenţa extratereştrilor.

Aşa cum copiii reuşesc să supravieţuiască adevărului că Moş Crăciun nu există, la fel cetăţenii plătitori de taxe sunt capabili să accepte realitatea extinsă a existenţei extratereştrilor pe planeta noastră”.

El completează ca argument în favoarea

14 Charles Hall, The Tall Whites, ET Experience in the Nevada Desert

dezvăluirii imediate a adevărului:

„Faptul că există civilizaţii extraterestre mult mai avansate decât noi poate fi umilitor pentru unii dintre noi, dar acesta este un pas necesar pentru supravieţuirea umanităţii”.

Paul Hellyer spune că pentru salvarea planetei este necesar ca umanitatea să renunţe la industria petrolieră şi să înceapă folosirea energiei curate, regenerabile şi gratuite.

Deşi acest deziderat este capital, actualii conducători nu doresc să schimbe nimic, fiind perfect mulţumiţi cu actualul sistem financiar global care este de o infantilitate copilărească şi care nu serveşte adevăratei evoluţii a umanităţii.

„Congresul[15] S.U.A. este parţial responsabil pentru această situaţie dezastruoasă în care ne aflăm. Tehnologia pentru energia gratuită EXISTĂ deja, dar este ţinută secretă de către grupul Cabala”, adaugă Hellyer.

„Rockefeller recunoaşte că scopul acestei «elite» conducătoare este de a instaura un Guvern Mondial compus din membrii Cabalei, care nu este ales de nimeni, şi care nu dă socoteală nimănui”, completează Hellyer.

Este exact ceea ce se ascunde în spatele denumirii de Noua Ordine Mondială. „Conform domnului Rockefeller, acest plan se află deja în fazele sale avansate”.

---

15 Vezi pe larg în Grand Cameron, T. Scott Crain Jr., UFOs, Area 51, and Government Informants, Key hole Publishing Co. Rochester New York, 2013

Paul Hellyer aminteşte că au existat de-a lungul istoriei recente numeroase ocazii de a face mult bine pentru evoluţia umanităţii, dar de fiecare dată aceste ocazii au fost irosite fiind „deturnate” de interesele grupului Cabala.

În timp ce membrii comisiei care prezidă evenimentul public se mulţumeau la început să zâmbească batjocoritor, pentru ca mai apoi să se încrunte şi să devină neliniştiţi, au existat câteva persoane în sală care au avut curajul să-l aplaude de fiecare dată când Hellyer declara public adevărul.

Audiţia publică a avut loc la data de 3 mai 2013, în cadrul *Zilelor publice pentru dezvăluiri* **„UFO Citizen Hearings on Disclosures”,** care s-au desfăşurat în perioada 29 aprilie – 3 mai 2013.

Aici se încheie materialul ce redă convingerile fostului înalt demnitar canadian…

Nu este primul şi nici singurul document ce conţine astfel de dezvăluiri. În volumele din Colecţia Stranger Secret Files am mai prezentat materiale ce vorbeau de baze şi locaţii secrete în zone precum New Mexico, Arizona, California, Montana Idaho, Colorado, Pennsylvania, Kansas, Nevada, Arkansas sau Missouri[16].

În spiritul celor de mai sus trebuie să relevăm că şi cosmonauţii şi generalii ruşi confirmă de asemenea că fenomenul OZN este real şi că ascunde în spatele său acţiuni ale unor civilizaţii extraterestre.

16i e Se vorbeşte de baze subterane în Wyoming, Florida, Utah şi Nord Dakota.

În timpul prelegerii sale susţinute la Congresul Internaţional OZN din Laughlin/NV, în 6 martie 2002, Michael Hessemann a prezentat interviuri filmate cu patru cosmonauţi şi patru generali din ierarhia militară superioară a fostei URSS.

După ce a primit numeroase cereri pentru transcripte, ne-a oferit traducerea mărturisirilor lor.

Cosmonautul gen. mr. Vladimir K
Misiunea Saljut VI, 1981

Mulţi cosmonauţi au văzut fenomene care sunt dincolo de experienţele unui pământean. Timp de 10 ani nu am spus nimic despre astfel de lucruri.

Întâlnirea despre care m-aţi întrebat a avut loc în 5 mai 1981, aproximativ la ora 18.00, în timpul misiunii Saljut.

În momentul acela eram deasupra Africii de Sud, îndreptându-ne către Oceanul Indian. Tocmai făcusem nişte exerciţii de gimnastică, când am văzut în faţa mea, prin hublou, un obiect pe care nu mi l-am putut explica. E imposibil să stabileşti distanţele în spaţiu.

Un obiect mic poate să pară mare şi îndepărtat şi invers. Câteodată, un nor de praf apare ca un obiect cu dimensiuni mari. Oricum, am văzut acest obiect şi atunci s-a întâmplat ceva în afara puterii mele de înţelegere, ceva imposibil conform legilor fizicii.

Obiectul avea o formă eliptică şi zbura împreună cu noi. Văzut din faţă, părea că se rotea în direcţia de zbor. Zbura drept, când un fel de

explozie s-a întâmplat, o explozie de lumini argintii foarte plăcute vederii.

Asta a fost prima parte. Apoi, peste una sau două secunde, o a doua explozie a urmat altundeva şi două sfere argintii şi foarte frumoase au apărut.

După această explozie am văzut doar fum alb şi un nor sub formă sferică. Înainte să intrăm în întuneric, am trecut prin zona crepusculară dintre noapte şi zi.

Am zburat către est şi, când am intrat în zona de umbră a Pământului, nu le-am mai putut vedea. Cele două sfere nu s-au mai întors niciodată.

Cosmonautul Musa Manarov
Misiunea MIR, 1991

S-a întâmplat în timpul unei misiuni de vizită, când toată atenţia noastră era îndreptată către capsula spaţială ce se apropia încet Eram aproape de marele hublou, de unde puteam să-i văd pe vizitatorii noştri.

Am privit totul foarte atent… Când capsula s-a apropiat şi mai mult, am filmat-o cu o cameră BetalAM profesională. Dintr-odată am văzut ceva dedesubtul navetei, care la o primă vedere părea a fi un fel de antenă.

Doar când am privit mai îndeaproape şi am analizat situaţia mi-am dat seama că nu era deloc o antenă. Dar prima dată m-am gândit că era o parte din construcţia ei. Însă, la un moment dat, acest element a început să se mişte.

S-a îndepărtat de navetă. Aşa că am luat staţia radio şi le-am spus: „Hei băieţi… pierdeţi ceva”. Aceasta bineînţeles i-a alarmat. Datorită

experienţei mele în special cu manevre de andocare în spaţiu, pot să vă spun că mai ales în această fază nimic nu se poate strica sau rupe.

Dacă era să se piardă ceva, ar fi trebuit să fie distrus cu mult timp înainte, în momentul lansării, sau a manevrelor de întoarcere în toate acele faze ale zborului mult mai energic făcute.

Acum, noi doar alunecăm uşor unii către ceilalţi fără nicio presiune care să apese pe capsulă. Pe urmă, acest „ceva” a început să se mişte în sens invers. Când şi-a luat zborul, ne-a captat toată atenţia.

Părea să se rotească. A fost dificil să estimăm dimensiunile lui reale. Nu aş putea să spun dacă era aproape sau departe. Era în faţa noastră şi este dificil să estimezi în spaţiu orice dimensiune sau distanţă.

Pot doar să spun foarte sigur că nu era la o distanţă mică din moment ce am setat camera de filmat pe zoom infinit. Dacă ar fi fost la o aruncătură de băţ de noi, ar fi ieşit din focus. Obiectul era la o destul de mare depărtare.

În orice caz, cam la 300 de picioare, din moment ce asta era distanţa dintre noi şi capsula spaţială şi am avut impresia că obiectul era mult mai departe de ea. E posibil să fi fost un fel de OZN.

Nu pot să spun cu certitudine ce anume era. În mod sigur nu era o bucată mai mare de „gunoi spaţial”, nici parte de rachetă, fiindcă ar fi fost depistată ca atare din moment ce supravegherea spaţială, atât a noastră, cât şi a americanilor, localizează toate obiectele mari din spaţiu.

Acestea sunt urmărite, noi ştiindu-le în fiecare moment poziţia şi direcţia de zbor. Dacă un astfel de obiect s-ar fi apropiat de MIR, ei ar fi localizat-o şi ne-ar fi informat. Aşa că nu cred că a fost o bucată de „gunoi spaţial”.

Astfel de resturi există o grămadă pe orbita Pământului – părţi de satelit, de rachete, aproape orice –, dar departamentele noastre de supraveghere spaţială le localizează şi, conform spuselor lor, nu era vorba de aşa ceva.

Cosmonautul Ghenadij Strekhalov
Misiunea MIR, 1990

În cadrul ultimelor mele două misiuni am văzut ceva. În timpul zborului din 1990, l-am strigat pe comandantul nostru Ghenadij Manakov: „Vino repede la hublou”.

Din păcate, dar asta este tipic, nu am reuşit să punem filmul în cameră destul de repede ca să filmăm. Ne-am uitat la zona Newfoundland. Atmosfera era extrem de clară şi dintr-odată a apărut un fel de sferă.

Mă gândesc la un fel de decoraţie de pom de iarnă, frumoasă, strălucitoare, scânteietoare. Am văzut-o pentru 10 secunde. Sfera, aşa cum a apărut, aşa a şi dispărut

Ce era, ce dimensiuni avea… nu ştiu. Nu a fost nimic cu care să o pot compara. Am rămas ca şi lovit de trăsnet văzând acest fenomen. Era o sferă perfectă strălucind ca şi un glob de pom de iarnă. Am informat Centrul de Control al Misiunii, dar nu am spus că am văzut un OZN.

Am spus că am văzut un fenomen neobişnuit A trebuit să-mi aleg cu grijă cuvintele. Nu aş vrea

ca cineva să facă speculaţii sau să mă citeze greşit.

Cosmonautul gen. Pavel Romanovici Popovici
Forţele Aeriene Sovietice

O singură dată am avut o întâlnire personală cu ceva necunoscut, cu ceva pe care nu l-am putut explica. Era în 1978 când am zburat de la Washington la Moscova.

Zburam la o altitudine de 30.600 de picioare. Dintr-odată, când m-am uitat prin parbrizul avionului, am văzut ceva zburând la aproape 4.500 de picioare în urma noastră, urmându-ne într-o linie paralelă – un triunghi lateral alb strălucitor.

Din moment ce viteza noastră era de 600 mph, triunghiul trebuie să fi avut o viteză de cel puţin 900 mph, din moment ce ne depăşea. Am atras atenţia tuturor pasagerilor şi membrilor echipei asupra acelui fenomen.

Am încercat să ne dăm seama despre ce era vorba, dar toate încercările noastre de a identifica acel ceva drept un obiect cunoscut au eşuat.

Acest obiect arăta precum un OZN şi a rămas neidentificat. Nu arăta ca şi un avion din moment ce avea o formă de triunghi perfect. Niciun avion la momentul acela nu avea o astfel de formă.

Şeful Statului Major al Academiei de Aviaţie, „General Jukov”, fost Comandant Suprem al Apărării Antiaeriene în Estul îndepărtat.

Da, au fost câteva întâmplări misterioase în timpul manevrelor militare. Se obişnuieşte să se lanseze anumite „ţinte” cu care luptătorii din aer sau unităţile de antiaeriană să se antreneze, dar atunci a fost foarte dificil să se determine

identitatea acestor obiecte.

Au fost situaţii în care „ţintele” au răspuns la semnalul „sunt avionul[17] vostru”. (Avem un astfel de sistem de chestionare.) în altă situaţie, nu a răspuns deloc.

Nimeni nu a ştiut ce să înţeleagă din aceasta. Mai mult, ştiu **că** există situaţii în care avioane ce au fost trimise în aer şi-au deschis compartimentele laterale fiindcă descoperiseră o ţintă, dar când sistemul automat de armare a determinat distanţa până la ţintă, **rachetele angajate în luptă nu au mai funcţionat!**

Totul a dispărut, chiar şi ţinta, sau avionul şi-a schimbat brusc poziţia. Au angajat un alt atac – acelaşi rezultat. Astfel de întâmplări interesante şi misterioase ştiu că au avut loc.

Acum, când mă aflu eu însumi la Institutul de Studii Superioare Militare, ştiu că au fost încercări de a cerceta astfel de situaţii. S-au făcut câteva studii foarte clare din punct de vedere ştiinţific asupra OZN-urilor[18].

Dar nu au reuşit să facă prea mare lucru cu aceasta. Vreau să spun, având în vedere situaţia în care stau lucrurile din acest punct de vedere, **că nu s-a reuşit găsirea unei aplicaţii practice care să încorporeze rezultatele acestor proiecte ştiinţifice.**

În acest sens, problema OZN-urilor în adevăratul sens al cuvântului, aşa cum apare ea în

---

17 Sistemul rusesc de recunoaştere Amic - Inamic NRZ (Nazemnîe Radio Zaproşcic) corespunde celui american NATO tip IFF - Interogation Friend or Foe.

18 Vezi în prezenta lucrare şi „Dosarul Albastru".

ozenistică, nu poate să fie folosită imediat în domeniul militar.

Vreau să subliniez faptul că, dacă o ţintă neidentificată apare în spaţiu, este imediat vizualizată de radarele noastre. Se întâmplă uneori să fie vizualizată şi optic.

Câteodată există doar martori oculari. Astfel de informaţii le-am primit de la posturile de graniţă după ce au avut loc apariţii de acest fel. Nu am aruncat la gunoi niciodată astfel de rapoarte, mai mult, s-au făcut investigaţii atente.

Însă nu pot să vă spun dacă asemenea cercetări au la bază modalităţi ştiinţifice. Sunt făcute în cadrul aparatului administrativ. Aşa se întâmplă în diferite ramuri ale forţelor armate.

Încercăm să acordăm o mare atenţie problemei OZN-urilor.

Chiar au apărut materiale interesante despre acest domeniu şi este cât se poate de evident faptul că e nevoie de un studiu amănunţit şi că trebuie să se pună întrebări la nivel guvernamental. Acum sunteţi din ce în ce mai înclinaţi să credeţi că OZN-urile există, de ce se află dincolo de acestea.

Primul lucru la care vă gândiţi sunt vizitatorii extratereştri… Un pic mai devreme, la sfârşitul anilor ’70 şi începutul anilor ’80, am zburat către Cercul Polar, în locul unde nişte martori oculari văzuseră un fel de aparate în formă de trabuc cu hublouri. Aşa fusese descris în presa regiunii respective.

Obiectul a fost văzut de mai multe ori, ba chiar şi urme ale lui au fost descoperite, dar

nimeni nu a făcut o investigaţie serioasă. Când mi s-a adus la cunoştinţă acest fapt, am zburat acolo cu un elicopter pentru a examina locul, chiar de mai multe ori. Dar nu am reuşit să descopăr nimic special.

În ceea ce priveşte decolarea avioanelor, în special când făceam parte din Uniunea Sovietică, trebuie să o spun, îndatoririle lor **erau menţinute foarte strict şi fără să aibă restricţii de a folosi armamentul...**

La ordinele mele s-au trimis în aer avioane de foarte, foarte multe ori. Ca de exemplu, în cazuri ca şi cele despre care v-am vorbit. Acum, din motive economice nu se mai trimit atât de des.

Dar eu personal, de foarte multe ori, am ordonat avioanelor să stabilească dacă ceva era OZN sau nu, fiindcă ţinta era neidentificată pentru noi.

Da, s-a întâmplat să fie cazuri în care aceasta s-a dovedit a fi misterioasă, ţinte necunoscute la care diferitele sisteme de detecţie au reacţionat, toate din cadrul supravegherii la sol, mare şi spaţiul aerian. Câteodată, sistemele noastre de armament au fost activate din cauza lor.

Gen, mr. Vasili Alexiev

Centrul de Comunicaţii Spaţiale ale Forţelor Aeriene Ruseşti

Dacă e să vorbim despre cariera mea militară, se întâmpla ca în 1980 să fac parte din personalul superior al Armatei. O astfel de poziţie îţi prilejuieşte o legătură foarte strânsă cu unităţile de pe teren şi trebuie să călătoreşti foarte mult

Am primit foarte multe rapoarte din partea acelor unităţi, rapoarte ce descriau fenomene inexplicabile. Trebuie să ţineţi minte că, în acele vremuri, multe erau pur şi simplu negate.

Era un subiect aproape tabu.

Pe teren însă, oamenii au vrut să afle ce era acel „ceva” pentru a putea separa ficţiunea de adevăr. În acea perioadă, multe lucruri au fost prezentate într-o manieră ce te făcea să îţi pierzi dorinţa de a mai afla ceva.

Astfel că s-a instituit o atitudine ce a eliminat dorinţa de a crede în existenţa acelor fenomene şi mai mult devenise indezirabil să acorzi cel mai mic gând acestor fapte.

Cu toate acestea, informaţiile care veneau de la baze erau de mare interes, pentru că nu erau doar zvonuri şi şoapte, ci fiindcă existau martori oculari ai acelor fenomene ce erau citaţi în documentele şi rapoartele oficiale.

Câteodată informaţia era atât de fascinantă, încât îţi era greu să nu dai credibilitate. Cu timpul, problema aceasta, a fenomenelor neidentificate, şi-a pierdut din aura de fantastic şi a început să fie examinată nu doar la nivelul ministrului apărării, dar şi al celorlalte departamente guvernamentale.

Acest interes s-a manifestat în faptul că au fost trimişi anumiţi experţi să facă investigaţii, în special în acele locuri în care OZN-urile, hai să le spunem aşa, apăruseră destul de frecvent.

Ştiu un număr destul de mare de baze militare care se includ în această categorie.

De obicei, e vorba despre obiective cu o semnificaţie strategică, complexe aerospaţiale,

complexe ştiinţifice de experimentare, cu alte cuvinte, locuri în care există o mare concentrare de ştiinţe de avangardă şi, la un anumit nivel, concentraţie de periculozitate.

Toate acestea fiindcă fiecare rachetă nucleară, fiecare nou sistem al forţelor aeriene reprezintă o izbândă din punct de vedere al ştiinţei şi să spunem al spiritului militar – mai exact, şi, înainte de toate, ele reprezintă vârful realizărilor umane.

Şi aici este locul în care OZN-urile apar adeseori. Mai mult, ofiţerii şi comandanţii care se aflau la post în acele locuri, văzând aceste fenomene, neavând instrucţii clare despre cum să acţioneze, au avut iniţiativa personală să investigheze OZN-urile înregistrând date ş.a.m.d.

Ştiu, de asemenea, că, în anumite locuri, ei au aflat cum să creeze situaţii care în mod deliberat determinau apariţia OZN-urilor.

Un OZN apare acolo unde are loc o intensă activitate militară în legătură cu, să zicem, transportul anumitor încărcături „speciale”.

Era de ajuns să simulezi artificial sau să programezi o astfel de „mişcare” pentru ca imediat să apară un OZN.

Cu alte cuvinte, se stabilise un fel de „relaţie condiţionată”. Şi ei ne detectau, dar şi noi suntem o naţiune inteligentă şi nimic nu ne scapă.

Mai ştiu, printre altele, că la anumite tipuri de teste – n-am să le numesc, cu toate că nu mai sunt secrete – au învăţat chiar să

stabilească un fel de contact direct în ce constau toate acestea? Mai întâi apărea OZN-ul; în cele mai multe cazuri era o sferă, dar apăreau şi alte tipuri.

Contactul a fost realizat cu ajutorul caracteristicilor fizice ale comportamentului – îndreptând armele în anumite direcţii, să zicem, sfera se aplatiza în acele direcţii, dacă ridicai armele de trei ori, OZN-ul se aplatiza şi el pe verticală de trei ori.

La începutul anilor ’80, la ordinele şefului de atunci al URSS, Leonid Brejnev, au avut loc experimente ce utilizau dispozitive tehnice (Teodolite, Staţii Radar şi altele), experimente care au avut ca rezultat clar înregistrarea de date concrete ale obiectelor neidentificate.

Rep.: Puteţi să-mi spuneţi la ce nivel s-au desfăşurat acele cercetări? în timp ce studiam materialele acelor observaţii şi ale anumitor documente mi-am făcut impresia că motivul principal al circularelor şi ordinelor referitoare la această problemă în interiorul forţelor armate a fost că OZN-urile erau considerate un fel de „armă nouă” aparţinând unor ţări inamice.

Nu din această cauză au fost date ordinele pentru o investigaţie şi examinare riguroasă, făcute în orice mod posibil, asupra apariţiei şi comportamentului OZN-urilor? Care era natura înregistrărilor făcute cu instrumentele acelea şi în documentele scrise la momentul apariţiei: traiectoria şi alte caracteristici?

VA: Cred că în mare erau două motive. Primul, fiindcă venea de peste tot un număr foarte mare de informaţie de diferite feluri. Am cunoştinţă despre un caz în care cei care munceau într-unul dintre complexele de cercetare din afara Moscovei au zburat către Novosibirsk, cred că pentru a investiga prăbuşirea unui avion.

Când s-au întors, au scris un raport în care spuneau că au avut o întâlnire cu un OZN ce a însoţit avionul lor în zbor.

Fiind nişte oameni sensibili şi înclinaţi către analiză ştiinţifică, au reuşit să îşi împartă rolurile între ei, astfel încât, în timpul observării, unii dintre ei au privit şi notat, alţii au făcut schiţe, iar al treilea grup a ţinut evidenţa timpului.

În felul acesta, observaţia ce s-a făcut avea o fundamentare ştiinţifică. N-a fost doar o vedere a unei apariţii, ci travaliul unei echipe de oameni de ştiinţă care au reuşit să facă un fel de experiment în timp real.

Rapoarte despre apariţii ale OZN-urilor veneau în mod regulat şi, bineînţeles, undeva aproape de miezul Comandamentului Suprem al Armatei Sovietice, în sfera Ministerului Apărării şi al Academiei de Ştiinţe, o multitudine din acest tip de informaţie a început să construiască ceva.

Aceasta nu doar la nivelul oamenilor obişnuiţi, ci şi la nivelul oamenilor de ştiinţă. În general, militarii nu au înclinaţie spre fantezie, sunt oameni pe care poţi să-i crezi.

Trebuie să ţineţi cont de faptul că cursa înarmării era încă în plină dezvoltare la vremea respectivă şi se dădea o luptă pentru militarizare

şi celelalte priorităţi de acest gen.

În acele timpuri s-au făcut multe noi descoperiri în ştiinţă şi tehnologie, iar OZN-urile erau ceva nou şi încă de neînţeles şi chiar exista ideea că ele ar putea să ne dea nişte mijloace de a aduna cât mai multă informaţie.

Dar să ne întoarcem în cotidian…

Legând diferitele surse de informaţii de ceea ce înseamnă teoria culturii conspiraţiei, conspiraţie mai mult sau mai puţin planetară, iată că, după 65 de ani de la incidentul de la Roswell, CIA încearcă să restabilească „adevărul" sau poate să arunce o nouă perdea de fum peste evenimentele petrecute în 1948 în deşertul New Mexico…

Ce a dezvăluit de fapt în „premieră" CIA?

La 65 de ani după mult mediatizatul incident de la Roswell, care a alimentat teoria privind prăbuşirea unei nave extraterestre, un agent CIA vorbeşte pentru prima dată despre ce s-a întâmplat atunci.

Chase Brandon, care a fost agent CIA timp de 35 de ani, declara că obiectul prăbuşit la **Roswell** în 1947 nu fost un balon meteorologic,

aşa cum au susţinut oficialii, ci „un *obiect care nu provenea de pe această planetă”.*

Agentul susţine că a văzut cu ochii lui dovezile *„vizitei extraterestre”,* la sediul CIA din Langley[19].

La scurt timp după incident, autorităţile militare au dat presei un comunicat oficial în care precizau că „discul zburător” observat de martori era de fapt un balon meteorologic.

Puţini oameni au pus la îndoială aceste[20] afirmaţii.

Acum Brandon contrazice această declaraţie oficială şi spune că dovezile văzute de el sunt păstrate într-un seif, în sediul CIA.

El nu vrea să spună exact ce conţine acest seif, adăugând doar că sunt fotografii şi „material scris”, iar consultarea acestor documente l-au convins că la Roswell s-a prăbuşit o navă extraterestră.

Ipoteza lui pare să fie susţinută şi de documentele publicate recent online[21] de FBI.

Despre aceste arhive, un agent FBI vorbea referindu-se la „trei aşa-numite tipuri de farfurii zburătoare descoperite[22] în New Mexico”.

Ele aveau forme circulare şi un diametru de peste 15 metri. În fiecare „navă” au fost

19 Conform publicaţiei Daily Mail

20 Citeşte pe Internet şi: Extratereştrii se află în apropierea Pământului. Dovezile incredibile descoperite de cercetătorii din serviciile secrete.

21 Vezi site-ul The Vault.

22 Citeşte pe Internet: Guvernul britanic, convins că există extra- tereştri. întâmplarea SF care pune pe jar lumea ştiinţifică şi serviciile secrete.

descoperite trei cadavre cu formă umană, care aveau o înălţime de numai 90 de cm.

„Cadavrele erau îmbrăcate în haine metalice, cu o textură foarte fină. Fiecare trup era bandajat într-un mod similar costumelor folosite de piloţii care zboară cu viteze foarte mari”, declara agentul FBI, ***Guy Holtei.***

FBI-ul nu se lasă nici el mai prejos şi pentru a încurca şi mai mult lucrurile vine cu propria variantă a faptelor petrecute la Roswell în 1947 confirmând prezenţa extratereştrilor în incidentul din New Mexico şi prezentând o „ipoteză” şocantă.

Astfel, o carte lansată în luna mai 2013 stârneşte vii controverse. „Zona 51, istoria necenzurată” scrisă de jurnalista americană Annie Jacobsen, a reuşit să arunce din nou în mister incidentul Roswell, tocmai când se credea enigma rezolvată.

O declaraţie a unui agent FBI, dezvăluită în aprilie, atesta că în New Mexico au existat cu adevărat fenomene OZN, trei „farfurii zburătoare” fiind recuperate de US Air Force.

FBI a publicat mii de pagini de investigaţii cu privire la „farfuriile zburătoare” pe diferite site-uri.

Printre acestea se află şi un raport al agentului special Guy Hottel către directorul FBI, care conţine detalii şocante rezultate din investigaţiile sale.

Agentul îşi informează şeful că, din discuţiile avute cu un investigator al US Air Force, „trei aşa-

numite farfurii zburătoare au fost ridicate din New Mexico”, între 1947 şi 1950.

Acestea aveau o formă circulară şi fiecare era ocupată de către trei „umanoizi puţin peste un metru înălţime, îmbrăcaţi în costume cu o textură metalizată foarte fină”.

Costumaţia umanoizilor era asemănătoare cu cea a piloţilor de încercare. Cauza prăbuşirii acestor aparate de zbor era pusă pe seama radarelor foarte puternice pe care aviaţia americană le avea în zonă şi care interferaseră cu sistemul de ghidare al navelor.

Controversa legată de „incidentul Roswell” a fost astfel adusă „la zi”. Povestea este ştiută. Pe 2 iulie 1947, mai mulţi martori de la periferia oraşului Roswell, New Mexico, au declarat că au văzut o farfurie zburătoare prăbuşindu-se[23].

Mulţi fermieri s-au deplasat la faţa locului, şi unul chiar a apucat să vadă piloţii umanoizi, dar sosirea militarilor de la Grupul de Bombardiere 509, din cadrul Air Force, cu baza la Roswell, a îndepărtat martorii.

Militarii au făcut curăţenie pe câmp şi, ulterior, au negat orice descoperire „extraterestră”. Însă, primul comunicat al bazei militare către presa locală a făcut prima pagină a ziarelor: „Air Force a capturat o farfurie zburătoare”.

24 de ore mai târziu, baza şi-a schimbat comunicatul, spunând că a fost vorba de un balon meteorologic. Ofiţerul care era de serviciu în

23 Vezi şi Pe cărări de legendă de Victor Akimuşkin, Editura Tineretului, Bucureşti, 1966.

seara de 2 iulie 1947 a lăsat prin testament o scrisoare adresată naţiunii, prin care recunoştea că primul comunicat a fost cel corect!

Pe site-ul „The Vault” se află şi detalii cu privire la această prăbuşire, negată de militari.

„Nava era de formă hexagonală şi era legată la partea superioară, cu un cablu, la ceva ce semăna cu un balon meteorologic, dar discuţiile dintre bază şi ofiţerii din teren lăsau să se înţeleagă că nu era o tehnologie cunoscută”!

Astfel apare o ipoteză şi mai şocantă!

Apariţia acestor documente pe pagina web a FBI se petrecea exact în perioada când jurnalista Annie Jacobsen lucra la cartea sa şi răscolea fapte ce se voiau secrete.

Annie e jurnalist specializat pe servicii secrete şi este colaborator la „The Los Angeles Times Magazine”. Niciodată nu şi-a permis să fabuleze.

Cărţile ei sunt documentate până la refuz şi nu interpretează informaţiile aflate, folosindu-le în stare brută. Dar ipoteza lansată în carte despre „incidentul Roswell” este şi mai şocantă decât „adevărul” extratereştrilor, prezentat de FBI.

După ce a intervievat 74 de foşti lucrători din Zona 51, Annie afirma că la baza incidentului se afla Iosif Vissarionovici Stalin şi medicul nazist de tristă faimă, dr. Mengele, totul fiind realizat în cadrul **„Planului Orson”.**

Dar să analizăm în amănunt în ceea ce consta planul.

Fraţii Horten, se spune conform variantei prezentate, erau autorii mai multor modele de

OZN-uri.

I.V. Stalin ar fi conceput un război psihologic, care să aibă efectele obţinute neintenţionat de scriitorul britanic Orson Wells, cu scenariul său radiofonic „Războiul Lumilor”, din anul 1938, când toată America a fost cuprinsă de panică la propriu, crezând că este invadată de extratereştri.

„Publicul” ţintă al lui Stalin era tot poporul american. Ruşii reuşiseră să pună mâna pe un aparat de zbor nazist, un Horten HO 229, pe care l-au modificat şi l-au făcut să semene cu un OZN.

Mai greu a fost cu piloţii miniaturali, cu aspect grotesc. De aceea a apelat la dr. Mengele şi la experienţele sale inumane pe prizonieri. Mengele i-ar fi cerut lui Stalin să-i pună la dispoziţie un laborator de eugenie, în schimbul obţinerii micilor monştri, care să treacă drept extratereştri.

Oamenii lui Stalin îl contactaseră pe Mengele în America de Sud, unde se ascundea sub o falsă identitate.

Mengele a părăsit lagărul Auschwitz în ianuarie 1945 şi a dispărut o vreme, lucrând, se pare, pentru sovietici.

Americanii şi-au dat repede seama de „farsă”. Iniţial, s-au încurcat în explicaţii privind „captura” de la Roswell, dar după ce i-au studiat pe piloţii „extratereştri”, au ajuns la concluzia că erau doar nişte cobai umani[24]. În timp, au revenit

24 Se pare că erau copii distrofici ce sufereau şi de hidrocefalee.

la varianta cu extratereştri, că le pica mai bine.

Nici conspiraţia lui Stalin nu a mers conform planului iniţial. Un avion OZN prototip s-a prăbuşit în New Mexico din cauza unei furtuni, şi nu în locul unde se preconizase.

Militarii intervievaţi de autoarea cărţii şi care au avut de-a face direct cu cercetările asupra cazului, după ce rămăşiţele aparatului de zbor şi „umanoizii" au fost duşi în Zona 51, au recunoscut că la bord se aflau „cobai umani".

Ce puteau fi aceştia? Nişte copii de 12,13 ani, „alteraţi fizic", după cum s-au exprimat sursele, pentru a avea capete exagerat de mari în comparaţie cu corpul subţire, şi ochii exoftalmici.

Doi au fost găsiţi în viaţă, dar în stare comatoasă. Unul dintre aceştia a decedat la scurt timp, iar cel de-al doilea era în viaţă şi după patru ani, dar nu-şi revenise din comă.

Un „război rece" destul de fierbinte în carte este prezentat şi un comunicat datând din 1948, adresat de Comandamentul European către forţele americane staţionate în Austria, cu menţiunea „Secret. Prioritate".

În acesta era prezentat un aparat de zbor elicoidal, fabricat şi testat în anii '30, şi care, ulterior, a fost construit să semene cu o farfurie zburătoare.

Una dintre sursele jurnalistei, col. Harvey S. Stockman, primul pilot care a zburat deasupra Uniunii Sovietice pe un avion de spionaj U 2, a confirmat că au existat asemenea aparate de zbor.

Col. Richard S. Leghorn, „părintele spionajului pe timp de pace", şi col. Hugh Stater,

fost comandant al bazei Zona 51, Jim Freedman, directorul unei firme care procura diverse pentru misterioasele experimente din Zona 51, toţi au precizat că nici măcar preşedinţii Statelor Unite nu aveau acces chiar la toate activităţile din baza ultrasecretă.

„Incidentul Roswell" a constituit un ingredient foarte fierbinte al „războiului rece". Americanii s-au folosit de „arma" lui Stalin ca să-i răspundă cu aceeaşi monedă, trimiţând ulterior, şi ei, OZN-uri.

Legat de caz, la baza din Zona 51 s-au făcut experimente la fel de odioase ca cele ale doctorului Mengele, plus testări cu aparate de zbor elicoidale făcute după modelul capturat, care fusese proiectat de inginerii germani **Walter** şi **Reimar Horten.**

*Au fost descoperiţi chiar **fraţii Horten,** care ar fi admis că fuseseră contactaţi de ruşi şi că lucraseră pentru ei o „farfurie zburătoare", după cum **Henri Coandă** făcuse una pentru americani, pe care o testase în Deşertul Nevada!*

Fraţii Horten erau implicaţi în proiectul lui Stalin şi aparatul proiectat de ei se prăbuşise în New Mexico. Rămăşiţele aparatului fuseseră duse la baza Forţelor Aeriene Wright-Patterson, iar în 1951 fuseseră mutate în Deşertul Nevada, la o bază secretă, numită ulterior Zona 51, după anul când fusese mutat acolo „proiectul OZN al lui Stalin".

Acolo au fost duşi şi umanoizii care manevraseră aparatul de zbor. Şi în care a fost descoperită, la bord, o bandă de instrucţii cu litere

chirilice.

Copiii-piloţi nu aveau prea multă treabă de făcut, pentru că aparatul mergea pe pilot automat. Trebuia să efectueze mai multe zboruri, să fie văzut de multă lume, inclusiv să fie observaţi şi piloţii extratereştri.

Însă, aparatul nu a rezistat furtunii, care l-a doborât în New Mexico. Unul dintre cele mai interesante documente prezentate în cartea jurnalistei americane este o declaraţie a directorului CIA, Walter Bedell Smith, transmisă Consiliului pentru Securitate Naţională, în care se vorbea despre un plan al sovieticilor de a face America vulnerabilă unui atac militar, prin implicarea unor OZN-uri care să stârnească panică în rândul populaţiei şi care să zăpăcească forţele aeriene.

Cu riscul de a ne repeta vrem să prezentăm în continuare un text purtat mult prin presă (ne referim la cea din Federaţia Rusă), desecretizat, ce ar proveni din arhivele armatei sovietice numit „Dosarul Albastru”.

Astfel, la data de 15 august, 1978, *oficial,* în complexul orbital „Saliut 6 – Soiuz – 29”, totul se desfăşoară conform planului, fără evenimente deosebite.

Neoficial însă, comandantul staţiei, cosmonautul Vladimir Kovalionok, lua legătura cu centrul de control al misiunii de pe Pământ:

„În dreapta luminatorului am observat un obiect foarte luminos, alb, de formă circulară, staţionat o perioadă lângă staţie, apoi s-a rotit lent de câteva ori în jurul nostru, ca şi cum ne-ar fi

studiat După care a dispărut în mare viteză.

În jurnalul de bord, pilotul Kovalionok a desenat o schiţă a ciudatului obiect, descriindu-i mişcările neobişnuite. În aceleaşi pagini, se găseşte şi mărturia colonelului său, cosmonautul Alexandr Ivancenkov.

La întoarcerea lor pe Pământ, toate aceste date au fost preluate de o comisie specială şi secretizate, iar cosmonauţilor li s-a interzis să vorbească despre acest subiect.

Chiar şi astăzi, după 30 de ani, autorităţile în drept din Rusia evită să facă comentarii supra comunicării emise de cosmonauţi în acea zi, despre bizara întâlnire.

Generalul Vladimir Kovalionok, declarat de două ori erou al Uniunii – Sovietice, cel care a petrecut peste 200 de zile în spaţiul cosmic, susţine că toţi astronauţii care au fost lansaţi în Cosmos au avut parte de experienţe similare. Din anumite motive, însă, aceştia continuă să păstreze tăcerea.

„Eu, personal, am văzut mai multe OZN-uri în spaţiu, de diverse forme şi dimensiuni. În cel de-al treilea zbor în spaţiul cosmic, efectuat din 12 martie până pe 26 mai 1981, la bordul navei «Soiuz T 4», am fost martorul unui eveniment ce pare incredibil. Priveam prin geamul luminatorului, când, deodată, am văzut un obiect zburător ciudat

Mişcările sale erau bruşte, neobişnuite pentru o navă cosmică. Se oprea, staţiona câteva secunde şi pornea subit, schimbându-şi traiectoria iniţială.

L-am strigat pe colegul meu, inginerul Viktor Savinân, să aducă repede aparatul de filmat Dar exact când acesta se pregătea să filmeze, obiectul a explodat lăsând în urma lui doar un nor de fum, care s-a divizat în două părţi, unite între ele.

Forma lui era de halteră. Imediat am luat legătura cu Centrul de control şi am raportat evenimentul. După câteva ore a venit şi lămurirea. Chipurile, experţii înregistraseră, exact la ora la care raportasem noi explozia, o emisie puternică de radiaţii.

Nici eu, nici colegul meu nu am crezut explicaţia. Nu ştiu ce s-a întâmplat în realitate în acea zi, dar, în mod categoric, acel obiect nu a fost rodul imaginaţiei noastre".

„Dosarul albastru" se spune că ar conţine sute de asemenea mărturii, făcute nu de oameni obişnuiţi, fără pregătire specială, ci de cosmonauţi, piloţi şi militari, oameni cu experienţă, care pot face distincţie între un obiect zburător ciudat şi orice alt fenomen natural.

După căderea cortinei de fier, toate materialele faimosului dosar au intrat în posesia cosmonautului Pavel Popovici, general al aviaţiei sovietice, fost preşedinte de onoare al **Academiei de Ufologie Aplicată din Moscova.**

În urmă cu câţiva ani, astronautul rus a dezvăluit un fapt mult mai tulburător: vânătoarea de OZN-uri era una dintre misiunile armatei sovietice.

Vânătoarea de OZN-uri începuse, însă, cu mult timp în urmă…

Primul incident grav care a determinat

armata sovietică să acorde atenţie specială problemei OZN-urilor a fost cel care a pus în primejdie capitala rusă.

Totul s-a petrecut în vara anului 1961, lângă localitatea Rîbinsk, aflată la mai puţin de 100 de km de Moscova. Potrivit declaraţiilor consemnate de militari, un obiect de mari dimensiuni, însoţit de câteva aparate neidentificate mai mici, a apărut deodată deasupra oraşului, la o înălţime de aproximativ 20 de kilometri.

La Comandamentul militar central din Moscova s-a dat alarma. Ofiţerii de la centura de apărare antiaeriană din jurul capitalei au primit ordinul de a lansa o salvă[25] de proiectile şi rachete împotriva formaţiunilor neidentificate şi semnalate pe ecranele-radar.

Dar toate rachetele explodau înainte de a-şi atinge ţinta, la o distanţă de trei kilometri. Ofiţerii au realizat, cu stupoare, că sistemul electronic de ghidare şi control de la sol al rachetelor fusese neutralizat şi preluat de către OZN-urile mai mici.

„Jocul" periculos s-a oprit şi legătura cu rachetele s-a stabilit abia când modulele ansamblului neidentificat au dispărut de pe cer, cu o viteză colosală.

Incidentul de la Rîbinsk este similar celui petrecut în septembrie 1964 în Statele Unite, când o rachetă Atlas a fost distrusă de un obiect neidentificat.

Lansată pentru un zbor de testare de la Baza aeriană Vandenberg, din California, racheta

25 De fapt s-a tras şi cu rachete antiaeriene.

străpungea cerul cu o viteză de peste 20.000 km/oră când, deodată, un obiect misterios ce semăna cu un OZN a început să se învârtă în jurul ei.

Aparatul de zbor de origine necunoscută a emis raze luminoase, lovind racheta de mai multe ori. Apoi, ciudatul obiect a dispărut la fel de brusc cum apăruse.

Grav avariată, racheta Atlas nu a mai răspuns la comenzi şi s-a prăbuşit în largul Oceanului Pacific. La câteva zile, locotenentul Robert Jacobs, cel care supraveghease misiunea, a fost chemat la comandamentul central al bazei.

I s-a ordonat să îi instruiască pe toţi membrii echipei sale să păstreze tăcerea şi toate dovezile să fie strânse şi predate. Abia după 20 de ani, locotenentul Jacobs a îndrăznit să relateze incidentul.

După asemenea „ciocniri" neplăcute, petrecute nu numai în spaţiul aerian sovietic, dar şi în alte ţări[26], armata rusă nu mai putea ignora existenţa obiectelor zburătoare de origine necunoscută care se arătau tot mai des.

La Statul Major de la Kremlin soseau periodic zeci de rapoarte, atât ale ofiţerilor flotei şi aviaţiei cât şi ale cosmonauţilor, în care se susţinea că astfel de întâlniri puteau periclita chiar siguranţa naţională.

În 1978, premierul sovietic, Alexei Kosîghin, propunea înfiinţarea unei grupări

---

26 Există şi un dosar OZN radar - România! Vezi Radarul, un martor incomod în dosarul OZN, de Emil Străinu, Editura Triumf, Bucureşti, 2012

speciale pentru studierea fenomenului OZN.

Astfel a fost creată organizaţia cu numele de cod „Setka [27]”, al cărei program a fost împărţit în două direcţii paralele.

„Setka ştiinţifică” se ocupa cu studiul fenomenelor atmosferice şi cosmice neobişnuite, iar **„Setka de apărare”** avea ca misiune studiul impactului acestor fenomene necunoscute asupra funcţionării echipamentelor militare şi asupra personalului din Ministerul Apărării.

Conform afirmaţiilor generalului Pavel Popovici, cel care a studiat arhiva „Dosarului albastru”, dincolo de scopul ştiinţific se afla, de fapt, un interes mult mai pragmatic: capturarea şi studierea armelor eventualelor civilizaţii extraterestre, în faţa cărora maşina sovietică de război se dovedea neputincioasă, iar sovieticii sufereau pentru asta.

„Deşi denumirea oficială a organizaţiei se schimba periodic în mod strategic, din «Setka» în «Orizont» sau «Galaktika» obiectivul ei rămânea acelaşi: capturarea OZN-urilor. Dar de fiecare dată, aceste tentative se soldau cu un eşec”, susţine generalul rus.

OZN-urie au dus, însă, lumea în pragul unui război nuclear.

În anul 1982, un caz de o gravitate maximă a pus în stare de alertă întreaga conducere de la Kremlin.

Ziua de 28 octombrie putea deveni începutul

---

27 Setka - năvodul - din limba rusă

unui război nuclear. Incidentul s-a produs în apropiere de graniţa cu Polonia, într-o regiune militară de o importanţă strategică maximă.

Deasupra bazei sovietice de rachete nucleare, situată în regiunea **Munţilor Carpaţi**[28]**,** deodată au apărut opt obiecte luminoase.

Se roteau în jurul punctului de comandă, coborau la o înălţime foarte joasă şi se ridicau brusc, cu o viteză incredibilă.

Printr-o metodă necunoscută, obiectele zburătoare neidentificate au pus stăpânire pe întreg sistemul de control şi ghidare, dând comanda de lansare a rachetelor nucleare.

Pe panoul tehnic, butonul de începere a operaţiunii s-a aprins, declanşând deschiderea trapelor de acoperire a puţurilor subterane în care erau poziţionate rachetele.

Ultimul pas pentru declanşarea lansării era introducerea unui cod ultrasecret. O depeşă de maximă urgenţă a fost trimisă către Statul Major General al Armatei URSS.

Peste câteva minute, de pe aerodromul militar din Ujgorod din Ucraina au decolat cinci avioane supersonice de interceptare MIG-21, dotate cu rachete aer-aer.

Dar până ce avioanele să ajungă la destinaţie, obiectele zburătoare neidentificate au abandonat operaţiunea, nereuşind să decodifice parola de acces şi au dispărut de pe cer cu o viteză fantastică.

Incidentul considerat de forţă majoră a fost

28 Astăzi în Ucraina de Vest

relatat de 36 de ofiţeri ai bazei de rachete nucleare. Mărturiile lor stau drept dovadă în dosarul ce a ajuns pe biroul comandantului Statului Major General al armatei sovietice.

În urma acestor incidente, experţii organizaţiei... Setka" au ajuns la o concluzie îngrijorătoare: nu ei erau cei care studiau aceste fenomene inexplicabile, ci mai degrabă, ei erau cei studiaţi.

Aceasta a fost una dintre ipotezele emise recent de către colonelul Alexandr Plaksin, expert ştiinţific în cadrul **Programului „Setka",** în perioada 1979 – 1991.

„Deşi la vremea respectivă, existau mai multe teorii despre originea OZN-urilor, după mai bine de 30 de ani, am ajuns la concluzia că aceste apariţii sunt rezultatul activităţii unei civilizaţii nepământene extrem de avansate.

Fie pe planeta noastră există şi o altă inteligenţă, într-o lume paralelă, fie de undeva, din Cosmos, cineva ne urmăreşte atent".

Regiunea Voronej este una dintre cele mai enigmatice zone din Rusia, denumită de specialiştii în ufologie **„Triunghiul rusesc al Bermudelor".**

Încă din anii '70, de aici se raportau cele mai multe apariţii ale unor obiecte zburătoare neidentificate, ale unor fenomene inexplicabile, care înspăimântau populaţia.

Bineînţeles, declaraţiile martorilor erau clasificate şi secretizate, la televiziune sau în presă subiectele referitoare la existenţa unor

forme de viaţă extraterestră fiind cu desăvârşire interzise.

Şi totuşi, în 1982, un caz şocant a scăpat exerciţiului de control al cenzurii mass-media şi a fost publicat în revista **„Ştiinţă şi tehnică pentru tineret [29]”.**

Totul s-a petrecut în tabăra de vară pentru copii „Mesteacănul”, nu departe de oraşul Borisoglebsk. Într-una din zile, un grup de băieţi, însoţit de doi profesori, a plecat în drumeţie pe unul dintre dealurile aflate la câţiva kilometri distanţă de cabană.

Nu mai aveau mult până să ajungă pe culme când, deodată, au zărit pe cer un obiect rotund, roşiatic, care a trecut cu mare viteză peste capetele lor, dispărând după deal.

După câteva minute, în faţa lor, la o distanţă de aproximativ 50 de metri, a apărut un grup de patru „oameni” foarte ciudaţi. Statura lor era gigantică, de trei-patru metri, cu o constituţie firavă.

Se deplasau foarte uşor, ca şi cum ar fi plutit deasupra pământului. După spusele martorilor, fiinţele aveau trei ochi, unul dispus deasupra celorlalţi doi.

Mâinile lor erau foarte lungi şi umerii aplecaţi în faţă. Copiii au ţipat îngroziţi şi au rupt-o la fugă la vale, către cabană. Întorcând capul, au văzut că fiinţele nu au pornit în urmărirea lor, ci, din contră, s-au întors şi s-au îndreptat de unde veniseră.

---

29 Tehnika Makadioji - lb. rusă

Uluitoarea întâlnire a fost confirmată şi de cei doi adulţi, însă povestea a fost primită cu neîncredere şi zâmbete. Şi poate că totul s-ar fi dat uitării, dacă în aceeaşi după-amiază câţiva profesori nu ar fi văzut cu ochii lor, nu departe de cabană, un obiect zburător straniu.

Stătea nemişcat la o înălţime de câţiva metri deasupra solului, părând a urmări mişcările din interiorul taberei. Contrariaţi, profesorii s-au îndreptat către ciudatul aparat, dar nu au apucat să facă câţiva paşi, că OZN-ul a început să lanseze nişte raze strălucitoare în direcţia lor.

Totuşi, era clar că intenţia nu era de a-i lovi şi mai mult de a-i avertiza. Apoi, obiectul s-a înălţat cu viteză şi a dispărut în văzduh.

Profesorii au descoperit că locul în care loviseră razele era complet ars.

După trei ani, în Statele Unite apărea cartea celebrului astronom şi ufolog francez Jacques Vallée, ***„urilor din Uniunea Sovietică: Samizdatul cosmic”,*** în al cărei cuprins se afla şi incidentul din tabăra de copii de la Voronej.

Ca o confirmare a straniilor apariţii din tabăra „Mesteacănul”, recent, colonelul de aviaţie Alexandr Kopeikin a relatat că, în acelaşi an, lângă aerodromul militar Borisglebsk, piloţii sovietici s-au confruntat cu fenomene similare.

„Timp de peste 30 de ani, despre acest eveniment s-a vorbit ca despre un accident De fapt, a fost un atac. Un atac extraterestru. În ziua de 20 august, pilotul instructor, locotenentul Ivanov, în timpul zborului de antrenament alături de cursantul Saijin, a raportat:

«Pe direcţia nord-vest, la altitudinea de 2000 de metri, în faţa noastră, se vede un obiect strălucitor».

Locotenentul nu a mai aşteptat răspunsul ofiţerului de la turnul de control şi a pornit cu toată viteza în urmărirea ciudatului aparat când avionul MIG 21 s-a apropiat de obiectul neidentificat piloţilor li s-a părut că OZN-ul zboară foarte încet

Dar, deodată, viteza lui a crescut uluitor, îndreptându-se ţintă către sol ca un kamikaze. În acel moment, când locotenentul Ivanov relata ce se petrece, legătura radio s-a întrerupt Am sărit de la biroul de recepţie radio şi am fugit afară, pe pistă.

Alături de mine, cu ochii ţintă pe cer, mai erau încă şase ofiţeri. Am văzut cum aparatul nostru de zbor se pregăteşte, în mod straniu, de aterizare.

A coborât trenul de aterizare, a realizat un viraj lin pentru a se putea încadra pe pista care se desfăşura la aproximativ un kilometru distanţă.

S-a aplecat pe una din aripi şi, brusc, viteza a scăzut peste normal şi avionul s-a prăbuşit pe câmpul de lângă aerodrom. A fost ca şi cum o forţă teribilă l-ar fi oprit, ca şi cum cineva l-ar fi apucat de coadă, deşi în spatele lui nu se zărea nimic”.

Cei doi piloţi de la bordul aparatului MIG-21, instructorul şi cursantul, au murit pe loc. Imediat, la locul „accidentului”, au sosit echipele de intervenţie şi salvare.

După câteva ore, locul era deja înţesat de

echipele speciale ale organizaţiei **„Setka”,** care strângeau cu maximă atenţie toate dovezile.

„Deşi accesul în zonă fusese limitat, urmăream întreaga scenă de pe pistele aerodromului. Deodată, la o distanţă de 150 – 200 de metri depărtare de locul prăbuşirii, am văzut o fiinţă de o înălţime incredibilă, de aproximativ patru metri.

Se uita în direcţia «accidentului». Echipa «Setka» a luat-o la fugă, pe câmp, către ciudata fiinţă, care s-a întors încet şi, în câteva clipe, a dispărut Evenimentul acelei zile, pentru mine, a rămas un mister.

Cert este, însă, că pilotul Ivanov şi cursantul Saijin au fost victimele unui atac al unei nave de origine nepământeană, într-adevăr, probabil că cei doi piloţi ar fi fost şi astăzi în viaţă, dacă nu ar fi pornit în urmărirea OZN-ul, i.

Am văzut de multe ori asemenea aparate neidentificate şi pot spune că doar atunci când sunt provocate ripostează”, a declarat colonelul Alexandr Kopeikin.

Afirmaţiile sale sunt susţinute de mărturiile mai multor ofiţeri de aviaţie, declaraţii care astăzi se găsesc în acelaşi **„Dosar Albastru”.**

După straniul accident, Ministerul Apărării a emis un ordin în care cerea tuturor piloţilor care decolau de pe pistele aerodromului Borisoglebsk să întocmească un raport detaliat al fiecărui zbor efectuat

Activitatea din zona Voronej era atent monitorizată de către cercetătorii şi militarii organizaţiei **„Setka”.** Cu toate acestea, nici

straniul fenomen ce urma să se petreacă în toamna anului 1984 nu a putut fi explicat.

Sau, dacă au existat ipoteze care ar fi putut clarifica ceva în **„Dosarul albastru”,** acestea nu au fost făcute publice.

9 *septembrie 1984.* La ora 16 şi 10 minute, de la sol se putea observa, cu ochiul liber, un obiect imens, ca un nor negru, ce stătea nemişcat, suspendat deasupra aerodromului Borisoglebsk.

S-a stabilit că „norul” se afla la o altitudine de aproximativ 7.000 de metri. Pe ecranele radarului de scanare circulară au apărut două obiecte, aparent două avioane.

Când operatorul radio a încercat să raporteze evenimentul, transmisia radio a fost perturbată de semnale parazite cu aceeaşi frecvenţă.

Ulterior, locuitorii zonei au declarat că atât posturile radio de pe undele medii şi lungi, cât şi echipamentele de telefonie au fost bruiate de un zgomot puternic.

Având în vedere caracterul neobişnuit al situaţiei şi pericolul în care se puteau afla cele două avioane observate pe radar, comandantul aerodromului, Alexandr Kopeikin, fără a mai aştepta permisiunea superiorilor, a trimis pentru interceptare un avion la bordul căruia se aflau doi piloţi.

Ajungând la aproximativ acelaşi nivel cu ciudatul nor negru, piloţii au raportat că dimensiunea lui este mult mai mare decât se putea observa de la sol.

Avea o înălţime de aproximativ 400 de

metri şi o lungime de peste un kilometru.

Deşi au cercetat întreaga zonă în căutarea celor două avioane, piloţii nu au reuşit să dea de urma lor. Hotărându-se să străbată norul pe verticală, piloţii au ridicat avionul la o altitudine de 7500 de metri.

Dedesubt, nimic periculos nu părea să se petreacă. Au început picajul direct din nor. Dar, de îndată ce au pătruns în ceaţa densă şi neagră, piloţii au fost asurziţi de un ţiuit îngrozitor, ca de sirenă, provocându-le dureri de cap insuportabile.

„De 18 ani zbor, am traversat, în cursele mele, furtuni teribile, dar o asemenea experienţă nu am mai trăit”, relata pilotul Garbunov în mărturia sa ulterioară.

„Un vârtej extrem de puternic ne atrăgea ca un magnet, zdruncinând cumplit avionul. Am crezut că aparatul nu va rezista şi se va rupe în bucăţi, odată cu mine. Capul mi se lovea de cabină.

Cu eforturi uriaşe, am reuşit să întoarcem avionul şi să ieşim din nor. Şi, de îndată ce am părăsit zona aceea nebuloasă, totul s-a oprit Vântul puternic şi ţiuitul asurzitor.

Sunt convins că acel nor nu era o manifestare a unui fenomen natural atmosferic, ci, poate, un fel de armă meteorologică a unei civilizaţii, cu siguranţă nepământene”.

Oficial, în 1991, după destrămarea Uniunii Sovietice, organizaţia **„Setka”** şi-a încetat activitatea.

Sau poate şi-a schimbat num

Deşi, parte din informaţiile cuprinse în **„Dosarul Albastru”** a fost desecretizată, ar fi, totuşi, naiv să credem că ofiţerii ruşi au povestit tot ceea ce ştiau.

Cert este că „jocurile” armatei sovietice cu fenomenele şi obiectele necunoscute s-au dovedit a fi foarte periculoase.

Şi asta pentru că, undeva în Univers, există o civilizaţie, probabil superioară celei umane, care nu se lasă observată, studiată şi cu atât mai puţin, manipulată.

La analiza informaţiilor, faptelor şi evenimentelor prezentate în continuare în prezenta lucrare s-au folosit informaţii şi date din diferite lucrări care sunt regăsite în bibliografia anexată la sfârşitul cărţii.

Am folosit materiale şi citări de excepţie din lucrările lui George Adamski şi Fred Stickling, dar şi rezultatele analizelor foto realizate de maiorul H. Petersen din Aviaţia Regală Daneză, un excelent analist foto al NATO.

Tot H. Petersen a realizat şi unele analize ale unor traiecte ale zborurilor misiunilor lunare prezentate în carte.

Am folosit inclusiv materiale declasificate din surse sovietice şi ruseşti, unele dintre ele inedite.

Partea întâi SELENA.

satelitul natural al Terrei

Biografie oficială

Pentru a înţelege mai uşor relaţia dintre **Pământ** şi singurul său satelit natural, **Luna,** prezentăm pentru început parametrii[30] cei mai cunoscuţi ai acestuia, care-l definesc din punct de vedere astronomic.

30 Datele următoare sunt confirmate de National Geographic News.

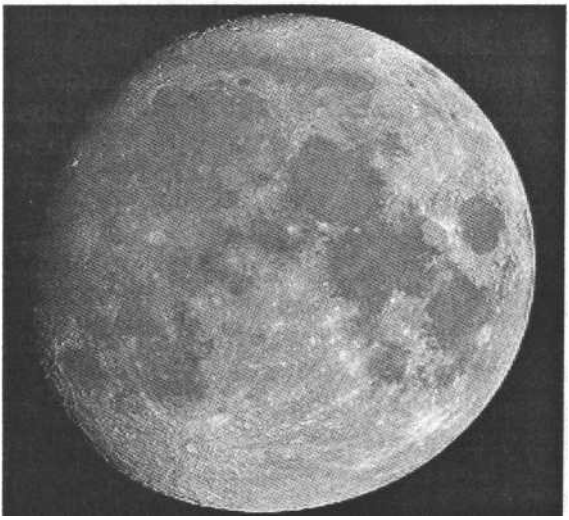

Imaginea Lunii văzută de pe Pământ

Luna este singurul satelit natural al Pământului, şi al cincilea după mărime din Sistemul Solar. Este, totodată, cel mai mare satelit natural al unei planete din Sistemul Solar raportat la mărimile dintre acesta şi planeta Pământ, având un sfert din diametrul Pământului şi 1/81 din masă. Luna este al doilea satelit ca densitate după Io, unul dintre sateliţii lui Jupiter.

În rotaţia sa sincronă în jurul Pământului, Luna prezintă aceeaşi faţă a sa, cu mici schimbări. Priveliştea selenară este prevăzută cu conuri vulcanice întunecate şi de zone de sol şi cratere de impact, luminate de lumina solară.

Luna mai este şi al doilea obiect ca luminozitate de pe cerul înstelat, după Soare, în ciuda faptului că suprafaţa sa este în totalitate neagră. Luna se vede strălucitoare datorită faptului că reflectă lumina primită de la Soare.

Schimbarea Lunii în multitudinea de faze şi de forme semicirculare au adus mari influenţe,

încă din cele mai vechi timpuri, în dezvoltarea limbilor, calendarelor, artei şi a mitologiei.

Luna are o foarte mare importanţă în viaţa[31] de pe Terra; influenţele gravitaţionale ale acesteia produc fluxul şi refluxul mărilor şi oceanelor şi „alungirea” timpului (Luna provoacă un decalaj de 2 ms la fiecare 100 de ani).

Distanţa orbitală curentă a Lunii, ce reprezintă în jur de treizeci de ori diametrul Pământului, cauzează asemănarea de mărime dintre Lună şi Soare pe cer. De aceea, Soarele este acoperit aproape complet în timpul unei eclipse solare totale.

Luna este singurul obiect extraterestru pe care omul a reuşit să aselenizeze. În timp ce programul sovietic *Union's Luna* a fost primul apt în 1959 să trimită sonde fără oameni pe Lună, programul *Apollo* al NASA a realizat prima misiune cu oameni.

NASA a început cu o misiune în 1969 cu Apollo 11 şi a continuat cu altele între 1969 şi 1972.

Aceste misiuni au adus peste 380 kg de roci lunare, ce au ajutat la dezvoltarea înţelegerii originii geologice a Lunii (se crede că rocile s-au format acum aproximativ 4,5 milioane de ani dintr-un impact cu Terra), a structurii interne şi a istoriei sale.

După misiunea Apollo 17 din 1972, Luna a fost vizitată numai de sonde fără personal.

Din 2004, Japonia, China, India, Statele Unite

31 Fazele Lunii produc schimbări şi în funcţionarea fiziologică a corpului, dar şi a psihicului uman.

ale America şi *Agenţia Spaţială Europeană* au trimis sonde pe Lună. Rezultatul misiunilor a dus la confirmarea descoperirii apei lunare îngheţate[32] în craterele umbrite de la poli şi legate în regolitul lunar.

Viitoarele misiuni spaţiale cu personal omenesc sunt deja planificate. Luna rămâne, după cum spune *Outer Space Treaty,* liberă în explorare pentru toate naţiunile, în condiţii paşnice.

Nume şi etimologie

Denumirea românească a satelitului natural al Pământului este *Luna,* deşi mai poate fi găsită şi denumirea de *Selena.* Numele provine din latinescul *Luna,* iar denumirea alternativă de *Selena* provine din grecescul Selene (ZeXrjvri).

Totuşi, denumirea de Selena era folosită în trecut la romani şi numele de *Artemis* era folosit la greci.

Apariţia – Formarea Lunii

Printre ipotezele formării Lunii se află şi cea cum că Luna s-ar fi format acum 4.527 ± O.010 de milioane de ani în urmă, adică la 30 – 50 de milioane de ani de la originile Sistemului Solar. S-ar părea că Luna s-a format[33] prin fisiunea crustei Pământului sub acţiunea forţelor centrifuge, ce necesita un spin iniţial prea mare al Terrei.

Ipoteze asupra originii Lunii

Condensare din masa iniţială de gaze şi particule, concomitent cu formarea Pământului.

---

32 Cele mai recente date atestă şi apa sub formă de vapori şi de nori.

33 Sunt mai multe teorii şi ipoteze la care ne vom referi pe parcursul cărţii.

Obiecţii: Luna nu are un nucleu de fier, iar, în general, conţinutul de fier al rocilor Lunii este mult mai mic decât al rocilor de pe Pământ.

Desprindere din masa încă lichidă a Pământului. *Obiecţii:* ca şi mai sus.

Captarea unui corp astral. *Obiecţii:* calculele matematice infirmă această posibilitate. Luna se îndepărtează anual cu 3,8 cm de Pământ.

În urma impactului planetei Theia cu Pământul, cu 4,527 miliarde de ani în urmă (ipoteza cea mai vehiculată în prezent).

Principalele date despre Lună

Luna are o rază medie de 1.737 km, de 4 ori mai mică decât a Pământului, şi orbitează în jurul acestuia la o distanţă medie de 384.403 km; pentru a ajunge pe Pământ, lumina Lunii are nevoie de ceva mai mult decât o secundă. Viteza medie pe orbită este de 3.700 km/h.

Atracţia gravitaţională la suprafaţa Lunii este de 6 ori mai slabă decât cea terestră.

Luna realizează o rotaţie în jurul Pământului în aproximativ 4 săptămâni, aceasta fiind luna pământească (27 zile, 7 ore, 43 min şi 11,6 sec). În acest interval, fazele Lunii sunt: Lună nouă, primul pătrar, Lună plină, ultimul pătrar; ele se repetă în 29 zile 12 h 44 min 2,8 s (durată numită *o lună lunară*).

Masa satelitului nostru este de 7,35 x io22 kg, de 81 de ori mai mică decât masa Pământului, densitatea medie este de 3.400 kg/m3, iar excentricitatea orbitală este de 0,0549.

Perioada de rotaţie a Lunii este egală cu cea de revoluţie în jurul Pământului, astfel încât Luna

ne arată mereu aceeaşi faţă. Mai exact, însă, dacă se iau în considerare fluctuaţiile orbitei lunare şi posibilitatea de a observa acest satelit din diferite locaţii de pe Pământ, suprafaţa vizibilă este ceva mai mare decât jumătate, şi anume de 59%.

Luna este al doilea obiect ceresc ca strălucire (magnitudine aparentă), după Soare. De asemenea, Luna şi Soarele au aproximativ acelaşi diametru angular, lucru ce face posibile eclipsele solare totale.

Luna se îndepărtează de Pământ cu 3,78 cm pe an.

Suprafaţa Lunii

Suprafaţa Lunii este acoperită de cratere. Ele s-au format în urma impactului unor meteoriţi uriaşi şi asteroizi mici cu Luna, cel mai probabil în vremurile de la începutul istoriei Lunii, pe când Sistemul Solar era plin de asemenea fragmente. Cel mai mare crater se numeşte Bailly, are o lungime de 295 km şi adâncimea de 3.960 m.

De asemenea, mai este vizibil şi un vechi relief vulcanic (cratere de origine vulcanică), rămas din vremurile apropiate de formarea satelitului Pământului; acest relief vulcanic ţine de formaţiunile vizibile cum ar fi „mările” (numele acesta a fost dat de observatorii din antichitate, care credeau că petele negre de pe suprafaţa Lunii sunt mări şi oceane adevărate, iar părţile luminoase sunt continente), „văile” etc.

Cea mai mare şi mai cunoscută mare a Lunii este Marea Imbrium (*Marea Ploilor*), care are o lungime de 1.200 km.

Cei mai înalţi munţi se află lângă Polul Sud al

Lunii şi au o înălţime de aproximativ 6.100 m, înălţime comparabilă cu Himalaya pe Pământ

Faţa vizibilă a Lunii

Partea vizibilă a Lunii e plină de cratere provocate de ciocniri cu asteroizi sau meteoriţi ce au avut loc în perioada de tinereţe a Sistemului Solar. Diametrele craterelor ajung până la 240 km. Zonele care de pe Pământ par mai luminoase sunt coline. Rocile din aceste zone au fost datate ca având o vechime de 4 miliarde de ani. Petele întunecate, cunoscute ca mări, sunt zone de joasă altitudine care au fost cândva inundate de lavă. Rocile de aici au o vechime de 3 – 3,9 miliarde de ani.

Partea ascunsă

Sonda sovietică Luna 3 a făcut prima fotografie a părţii invizibile în 1959. Are mai puţine „mări" de lavă şi mai mulţi munţi. Expresia **„partea[34] întunecată a Lunii"** este incorectă: Luna înconjoară Soarele împreună cu Pământul, deci lumina solară cade în decursul revoluţiilor pe toată suprafaţa ei, dar noi vedem lumină doar pe partea îndreptată spre noi, spre Pământ.

Din mitologia Lunii în mitologia greco-romană existau mai multe zeităţi asociate cu Luna. Cele greceşti erau *Artemis,* zeiţa castităţii, a Lunii şi a vânătorii, *Hecate,* zeiţa Lunii şi a lumii de dincolo, şi *Selena.*

Zeiţa *Diana* era corespondentul roman pentru Artemis. *Luna,* altă zeiţă locală a Lunii, era

34 Mai corect este faţa nevăzută a Lunii.

descrisă călătorind într-un car.

Fazele Lunii

Odată cu înaintarea Lunii pe orbită, partea luminată a suprafeţei ei vizibilă de pe Pământ se modifică.

Aceste faze ale Lunii încep cu „Luna nouă”, când se vede doar un corn foarte subţire, cu forma curburii literei D. Această zonă luminoasă creşte în decursul zilelor până vedem toată „Luna plină”, apoi ea descreşte – spre cealaltă parte; ciclul se încheie cu 3 zile în care Luna e complet întunecată.

Durata ciclului complet al fazelor Lunii se numeşte Lună sinodică şi este de aproximativ 29,5 zile. Datorită mişcării de revoluţie a Pământului în jurul Soarelui, Luna sinodică este mai lungă decât „Luna siderală” (perioada de revoluţie a Lunii în jurul Pământului, raportată la stele), similar cu modul în care ziua solară este mai lungă decât ziua siderală.

Constituţie fizico-chimică – alcătuire

Luna are o structură stratificată, similară cu a Pământului, şi este constituită din aceleaşi elemente chimice, însă, în proporţii diferite. Tipurile de roci lunare sunt: roci vulcanice, provenite din erupţiile provocate de ciocnirile cu meteoriţi, bogate în calciu de la începuturile formării Lunii, şi conglomerate de roci numite *brecii.*

În colţurile întunecate ale craterelor a fost recent descoperită „gheaţă de

suprafaţă”, lângă Polul Sud al Lunii[35].

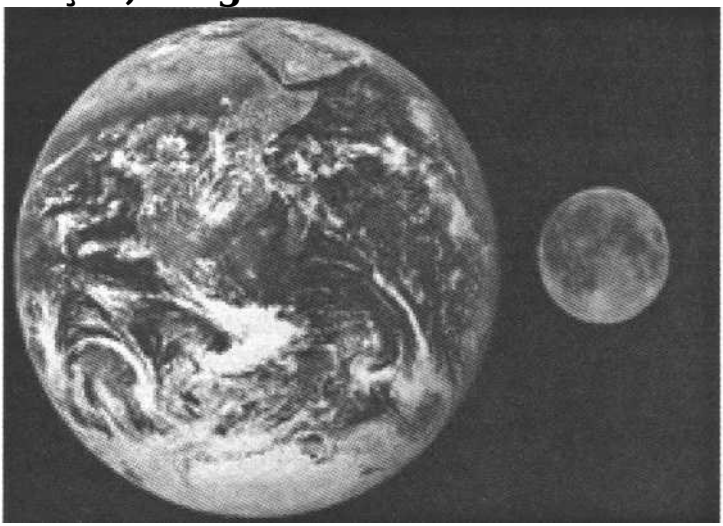

Mărimea Lunii comparată cu a Pământului

Misiuni şi măsurători recente au descoperit pe Lună, în anumite locuri apropiate de poli, urme de gheaţă, de apă.

Misiunea americană din 2009 „LCROSS” (acronim de la *Lunar Crater Observation and Sensing Satellite)* a avut sarcina de a stabili definitiv dacă pe Lună există apă sau nu. Lansate în mai, satelitul lunar LCROSS şi racheta sa au ajuns în apropierea Lunii la 9 octombrie 2009.

În această zi, treapta superioară a rachetei de tip Centaur s-a zdrobit de Lună conform planului, în interiorul craterului adânc „Cabeus” din apropierea Polului Sud lunar.

În zona impactului nu pătrunde lumina Soarelui niciodată (din cauza poziţiei axei de rotaţie a Lunii faţă de Soare); zona este neschimbată probabil de miliarde de ani, astfel

35 Cercetările de „ultimă oră" confirmă existenţa sigură a apei pe Lună.

încât eventuala gheaţă nu s-ar fi putut evapora sau dispărea.

Înainte de a cădea şi el în crater, satelitul LCROSS a măsurat cu mai multe aparate, inclusiv spectrometre, impactul uriaş care a avut loc, şi timp de peste 4 minute a transmis o cantitate enormă de date centrului de comandă din S.U.A.

La 13 noiembrie, 2009, oamenii de ştiinţă de la NASA au publicat rezultatele cercetărilor lor: **pe Lună există apă (îngheţată) în cantităţi relativ mari.**

Această concluzie corespunde şi cu prezenţa hidrogenului în zonele polare, fapt cunoscut de mai demult

Prezenţa apei pe Lună este importantă nu atât pentru căutarea vieţii extraterestre, care rămâne foarte improbabilă pe Lună, cât pentru simplificarea logisticii unei staţiuni permanente a omului pe Lună, preconizată în jurul anului 2040.

Anomaliile magnetice de pe Lună

Spre deosebire38 de Terra, Luna nu are un câmp magnetic propriu, însă anumite zone de pe suprafaţa sa au proprietăţi magnetice. Ce se întâmplă de fapt?

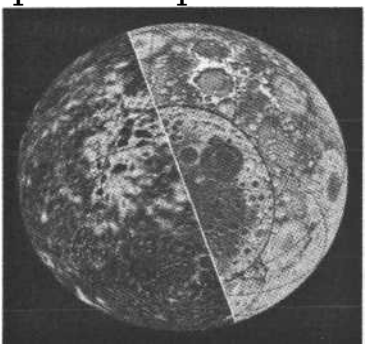

38 Conform Rachel Kaufman – *Mo oddly*

Magnetic – Giant Asteroid Crash to Blame?

Potrivit unor noi simulări computerizate, aceste zăcăminte magnetice neobişnuite sunt rezultatul unui impact al unui asteroid cu suprafaţa Lunii, ce a avut loc în urmă cu câteva miliarde de ani, când Luna avea câmp magnetic, susţine Mark Wieczorek, directorul departamentului de cercetare al Institutului de Fizică a Pământului din Paris.

În general, atunci când metalul topit dintr-o rocă se răceşte, îi conferă acesteia proprietăţi magnetice. Acesta este cel mai firesc mod prin care rocile de pe Pământ dezvoltă un câmp magnetic.

„Mulţi meteoriţi căzuţi pe Pământ conţin cantităţi însemnate de fier. Au proprietăţi magnetice de o sută de ori mai puternice decât cele ale rocilor similare de pe Lună.”, spune Wieczorek, coautor al unui nou studiu cu privire la acest fenomen.

„Dacă am putea transporta într-o anumită regiune de pe Lună suficiente fragmente de asteroid”, topite în urma impactului, „am obţine un efect magnetic de o sută de ori mai puternic” decât în oricare altă parte de pe suprafaţa Lunii.

Potrivit lui Wieczorek şi echipei sale de cercetători, cea mai mare cantitate a materiei cu proprietăţi magnetice se află la extremitatea nordică a craterului Aitken – unul dintre cele mai mari din Sistemul Solar, situat la Polul Sud al Lunii.

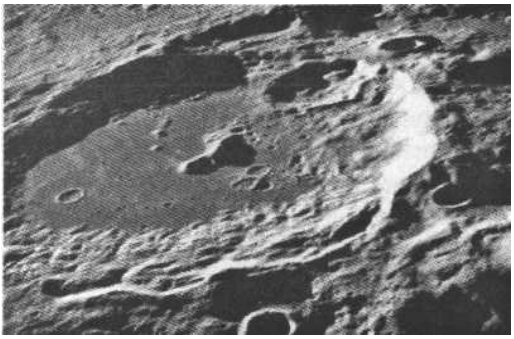

Craterul Aitken, situat la Polul Sud al Lunii

Cea mai mare cantitate a materiei cu proprietăţi magnetice se află la extremitatea nordică a acestui crater, susţin cercetători de la Institutul de Fizică a Pământului din Paris.

Noile simulări computerizate presupun „impactul cu suprafaţa Lunii, la viteze extrem de mari, a unei sfere de 200 de kilometri în diametru. În funcţie de unghiul şi de viteza de impact, se obţin depozite foarte mari de rocă magnetizată la marginea craterului format”.

Potrivit simulărilor, un asteroid de asemenea dimensiuni, ce se deplasează cu 15 kilometri pe secundă şi care loveşte suprafaţa Lunii la un unghi de 45 de grade, ar împrăştia aceste materiale de-a lungul unui crater de 1200 de kilometri. Fragmentele de asteroid cu proprietăţi magnetice sunt apoi depozitate de-a lungul marginilor craterului.

Studiul în cauză ar putea explica, de asemenea, anomaliile magnetice observate pe alte planete din sistemul nostru solar, susţine Wieczorek. De exemplu, **„Marte nu are în prezent câmp magnetic, însă pe suprafaţa sa, ca şi pe suprafaţa Lunii, există zone cu**

puternic magnetism”.

„Jumătatea nordică a planetei este alcătuia din zone depresionare relativ noi ce ar putea conţine materie rezultată în urma unei coliziuni şi mai puternice”, a adăugat Wieczorek.

Teoria este susţinută „şi de acest gen de proprietăţi magnetice neobişnuite întâlnite acolo”.

Mercur are, în schimb, un câmp magnetic complet. Însă, pe suprafaţa sa pot fi observate urmele numeroaselor ploi de asteroizi.

„Nu m-ar mira, să descoperim anomalii magnetice şi pe suprafaţa planetei Mercur”, spune Wieczorek.

Studiul cu privire la proprietăţile magnetice ale Lunii a fost publicat în data de 9 martie, 2012, în revista Science.

Partea a doua REMEMBER

Misiuni spaţiale pe Lună

Misiuni spaţiale pe Lună

Primele sonde spaţiale realizate de om ce au navigat spre Lună şi au debarcat pe aceasta au fost cele din Programul Luna, al URSS, în perioada 1959 – 1976. Sondele spaţiale automate ale familiei Luna au avut 24 de misiuni şi toate au fost destinate să exploreze Luna. Primele trei au fost numite „Lunik”.

LUNA a fost un program spaţial sovietic având ca obiectiv explorarea Selenei cu ajutorul automatelor cosmice, respectiv prin folosirea staţiilor automate din seria Luna.

Activităţile au început la 2 ianuarie 1959 şi au continuat până în 1977. Au fost parcurse trei etape, fiecare susţinută cu altă generaţie tehnică:

etapa preliminară (1959), definită prin lansarea primelor trei staţii ale seriei Luna (Lunik-l, 2,3); *o etapă experimentală mai avansată* (1966), care a culminat cu prima aselenizare a unei staţii (Luna-9), urmată de prima satelizare circumlunară (Luna-10); *etapa roboţilor cibernetici* (1970), care a înscris alte două premiere, respectiv, realizarea pe cale automată a forajului în solul selenar, recoltarea de mostre de rocă, expedierea şi obţinerea lor pe Pământ (Luna-16) şi lansarea pe suprafaţa Selenei a unui laborator ştiinţific mobil, apt pentru investigaţii complexe, itinerare dificile (Luna-17, Lunohod).

Staţiile din prima etapă au verificat posibilitatea trimiterii de obiecte la mari distanţe, vizându-se: cercetarea spaţiului extraterestru până la Lună şi a domeniilor acesteia; verificarea, precizarea şi lărgirea cunoştinţelor despre Lună, inclusiv observarea fotografică a emisferei globului selenar, care poate fi văzută de pe Pământ; elaborarea tehnicii necesare pentru o explorare sistematică a Lunii.

În cadrul etapei s-a demonstrat posibilitatea obţinerii şi a celei de-a doua viteze cosmice şi creării de planete artificiale ale Soarelui (Luna-l); s-a realizat interceptarea Selenei de către un obiect cosmic lansat de pe Pământ (Luna-2); s-a reuşit un survol al Lunii pe o orbită alungită de satelit al Pământului, şi fotografierea feţei ascunse a Lunii.

Pe baza experienţei dobândite, începând cu anul 1963 s-a experimentat un nou tip de staţii Luna, manevrabile (staţii din generaţia a doua, cu

masa de circa 1600 kg, faţă de 300 – 400 kg, masa staţiilor Lunik); două staţii descinse pe suprafaţa Selenei şi alte patru satelizate au confirmat eficienţa soluţiilor adoptate.

În anul 1969 s-a trecut la experimentarea staţiilor Luna din generaţia a treia (roboţi cibernetici), realizându-se până în anul 1977 câte două-trei operaţii din fiecare gen de activitate principală cărora sunt destinate staţiile respective: transport de material selenar (Luna-16,20,21), explorare de durată a suprafeţei Lunii cu ajutorul laboratoarelor mobile Lunohod (Luna-17,21); şi cercetare continuă, îndelungată, a Lunii şi a mediului său înconjurător, de la bordul unor sateliţi perfecţionaţi (Luna-19,22).

Programul LUNA Sinteză cronologică 2 ianuarie 1959 – 22 august 1976

Luna-l – *lansarea:* 2 ianuarie 1959; *masa:* 1472/361,3 kg; survolul Lunii la 6.000 de kilometri şi ieşire în spaţiul circumsolar (prima planetă artificială); măsurători în spaţiul circumterestru şi circumlunar; nor de vapori de natriu (cometă artificială); 34 de ore până la Lună; legătura radio 62 ore; orbitează în jurul Soarelui cu o perioadă de rotaţie de 450 de zile terestre.

Luna-2 – *lansarea:* 12 septembrie 1959; *masa:* 1511/ 390,2 kg; impact dur (distructiv) al Lunii, la 13 septembrie 1959, după 38 de ore de zbor în Marea Ploilor, în apropiere de craterul Autolycus; măsurători câmp magnetic terestru, selenar, particule şi radiaţii cosmice; legături radio până la impact; nor de vapori de natriu (nor de gaz ionizat în jurul Lunii).

Luna-3 – *lansarea:* 4 octombrie 1959; *masa:* 1553/ 278,5 kg; satelit artificial al Terrei pe orbită alungită, cu survol al Lunii: 40.638/460.725 km; primele fotografii ale emisferei invizibile a Lunii, de la 60.000 km; şi-a încetat existenţa la 20 aprilie 1960.

La 4 octombrie 1959, vom vedea pentru prima dată, partea întunecată a Lunii, datorită fotografiilor luate de Luna-3, care orbita în jurul Pământului în 15,3 zile, cu un apogeu de 470.800 km.

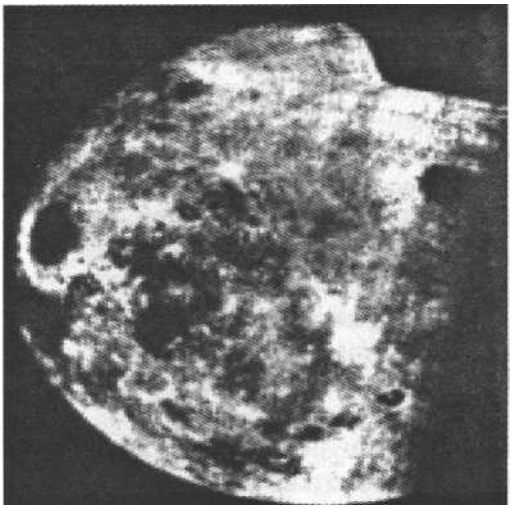

Camera a fost echipată cu un obiectiv de 203 mm de la f/5,6 şi una de 508 mm deschis la f/9,5. Filmul a fost developat la bord, uscat şi apoi luat de un sistem de televiziune care a transmis imagini de pe Pământ

Camera a luat 29 de fotografii în 40 de minute, care acoperă 70% din partea întunecată a Lunii. Dar numai 17 imagini au fost transmise, a doua încercare a eşuat.

Luna-4 – *lansarea:* 2 aprilie 1963; *masa:* 1422

kg; staţie Luna din generaţia a doua; *zborul până la Lună:* 3,5 zile; prima tentativă de aterizare lină; trecere la 8500 km de Lună, la 6 aprilie 1963; *orbita circumterestră:* 89.801/698.455 km, contactul radio a fost pierdut, a ratat Luna, ulterior planetă artificială.

Luna-5 – *lansarea:* 9 mai 1965; *masa:* 1476 kg; experimentare tehnică şi metode aselenizare; s-a prăbuşit pe suprafaţa Lunii în Marea Norilor.

Luna-6 – *lansarea:* 8 iunie 1965; *masa:* 1442 kg; trece la 160.000 km de Lună (defecţiune tehnică); satelit artificial al Terrei.

Luna-7 – *lansarea:* 4 octombrie 1965; *masa:* 1506 kg; eşec aselenizare; s-a prăbuşit în Oceanul Furtunilor.

Luna-8 – *lansarea:* 3 decembrie 1965; *masa:* 1552 kg; eşec aselenizare; s-a prăbuşit pe Lună.

Luna-9 – *lansarea:* 31 ianuarie 1966; *masa:* 1583 kg/ 100 kg; prima staţie ştiinţifică automată debarcată lin pe suprafaţa Lunii (aselenizare lină, februarie 1966, în Oceanul Furtunilor); fotografii panoramice trei zile.

Luna-10 – *lansarea:* 31 martie 1966; 1600 kg/

245 kg; primul satelit artificial al Lunii; *orbita:* 350/1.000 km, 3 ore, 72°; cercetări ştiinţifice, tehnice şi tehnologice.

Luna-11 – *lansarea:* 24 august 1966; *masa:* 1640 kg; satelit al Selenei; *orbita:* 160/1200 km, 2 ore 58 min, 27°; a transmis până la 1 octombrie 1966.

Luna-12 – *lansarea:* 22 octombrie 1966;

satelit artificial al Selenei; *orbita:* 100/1740 km; 205 min.; fotografii şi date ştiinţifice; *banc de testare:* **Lunohod.**

Luna-13 – *lansarea:* 21 decembrie 1966; *capsulă:* 99,78 kg; aselenizează la 24 decembrie 1966; cameră TV şi două densimetre radioactive în capătul unor tije (1,5 m); fotografii, date ştiinţifice.

Luna-14 – *lansarea:* 7 aprilie 1968; satelit artificial al Selenei (11 aprilie); *orbita:* 159 – 871 km, 160 min. 42°; *banc detestare:* **Lunohod.**

Luna-15 – *lansarea:* 13 iulie 1969; *debut staţii:* **Luna** din generaţia a treia; satelit selenar tranzitoriu 17 iulie; direcţional la 21 iulie pentru aselenizare, după 52 revoluţii circumlunare din orbita 16/110 km, 1 oră 54 min, 127°; eşec foraj.

Luna-16 – *lansarea:* 12 septembrie 1970; *masa:* 1880 kg pe Lună; rachetă cosmică cu container recuperabil; satelizare la 17 septembrie (100 km, 1 oră, 59 min, 70°); aselenizare la 20 septembrie 1970, în Marea Fecundităţii, din *orbita:* 15/106 km, 1 oră, 54 min, 71°; foraj şi prelevare de roci; recuperare container, la 25 septembrie, în Kazahstan; 130 g material recoltat din strat de 35 cm.

Luna-17 – *lansarea:* 10 noiembrie 1970; *masa:* 756 kg; **Lunohod;** staţie automată cu laborator ştiinţific selenar mobil **Lunohod;** satelizare la 14 noiembrie, la 85 km, 1 oră 56 min, 141°; aselenizare al 17 noiembrie 1970, din *orbita:* 19/85 km, 1 oră 56 min, 141°; în funcţiune 11 zile, a 2 săp –, tămâni selenare; 10,5 km

parcurs, inclusiv reîntoarcere la staţia de debarcare.

Luna-18 – *lansarea:* 2 septembrie 1971; aselenizare defectuoasă din orbita 100 km, 25°, eşec.

Luna-19 – *lansarea:* 28 septembrie 1971; satelit artificial al Lunii (la 3 octombrie 1971) manevrabil; *orbita:* 140 km, 2 ore, 1 min, 45 s, 40° 35; funcţionare îndelungată (peste un an), misiune fotografică, cartografică, gravimetrică, ştiinţifică.

Luna-20 – *lansarea:* 14 februarie 1972; rachetă cosmică cu container recuperabil; aselenizare la 18 februarie 1972 (100 km, 1 oră, 58 min, 65°); aselenizare la 21 februarie (din orbita 21/100 km), pe un platou muntos între Marea Crizelor şi Marea Fecundităţii; reeditată misiunea **Luna-16;** recuperare container la 25 februarie; 100 g roci.

Luna-21 – *lansarea:* 8 ianuarie 1973; *masa:* 840 kg pe Lună; staţie automată cu laborator ştiinţific selenar mobil **Lunohod-2;** în orbită circumterestră, la 12 ianuarie 1973 (90/110 km, 1 oră, 58 min, 60°); debarcarea din orbită 15,56/132 km, la 16 ianuarie, pe ţărmul estic al Mării Senînătăţii; parcurşi 27,6 km, inclusiv urcuş 400 m (3 zile selenare, până la 23 martie).

Luna-22 – *lansarea:* 29 mai 1974; satelit artificial al Lunii, manevrabil la 21 iunie 1974, *orbita:* 171/1437 km, 3 ore 12 min, 19° 33; cercetări îndelungate (15 luni), fotografice, gravimetrice, ştiinţifice, tehnice, tehnologice.

Luna-23 – *lansarea*: 28 octombrie 1974;

aselenizare (din orbita 17/105 km, în orbita circumselenară tranzitorie, la 2 noiembrie); tentativă de foraj la 2,5 m, defecţiune tehnică braţul cu excavator; legături radio trei zile.

Luna-24 – *lansarea:* 9 august 1976; rachetă cosmică cu container recuperabil; satelizare la 14 august (115 km, 1 oră, 59 min, 120°); aselenizare la 18 august, în partea sud-vestică a Mării Crizelor; foraj şi prelevare de roci din strat la 2 în adâncime; recuperare container la 22 august 1976, în taigaua siberiană; circa 1 kg material selenar[36] prelevat.

Spre meritul programului de cercetări ştiinţifice LUNA, trebuie să mai amintim:

Primul impact pe Lună cu un vehicul construit de om (Luna-2);

Prima fotografie a feţei ascunse a Lunii (Luna-3);

Prima aterizare lină pe Lună (Luna-9);

Prima sondă satelit a Lunii a fost sonda Luna-10.

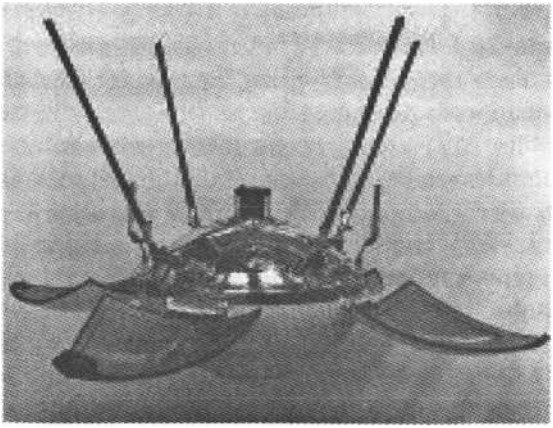

36 Surse ştiinţifice americane (NASA) vorbesc însă doar de 170 grame de material selenar.

Patru fotografii panoramice sunt trimise pe Pământ, luate de un sistem de televiziune cu vedere de 360°. Senzorii detectează şi un nivel scăzut de radioactivitate.

Luna-10 este primul dispozitiv plasat pe orbita Lunii. Lansat 31 martie 1966, este în orbită pe 3 aprilie.

Sunt studiate: intensitatea şi variaţiile în câmpul gravitaţional lunar, nivelul de radioactivitate şi câmpul magnetic de suprafaţă.

24 decembrie 1966. Sonda Luna-3 oferă vederi panoramice şi a făcut primele măsurători directe fizice ale solului lunar, densitatea şi radioactivitatea.

Luna-14, lansat la 7 aprilie 1968, intră în orbita Lunii. Aici începe o recunoaştere fotografică şi o serie de măsurători de radioactivitate în spaţiul din apropierea Lunii.

Sondele din a treia generaţie Luna încep cu un zbor de test cu Luna-15, lansat la 13 iulie 1969 (accident, în Marea Crizelor, 21 iulie 1969, în timpul misiunii Apollo 11).

Aceste sonde au acum funcţii multiplatformă care vor fi active după ce vor fi „depuse” pe Lună.

Activitatea începe cu un foraj şi colectarea de probe. Sunt dotate cu o rachetă în măsură să se întoarcă pe Pământ Este transportat pe Lună un vehicul tip Lunakhod, care este de fapt un laborator comandat de la distanţă.

Caracteristicile de zbor la Lună ale sondelor din a treia generaţie sunt detaliate mai jos.

Lansarea (punctul 1) se efectuează la o

anumită oră, calculată în funcţie de poziţiile Pământ-Lună-Soare, care este denumită „fereastra de lansare”.

Treapta cu sarcina utilă este activată (2) pe o orbită de parcare din jurul Pământului, motorul este la treapta de sus (3) pentru a da un impuls pentru sonda injecţie a traiectoriei de transfer lunar.

Timpul de zbor la Lună este de aproximativ 4 % zile. Două corecţii (4 şi 5) sunt efectuate la jumătatea drumului pentru a aduce aproape sonda de Lună, la un punct şi un moment dat

Valorile iniţiale ale acestor corecţii sunt calculate de către CVC (Centrul de Coordonare şi de Calcul) pe baza datelor colectate de telemetrie. Ele sunt trimise la sondă într-un cod special în timpul perioadelor de transmisie.

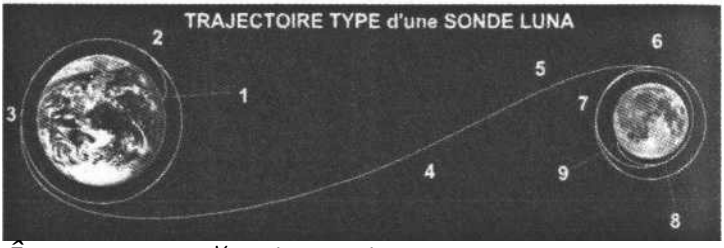

În această imagine nu sunt respectate dimensiunile şi rutele la scară.

Rutele sunt situate într-un plan aproape de ecliptică.

Sonda se introduce (punctul 6) pe o orbită aproape circulară, lunară, la o altitudine de 85 km deasupra solului.

Pe parcursul următoarelor două zile, vom proceda manevre de frânare (7) pentru a

transforma orbita eliptică a cărei distanţă[37] este la 19 km de la suprafaţa Lunii.

Manevre finale de transfer (8) pentru a avea o orbită de coborâre, calculată în scopul de a atinge zona prevăzută (9).

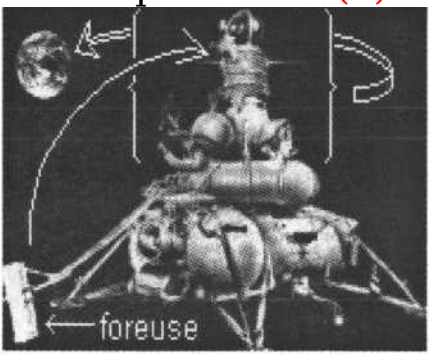

Luna-16 aselenizează în Marea Fertilităţii la 21 septembrie 1970. Sonda este dotată cu un dispozitiv de foraj situat la capătul unui braţ pivotant Acest sistem permite prelevarea de probe de până la 45 cm adâncime.

Apoi, solul recoltat este plasat într-o capsulă de recuperare, prin ridicarea braţului. Aceste probe (100 de grame) sunt returnate pe Pământ, urmează apoi coborârea cu paraşuta a rachetei şi analiza pentru 24 septembrie 1970.

1.7 *noiembrie 1970.* **Luna-17,** primul vehicul robotic la suprafaţa Lunii, în Marea Ploilor, lângă promontoriul Heraclides. (Lunohod-l) va rula pe Selena timp de 11 luni, pe o distanţă de 10.540 m.

Luna-18 s-a prăbuşit în Marea Fertilităţii, la 2 septembrie 1971.

Luna-19 a orbital în jurul Lunii, în septembrie 1971 şi a studiat câmpul gravitaţional

37 Această distanţă, în termeni astronautici, se numeşte „periapsis".

lunar.

Luna-20 aselenizează în Marea Crizelor şi culege probe de sol. Se întoarce cu 30 grame de sol pe Pământ, la 25 februarie 1972.

La 16 ianuarie 1973, **Luna-21** a aterizat pe marginea Mării Liniştii, în craterul Le Monnier, cu vehiculul de laborator Lunahod 2. El a călătorit 37 km în timpul celor patru luni de funcţionare.

Alte misiuni sovietice[38] de explorare lunară în decursul timpului au mai fost:

a. **Sputnik** 25, ianuarie 1963, sondă lunară, nu ajunge la Lună; b. **Zond** 3, iulie 1965, sondă lunară, fotografie partea întunecată a Lunii; c. **Cosmos 111,** martie 1966, sondă lunară, nu ajunge la Lună; d. **Zond** 5,21 septembrie 1968, zboară peste Lună şi se întoarce pe Pământ; e. **Zond** 6,17 noiembrie 1968, zboară pe Lună şi se întoarce pe Pământ; f. **Zond** 7,14 august 1969, zboară peste Lună şi se întoarce pe Pământ; g. **Cosmos 300** şi **Cosmos 305** nu ajung la Lună şi se întorc pe Pământ la 27 septembrie şi 24 octombrie 1969; h. **Zond** 8, zbor circumlunar şi revenire pe Pământ, 27 octombrie 1970.

Misiunile lunare Apollo Omul pe Lună – S.U.A.

După cum arătam în cuprinsul lucrării *Americanii*[39] *nu au fost pe Lună!* pe 25 mai 1961, preşedintele John F. Kennedy le-a trasat americanilor să aibă ca scop, până la sfârşitul

38 Există suspiciunea că unele dintre aceste misiuni nu au avut scopul declarat oficial, misiunile fiind secrete chiar şi astăzi.
39 Emil Străinu, Americanii nu au fost pe Lună, Editura Triumf, Bucureşti, 2012

decadei respective (1970), realizarea aselenizării primului om pe Lună şi aducerea sa înapoi, în siguranţă. Dar, aşa cum se întâmplă de obicei cu noile aventuri ale omenirii, au fost întâmpinate anumite „probleme”, cele mai multe dintre ele analizate în această carte.

Programul a debutat sub auspicii deosebit de proaste…

Astfel, la 27 ianuarie 1967, la bordul misiunii Apollo I a izbucnit un incendiu care a ucis trei astronauţi americani.

Un scurtcircuit al instalaţiei electrice a aprins atmosfera de oxigen pur din capsula spaţială Apollo, ceea ce a generat o căldură uriaşă în câteva secunde.

Amestecul atmosferic s-a modificat ulterior, devenind mai stabil. Îmbunătăţirile aduse capsulelor Apollo precum şi efectuarea mai multor misiuni Apollo în jurul orbitei lunare, au contribuit la „aselenizarea cu succes” a misiunii Apollo 11, la data de 20 iulie 1969.

Pe placa inscripţionată adusă la bordul modulului de aselenizare scrie:

„Omul de pe planeta Pământ a pus, pentru prima dată, piciorul pe Lună, în luna iulie a anului Domnului 1969. Am venit în pace pentru întreaga omenire”.

De vreme ce misiunile noastre Apollo au fost extrem de bine mediatizate pe Pământ, informând în detaliu fiecare cetăţean cu privire la prima noastră aselenizare, cineva poate specula, fără nicio ezitare, **că mesajul plăcii inscripţionate**

de pe Lună se adresa altcuiva decât omului de pe Pământ.

Există persoane din cercurile ştiinţifice care sugerează că „numai această declaraţie, în sine, constituie dovada certă a faptului că există alte fiinţe care nu aparţin aces –, lui Pământ, de la care se aşteaptă să citească plăcuţa respectivă”.

Pe Pământ nu amplasăm nicăieri panouri decât dacă avem certitudinea că vor fi văzute. Cu siguranţă că Luna nu constituie vreo excepţie de la regulă.

Când programul Apollo s-a încheiat, astronauţii americani au petrecut **aproximativ 160 ore** terestre în explorarea Lunii cu piciorul şi cu maşinile de teren de tip Rover, acţionate electric. Astronauţii au efectuat numeroase experimente, aducând cu ei, din misiunile lor combinate, **circa 363 kg de rocă şi sol selenar.**

Informaţiile primite de la aselenizările Apollo au captat atenţia oamenilor de ştiinţă timp de mulţi ani. Pe cât este de adevărat faptul că multe dintre date au fost analizate, **tot atât de adevărat este şi faptul că multe au fost ignorate, datorită reducerii fondurilor NASA şi, prin urmare, a micşorării personalului agenţiei[40].**

Există zvonuri legate de faptul că o mare parte din solul şi rocile selenare a dispărut de-a lungul anilor.

---

40 în prezent, NASA susţine că toate casetele cu filmele originale ale misiunilor Apollo s-au pierdut, ca de altfel şi mare parte din materialul adus de pe Lună.

Într-o vizită recent efectuată la Washington, D.C., am revăzut Muzeul Smithsonian. De data aceasta, am găsit o gamă extinsă de roci selenare afişate la secţiunea „pietre preţioase” a muzeului.

Am studiat cu mare atenţie specimenele respective. Fără prea mari cunoştinţe geologice, aş putea afirma categoric că unele dintre aceste roci ar fi putut fi înlocuite cu uşurinţă cu unele terestre similare şi nimeni n-ar fi sesizat diferenţa[41].

Misiunile Apollo au avut loc după cum urmează:

Apollo 7, misiune 11 – 22 octombrie 1968, Walther Shirra, Don Eiselle, Walther Cuninghamm, zbor inaugural circumterestru. Navă fără modul Lunar, amerizare la 10 km de punctul de recuperare; recuperare cu portavionul Essex 65.

Apollo 8, misiune 21 – 27 decembrie 1968, zbor inaugural la Lună, navă fără modul lunar ca satelit al Lunii, 10 revoluţii circumlunare. Suprafaţa Lunii televizată, imaginile trimise spre Pământ Recuperare cu portavionul Yorktown.

S-a fotografiat Luna de pe orbita sa. Astronauţii din aceste misiuni au fost Frank Borman, James Lovell şi Williams Anders. Apollo 8 a adus o selecţie remarcabilă de fotografii[42] color de pe partea nevăzută a Lunii.

Apollo 9, misiune 3 – 13 martie 1969. Testare circumterestră cu navă completă cu modul

41 Observaţie Gen.bg.rez. dr. Emil Străinu.

42 în această misiune au fost observate şi mai multe OZN-uri.

lunar. S-au făcut 151 de revoluţii. Recuperare cu portavionul Guadalcanal.

Apollo 10, misiune 18 – 26 mai 1969, a fost un zbor lunar orbital, condus de astronauţii Thomas Stafford, John Young şi Eugene Cernan. Zbor la Lună, navă completă satelit al Lunii. S-au realizat 31 de revoluţii lunare dintre care 4 revoluţii cu modulul lunar detaşat

Apollo 11, misiune 16 – 24 iulie 1969, prima aselenizare umană, efectuată de astronauţii Neil Armstrong şi Edwin Aldrin. Astronautul Michael a stat pe Lună 21 de ore, 31 de minute şi 21 de secunde.

S-au recoltat 22 kg de roci şi s-au făcut 30 revoluţii circumlunare. Collins a manevrat nava-mamă de pe orbita lunară, aşteptând întoarcerea primilor oameni care au păşit pe Lună. Recuperare pe portavionul Hornet.

Apollo 12, misiune 14 – 24 noiembrie 1969, o altă aselenizare de succes, avându-i ca astronauţi care au păşit pe Lună, pe Charles Conrad şi Alean Bean, şi pe astronautul Richard Gordon, aşteptându-i pe orbita lunară.

Au stat pe Lună 31 ore şi 31 de minute. S-au recoltat 54 kg de roci. S-a realizat abordarea Staţiei Surveyor 3, s-au realizat 45 de revoluţii circumlunare. Recuperare pe portavionul Hornet

Apollo 13, misiune 11 – 17 aprilie 1970, avându-i la bord pe astronauţii James Lovell, John Swigert şi Fred Haise. Apollo 13 a fost zborul fatidic care n-a mai ajuns pe Lună, datorită unei explozii anterioare dubioase a unuia dintre rezervoarele cu oxigen.

Totuşi, astronauţii acestei misiuni au reuşit să fotografieze Luna de pe orbita sa. Recuperare, portavionul Iwo Jima.

Apollo 14, misiune 31 ianuarie – 9 februarie 1971, care a ajuns pe Lună fără nicio avarie, aselenizând în siguranţă. Cei care au păşit pe Lună au fost astronauţii Alan Shepard şi Edgar Mitchell, iar cel care a pilotat nava-mamă pe orbita lunară a fost astronautul Stuart Rossa.

S-a staţionat 33 ore şi 31 minute pe Lună. S-au recoltat 43,5 kg de roci. S-au realizat 34 de circumvoluţii lunare. Recuperare cu portavionul New Orleans.

Apollo 15, misiune 26 iulie – 7 august 1971, care a fost o altă misiune de aselenizare de succes, avându-i ca astronauţi de teren, pe cei care au efectuat experimentele pe Lună, David Scott şi James Irwin, în timp ce astronautul Alfred Worden a aşteptat întoarcerea lor pe nava-mamă.

Ar trebui menţionat faptul că toţi astronauţii care au rămas la bordul navei-mamă au avut de efectuat partea lor de experimente, precum şi numeroase misiuni de fotografiere.

Mai mult, toate transmisiunile radio către Pământ ale astronauţilor aflaţi pe Lună aveau loc prin intermediul navei-mamă. Folosirea automobilului lunar *Lunar Rower*. S-au recoltat 77,2 kg de roci şi s-au realizatt 74 de revoluţii lunare. Recuperarea cu portavionul Okinawa. Lumea ar trebui să înţeleagă că toţi astronauţii care **„n-au păşit”** pe Lună merită acelaşi onor şi acelaşi renume ca toţi ceilalţi.

Apollo 16, misiune 16 – 27 aprilie 1972. A

aselenizat pe Lună cu astronauţii John Young şi Charles Duke, care au efectuat experimentele de la suprafaţa Lunii, timp de 71 de ore şi 2 minute, în timp ce astronautul Thomas Mattingly a orbitat Luna de 64 de ori, aşteptând întoarcerea companionilor să-i S-au recoltat 96,7 kg de roci. Recuperare cu portavionul Ticonderoga.

Apollo 17, misiune 7 – 19 decembrie 1972. A fost ultima misiune Apollo de aselenizare, zona de aselenizare fiind valea Taurus-Littrow.

Echipajul misiunii Apollo 17 a fost constituit din astronautul Eugene Cernan, astronautul şi om de ştiinţă Harrison Schmitt şi astronautul Ronald Evans, care a orbitat în jurul Lunii.

Această misiune a efectuat numeroase fotografii ale părţii nevăzute a Lunii. Zona craterului King a constituit unul din punctele lor de interes. S-a staţionat pe Lună timp de 75 de ore, s-au realizat 75 de rotaţii circumlunare şi s-au recoltat 110,2 kg de roci şi praf lunar. Recuperare pe portavionul Ticonderoga.

Mulţi oameni de ştiinţă au fost dezamăgiţi de întreruperea programului Apollo, care s-a încheiat brusc cu Apollo 17.

Au mai rămas foarte multe de explorat pe Lună şi încă multe alte întrebări şi mistere de rezolvat.

Alţii, care au studiat intens fotografiile de la NASA, au ajuns la concluzia de netăgăduit că s-au descoperit destul de multe lucruri acolo.

Acesta pare a fi motivul pentru care totul

s-a sfârşit atât de brusc.

Autorii cărţii britanice, ***Alte****3" (Alternativă 3),* sugerează că programul de explorare lunară a fost continuat, dar în deplină taină.

Simt că au dreptate şi sunt de acord cu cei ce susţin faptul că Luna a fost explorată în continuare în secret, cu **vehicule propulsate electromagnetic,** nu prea diferite faţă de cele care ne-au vizitat din alte lumi, poate doar ca dimensiuni.

Dacă doar câteva ţări ar fi reuşit să copieze chiar şi cel mai mic OZN dintre cele care s-au prăbuşit pe Pământ în ultimii 30 ani, ar fi obţinut mijloace de transport nelimitat, dincolo de detecţia echipamentelor de urmărire de pe Pământ

„Alternativă 3" sugerează că aşa stau lucrurile şi că ne-am alăturat, pe Lună, celor din alte lumi, construind baze şi efectuând cercetări.

Nu uitaţi:

În vremurile noastre, când atât de multe lucruri sunt interzise, distorsionate şi tăinuite, în care secretomania, frica şi suspiciunea ne conduc vieţile, este foarte posibil şi probabil să existe ceva dram de adevăr în aceste „speculaţii"!!!

Partea a treia

BAZE EXTRATERESTE ŞI OZN pe Lună

Motto

„Trebuie să ridicăm cortina ridicolului ce acoperă chestiunea OZN

şi să continuăm investigaţiile în mod matur şi cu o minte cât mai deschisă”.

Astronom FRED STICKLING

BAZE EXTRATERESTE ŞI OZN pe Lună

Fred Stickling, unul dintre cei mai celebri astronomi ai tuturor timpurilor, ne reaminteşte ceva uimitor de simplu dar şi relevant:

„Pe diverse nivele de pregătire ni s-a predat un set complet de date legate de Lună. Ni s-a spus, în mod paradoxal, şi astăzi ni se spune la fel, că Luna este incapabilă să susţină viaţa, că e lipsită de atmosferă, acoperită de cratere uriaşe ale unor vulcani demult stinşi şi că este, simplu spus, un glob de rocă moartă.

Problema este că aceste «date» nu mai sunt acceptabile, din moment ce explorările lunare ale misiunilor Apollo s-au întors cu dovezi ample care să susţină contrariul”.

Cu multe decenii în urmă, cu mult înainte ca domeniul rachetelor moderne să fie dezvoltat, astronomii erau contrariaţi de ceea ce telescoapele lor arătau pe Lună.

Aşa s-a născut legenda că pe Lună există „oraşe care... se dezvoltă şi înfloresc”.

Sute de zone lunare au fost cartografiate până în prezent. Astronomii profesionişti, cât şi cei amatori, au observat lumini singulare, explozii şi alte umbre geometrice ciudate, inexplicabile de legile naturale cunoscute.

Să studiem un pic consemnările din istorie.

„Ceva se deplasează pe Lună, fluturând

lumini, tăind munţi, construind cupole, boite, pereţi, piramide, tunele şi rezervoare de apă cu pereţi armaţi.

Dacă Luna nu are atmosferă, are, în orice caz, un substitut foarte bun; ceva ce susţine apariţia norilor, retractează lumina şi aprinde meteoriţii până la incandescenţă", ne spune în mod stupefiant Fred Steckling, acest om considerat decenii la rând unul dintre... cei mai mari duşmani ai NASA" pentru dezvăluirile sale.

Ştiinţa este pur şi simplu bulversată de faptul că anumite cratere lunare imense sunt, de fapt, vulcani activi. În timpul misiunilor Apollo, au fost observate şi măsurate erupţii vulcanice şi cutremure pe Lună.

Contrar faptului de a fi considerată „moartă", se poate observa că Luna deţine „ceva" ce creşte şi se schimbă odată cu anotimpurile.

Ce altceva ar putea fi, **dacă nu vegetaţie!?!?**

Descoperirile făcute de programele americane, sovietice, mai târziu ruseşti, de explorare selenară sunt atât de uimitoare şi incredibile, încât au oferit oamenilor de ştiinţă multe nopţi albe.

În urmă cu 130 ani, astronomul Gruithuisen a observat, la nord de craterul Schroeter, formaţiuni de linii şi pătrate dispuse în zigzag, care evocă o asemănare uimitoare cu numeroasele fotografii aeriene ce înfăţişează locuinţe şi străzi din oraşe.

În timp ce Gruithuisen[43] a fost etichetat atunci drept un escroc, nici acuzatorii săi n-au putut să ofere vreo explicaţie mai plauzibilă a formaţiunilor respective.

Totuşi, imagini similare au fost descoperite mai târziu, în timpul anilor 1930, de Observatorul de la Mount Wilson[44]. Când telescopul de 2,5 în a fost îndreptat spre craterul Gassendi, a fotografiat un „sistem de tuburi”.

În timp ce unele dintre aceste construcţii erau înălţate, altele erau înlăturate.

Astronomul Nininger a descoperit, cu mult timp în urmă, ceva ce părea a fi un tunel din sticlă drept, lung de 32 km, ce lega craterul Messier de craterul W.H. Pickering.

În decembrie 1915, craterul Aristarchus a revelat observatorilor o surpriză de Crăciun, sub forma unui frumos zid negru nou-nouţ, care nu mai fusese acolo înainte.

Se întindea dinspre centru spre margine, asemănător pereţilor, conectând tuburile din craterul Gassendi.

În 1922, „constructorii de pe solul” lunar au devenit neobişnuit de activi. Trei ridicături sau obiecte artificiale din sol lunar au apărut pe fundul craterului Archimedes.

Alte trei obiecte au fost descoperite mai

43 Franz von Paula (Franciscus de Paula) Gruithsen (1774 - 1852) - astronom şi fizician german din Bavaria; a scris lucrarea Ueder die Natur Kometen, mit Reflexionen aufihre Bewohnberkeit und Schicksele în 1811 şi lucrarea Discovery of Many Distinct Traces of Lunar inhabitants, Especialy of one Their Colossal Buildings în 1824.

44 Muntele Wilson

târziu, nu departe de zona respectivă, formând un triunghi. În timpul acestei perioade, publicaţia franceză de astronomie „L'Astronomie" a declarat apariţia unui zid curbat lung şi a unuia drept, cu arcade, care semănau extrem de mult cu un viaduct sau cu un anumit tip de pod.

În timpul lunii noiembrie a anului 1970, Fred Stickling împreună cu fiul său au efectuat studii lunare aprofundate în zona craterului Archimedes. Au utilizat un telescop de mare de putere.

Înălţimea punctului de observaţie a fost de 2133 în deasupra nivelului mării. Într-o noapte, spre marea lor mirare, **au zărit trei „obiecte imense în formă de trabuc"** pe fundul craterului Archimedes.

Toate cele trei obiecte erau de aceeaşi dimensiune; două dintre ele erau staţionate în nordul regiunii, iar cel de-al treilea, în sud. Au comparat această imagine cu harta sectorială lunară a regiunii Archimedes, obţinută de la NASA.

Pe hartă, fundul craterului era neted şi nu era înregistrată nicio dovadă a acestor obiecte. NASA a rămas cu telescopul pe crater pentru mai multe ore şi zile până când în mod cu totul ciudat acestea au dispărut.

Diametrul lui Archimedes este de aproximativ 80,5 km. Conform măsurătorilor, obiectele în formă de trabuc erau lungi de cel puţin 32 km şi late de aproximativ 5 km (!?).

Un astronom ilustru, Walter Haas[45], a afirmat cândva că ar avea cunoştinţă de un caz în care astronomi renumiţi au observat nişte lucruri pe Lună, dar care au refuzat, fără nicio ezitare, să le raporteze sau măcar să le discute.

În timpul nopţii de 10 iulie 1941, Walter Haas a observat două lumini meteoritice timp de 5 minute. Un grup de astronomi, organizat de Haas, a observat un total de 12 lumini meteoritice de-a lungul discului întunecat al Lunii, pe o durată de 170 ore de observaţie.

Aceasta dovedeşte faptul că Luna posedă o atmosferă suficient de densă **încât să aprindă meteoriţii până la incandescenţă.**

Această atmosferă produce nori albi, gri şi roşii. Unii dintre ei sunt atât de denşi încât formează umbre vizibile.

Craterul Plato, situat în apropierea polului nord al Lunii, este acoperit ocazional, pe o suprafaţă destul de întinsă a celor 7.700 kmp ai săi şi pe marginile sale, cu un fel de „chiciură” sau „zăpadă”.

Studii ale regiunilor polare lunare nordice şi sudice sugerează existenţa unei concentraţii mari de nori deasupra acestora. Aceasta indică faptul că, datorită razelor solare ce pătrund sub un anumit unghi, temperaturile regiunilor situate la peste 50° latitudine nordică şi sub 50° latitudine sudică par a fi moderate.

---

45 Walter H. Haas (3.07.1917) - este fondatorul Asociaţiei de observare lunare şi planetare ALPO. A obţinut Premiul Societăţii Astronomice din Pacific şi a Premiului Prezidenţial al Ligii Astronomice.

Acest lucru pune într-o perspectivă mult mai convenabilă schimbările, de altfel drastice, ale temperaturii de pe Lună din zona regiunilor ecuatoriale. Poate că am putea denumi regiunile polare lunare zone temperate.

Astronomul Patrick Moore[46] a declarat în revista „Omni”, din noiembrie 1978, că:

„În faza actuală a descoperirilor survenite în urma misiunilor Apollo, ar fi eronat să sugerăm că toate misterele de pe Lună au fost rezolvate”.

Dl. Moore vorbeşte despre lucrurile ciudate observate, lumini intermitente, petice de ceaţă şi vulcani activi, atunci şi acum, deplin strălucitori.

Cu alte cuvinte, am putea spune:

„Luna este vie şi bine mersi”.

Străluciri roşiatice au fost raportate în interiorul şi în vecinătatea craterului Alphonsus şi de astronomii sovietici. De asemenea, apar cutremure lunare medii, măsurate de instrumentele misiunilor Apollo, cel mai frecvent în perioada perigeului.

De peste 50 ani, congresele susţinute pe tema cercetării Lunii au furnizat informaţii captivante privind craterul Plato. În crater au fost observate fâşii de lumini mobile şi un triunghi luminos, pe o perioadă lungă de timp.

Treizeci de lumini strălucitoare au pâlpâit concomitent pe fundul craterului, intrând apoi într-o secvenţă repetitoare ameţitoare. Anumite

---

46 Sir Patrick Alfred Caldwell Moore - membru al Asociaţiei Astronomice Britanice (3.04.1923 -12.09.2012).

grupuri pur şi simplu explodau concomitent cu altele, care păleau într-o strălucire deplină.

Societatea Regală Britanică de Astronomie a raportat 1600 de astfel de manifestări.

A fost observată, mai des ca niciodată, o lumină strălucitoare în craterul Aristarchus şi una la baza estică a Alpilor lunari.

Acest fenomen s-a derulat pe o perioadă de peste o sută de ani.

În Marea Crizelor a fost observat un spectacol de puncte şi fulgere de lumină, în timp ce în craterul Messier explodau ocazional mai multe lumini strălucitoare. Craterul Eudoxus a etalat fâşii lungi de lumină.

Timp de 20 ani, Mount Piton[47], situat în secţiunea nordică a regiunii Mării Imbrium, a transmis raze de lumină asemănătoare unui far.

Nu poate exista nicio umbră de îndoială, nici măcar în minţile cele mai debile, că multe dintre aceste lumini şi, în mod special, toate obiectele strălucitoare şi mobile sunt controlate inteligent

Dave Darling[48], un alt astronom amator cunoscut, având la dispoziţie un telescop reflector newtonian, l-a informat pe

Fred Steckling, cu privire la ultimele sale descoperiri de pe Lună.

Citǎm din scrisoarea sa:

...Este o credinţă din ce în ce mai extinsă

---

47 Muntele Piton

48 David J. Darling (n. 29.07.1953) a scris lucrările: Life Everywhere: The Maverick Science of Astrobiology, The Internet Encyclopedia of Science.

referitoare la faptul că Luna este o bază de operare pentru activitatea OZN observată pe cerul Terrei”.

A raportat următoarele apariţii:

Pe 16 aprilie 1979, la ora 1 dimineaţa, un obiect în formă de trabuc, având o lungime de 16 km şi un diametru de 2,4 km. Culoarea sa era argintiu metalizat, aruncând o umbră distinctă pe suprafaţa Lunii. Apariţia a fost localizată în apropierea craterului Isidorus, lângă Sea of Nectar51[49].

Obiectul în formă de trabuc a aselenizat la aproximativ 80,5 km de terminator (linia de demarcaţie dintre partea luminoasă şi cea întunecată ale Lunii).

Apoi, pe 12 august 1979, la orele 3: 45 dimineaţa, Darling a raportat apariţia unui alt obiect în formă de trabuc, de această dată lângă marginea craterului Romer.

Sus-numitul obiect avea o lungime de 32 km, aceeaşi culoare argintiu-metalizat şi prezenta, pe partea din spate şi la un sfert din lungimea sa, două „anexe”, câte una de fiecare parte. Mai târziu, obiectul a dispărut de pe terasa plată înspre zona vestică a marginii craterului.

Dave Darling a adus la cunoştinţa lui Steckling existenţa unei platforme întinse, pe care a observat-o la sud de craterul Archimedes. Platforma era lungă de 5 km, lată de 1,6 km, situată la o altitudine de 1524 m.

Aproximativ 20 de fotografii selenare făcute

---

49 Marea de nectar

atât de pe orbita Lunii, cât şi de misiunile Apollo, înfăţişează această platformă neobişnuită care, în treacăt fie spus, nu este marcată pe hărţile selenare privind zona Archimedes, deţinute de NASA.

Şi Fred Steckling a descoperit numeroase platforme la aproximativ 50 km nord-est faţă de cea menţionată anterior. Acestea sunt însă cinci la rând, având probabil o semnificaţie simbolică, deşi apar ca litere majuscule.

Trebuie să se ţină cont de faptul că peste 90% dintre studiile selenare sunt efectuate de astronomi amatori. Aparatura profesională de mare precizie, cum este cazul telescopului de 508 cm de la Mount Palomar[50], **este considerată prea puternică pentru observarea Lunii!?**

Îţi vine să mori de râs!!

Este drept că telescoapele de mare putere au tendinţa de a mări enorm particulele atmosferice, motiv pentru care sunt mult mai indicate pentru studierea galaxiilor îndepărtate.

Renumitul George Adamski[51], un binecunoscut autor şi astronom amator, a făcut în

---

50 Observatorul astronomic de pe Muntele Palomar

51 George Adamski (n. 17 aprilie 1891, în Polonia - d. 23 aprilie 1965, Maryland, Statele Unite) a fost un ufolog american de origine poloneză. în 1893 a emigrat în S.U.A. împreună cu familia. A fost pasionat de astronomie, fotografie şi filosofie, fiind foarte popular în anii 1950 când afirma că a fost contactat de venusieni şi că a călătorit la bordul unor OZN-uri. Lucrări: Flying Saucers Have Landed (1953), British Book Center; Inside the Space Ships (1955), Abelard-Schuman; The Strange People; Powers, Events Behind the Flying Saucer Mystery (1977), Warner Paperback Library.

perioada 1948 – 1952 cel puţin 8 fotografii ale Lunii, care înfăţişează activitate OZN pe Lună sau în jurul ei. Toate fotografiile au fost făcute cu telescoape, astfel:

1950 – grup de şase OZN-uri circulare pe Lună;

1951 – şapte OZN-uri fotografiate prin telescop în apropierea Lunii;

1951 – OZN-uri părăsind Luna, foto prin telescop;

1952 – un OZN în formă de clopot în apropierea Lunii;

1952 – OZN în formă de trabuc, fotografie pe Lună, prin telescop;

Obiecte neidentificate au fost observate în jurul Lunii şi pe Lună de sute de ani.

„Par să fie propulsate electromagnetic”, este de părere Fred Steckling.

Acest tip de energie furnizează posibilităţi nelimitate de a construi şi deplasa obiecte masive şi de a susţine viaţa în aproape orice tip de mediu.

Nava spaţială acţionată electromagnetic emite o lumină pulsatorie, intermitentă care redă culorile spectrului luminii albe în funcţie de condiţiile de mediu, cum ar fi: densitatea atmosferică, umiditatea, viteza şi înălţimea de zbor a navei spaţiale.

Aproape toate fotografiile cu OZN-uri făcute de pe Pământ, din spaţiu şi din apropierea Lunii redau această înfăţişare.

Aceste nave spaţiale sunt vizibile ca obiecte metalice numai în condiţiile în care

câmpul de forţă (protecţie?), care înconjoară nava în mod normal, este disipat.

Unele dintre cele mai reuşite fotografii făcute de civili au fost cele realizate între 1950 şi 1955, de George Adamski şi de M. Rodeffer, care, în prezenţa lui Adamski, a filmat un OZN cu un aparat de filmat cu film de 8 mm, la o distanţă de numai 30,5 m. Toate aceste fotografii se găsessc şi acum la Fundaţia George Adamski, din Vista, California.

Nu numai că Adamski a reuşit să facă fotografii unei nave de tip cercetaş de dimensiuni mici, având un diametru de aproximativ 10 m, dar a şi fotografiat numeroase nave în formă de trabuc de dimensiuni gigantice.

Câteva dintre ele aveau zeci de kilometri în lungime. Numai simplul gând că cineva deja deţine metoda de a construi astfel de vehicule de dimensiuni enorme descumpăneşte[52] imaginaţia. Şi, totuşi, dovezile fotografice chiar demonstrează existenţa acestora.

În anul 1951, George Adamski fotografiază o navă-mamă ce-şi lansează flotila de „nave-cercetaş" şi, tot în acealaşi an, fotografiază un OZN în formă de „glonţ".

Mult mai târziu, la 26 februarie, 1965, Madeleine Rodeffer Johnson va filma cu o cameră

---

52 Interesant este faptul că una dintre ţările cele mai înverşunate în descifrarea fenomenului OZN este... Grenada. Această ţară insulară caraibeană a investigat fenomenul OZN când primul ministru al ţării era Sir Eric Gairys. Americanii n-au acceptat ofensa şi au invadat-o instalând un regim obedient S.UA

de 8 mm o navă cercetaş, în prezenţa lui George Adamski la Silver Spring, Maryland.

Este mai mult decât inutil să determinăm costul de materiale şi munca implicate doar în construcţia unui singur vehicul, lung de câţiva kilometri!!

Pe Pământ, construirea unui supertransportor aerian sau a unei supercisterne de aproximativ 400 în reprezintă o capodoperă inginerească şi este considerată ca fiind „extrem” de costisitoare.

În ciuda acestui aspect, navele noastre cele mai mari sunt pricăjite în comparaţie cu anumite OZN-uri observate în apropierea Lunii, pe Lună şi în Cosmos.

Nicio naţiune de pe Pământ n-ar reuşi să construiască un astfel de vehicul, nu doar datorită imposibilităţii sale financiare, ci şi datorită lipsei resurselor şi a forţei de muncă necesare. Nu sunt suficiente fonduri pe Terra ca să se construiască numai o singură astfel de navă transportoare imensă, lungă de 32 km.

Acest gând, dus in extenso, sugerează că oricine ar fi ei, locuind pe Lună sau utilizând-o ca bază. În mod cert şi-au rezolvat cu mult timp în urmă, aspectele economice legate de construirea unor astfel de vehicule colosale.

În schimb, acest lucru implică o mare cooperare şi consolidare între oameni, talente şi experţi care să se prezinte ca o forţă de muncă ce activează autentic.

Ne întrebăm dacă nu cumva sunt

societăţi tip „stup”!?

Aceasta este o sarcină ce prin ea însăşi ne pare imposibil de reprodus la o scară atât de largă. Acest lucru sugerează că oricine ar fi cei „de sus”, **sunt în orice caz mult mai avansaţi decât noi** şi credem că **sunt foarte avansaţi în primul rând spiritual.**

Mergând mai departe cu supoziţiile noastre, s-ar putea specula ideea că, având la bază o cooperare atât de măreaţă, ar avea o limbă şi o economie comune şi probabil un sistem „monetar” schimbat integral.

Este logic să afirmăm că, urmând acelaşi fir al gândirii de până acum, acesta ar constitui motivul pentru care oficialii au ales să ignore aceste adevăruri inexorabile.

Rapoarte OZN recent declasificate, provenind de la numeroase agenţii de spionaj federale, indică faptul că încă de la prima apariţie a OZN-urilor pe cerul Terrei[53], la începutul anilor patruzeci ai secolului XX, **fenomenul a suscitat o preocupare foarte serioasă, deşi tăcută, printre cercurile oficiale şi serviciile secrete şi speciale.**

Consemnările şi înregistrările oficiale, făcute acum publice prin Actul privind Libertatea de Informaţie, au risipit îndoielile legate de faptul că, în ultimii 70 de ani, guvernele ştiu mai multe despre OZN-uri.

Rămâne însă valabil faptul că, în ciuda

---

53 Este vorba de aşa-zisa apariţie şi semnalare înregistrată „oficial", fenomenul fiind de fapt ancestral.

negărilor oficiale, agenţiile federale au continuat să monitorizeze activităţile OZN-urilor până-n prezent.

Ultima dintre contribuţiile lui Adamski a avut loc în data de 26 februarie 1965, la Silver Spring, Maryland, cu puţin timp înainte de moartea[54] sa, care a survenit la 23 aprilie 1965.

La acea vreme era oaspetele familiei Rodeffer. După cum s-a consemnat, M. Rodeffer (care s-a recăsătorit ulterior, după moartea soţului ei) şi Adamski au fost alertaţi de previziunile lui Adamski că o navă spaţială îşi va face apariţia în acea după-amiază, pe la orele 14: 00.

Rodeffer era pregătită, aşteptând cu aparatul său de filmat de 8 mm, încărcat cu un film Dynacolor 40 AŞA.

Când uimitoarea navă şi-a făcut apariţia, cei doi au filmat, pe rând, nava spaţială în formă de clopot. Vehiculul cu trei sfere avea o culoare albastru închis şi emitea un bâzâit foarte scăzut.

Prin hublourile navei au fost observaţi ocupanţii cu feţe umanoide. Mişcarea uneia dintre cele trei sfere suscită un interes deosebit, deoarece acţiona ca un sistem de direcţie.

Pe film, această sferă poate fi văzută coborând şi retrăgându-se, pe măsură ce nava se deplasează orizontal şi vertical, creând o imagine distorsionată a vehiculului. Aceasta creează iluzia

---

54 George Adamski este înhumat la cimitirul Arlington din Washington, unde odihneşte printre alţi oameni de seamă ai Americii, de exemplu fostul preşedinte John Fitzgerald Kennedy. Ulterior au apărut date că era agent de influenţă al unei agenţii americane de securitate.

optică că întreaga navă este pliabilă.

Câţiva oameni de ştiinţă au presupus că acest tip de OZN este acţionat de un sistem de propulsie electrostatică şi magnetică, dând naştere unui astfel de efect, cât şi altora, cum ar fi un câmp gravitaţional extrem de puternic care afectează fotonii din jurul navei.

Filmul a fost developat în Washington, D.C., iar analiza lui a fost efectuată de un inginer-şef pentru dezvoltarea proiectelor, care lucra pentru Compania Eastman Kodak din Rochester, New York. Au fost realizate numeroase teste care au validat autenticitatea acestui film.

În imagini, diametrul OZN-ului apărea ca fiind de 8 m. Distanţa de la aparatul de filmat era de 27 m, iar altitudinea de 23 în deasupra solului. Dimensiunea imaginii şi lungimea de focalizare erau de 8 m, echivalentul a 2,7 mm, 27 în fiind echivalentul a 9 mm.

Îmi pot imagina cu uşurinţă că această nouă dovadă, cu condiţia ca farfuriile zburătoare văzute de Adamski să fi fost reale, a atras un şuvoi de critici la adresa autorului.

Filmul a fost difuzat la Centrul Goddard[55] pentru Zboruri Spaţiale membrilor Comitetului pentru Ştiinţe Spaţiale din cadrul Parlamentului American, de la Washington, D.C., precum şi oficialilor de la Pentagon.

George Adamski a descris superb propulsia OZN-ului în ultima sa carte *„Flying*[56] *Saucers*

55 Sediul central al NASA din Maryland

56 Rămas bun, farfurii zburătoare.

Farewell”.

Următoarele pasaje sunt prezentate cu permisiunea Fundaţiei George Adamski din Vista, California, S.U.A.

„Pentru a înţelege mai clar propulsia magnetică a navei spaţiale interplanetare, trebuie să luăm în calcul geomagnetismul, sfera de influenţă magnetică ce înconjoară fiecare planetă şi Soarele”.

„Ne putem imagina câmpul geomagnetic al Pământului sub forma unei serii de unde circulare asemănătoare celor create de aruncarea unei pietricele într-un iaz. Aceste unde circulare se deplasează centrifug, dinspre interiorul punctului central în care a fost aruncată pietricica, spre exterior; extinzându-se în dimensiuni, dar diminuându-şi forţa, pe măsură ce se deplasează.

„Dacă aruncăm simultan două pietricele în iaz, la câţiva metri distanţă una faţă de cealaltă, se creează două seturi de unde circulare cate se extind, deplasându-se centrifug, dinspre interiorul fiecărui punct central al fiecărei pietricele spre exterior. În locul în care undele se întâlnesc se formează un tipar de interferenţă, care se extinde între cele două puncte centrale”.

„Acest tipar de interferenţă ia forma unei elipse extinse, având capetele mai mici situate în dreptul celor două puncte în care au fost aruncate pietricelele. Deşi ambele fronturi de undă s-au diminuat ca forţă pe măsura extinderii lor dinspre punctele centrale, tiparul de interferenţă a combinat o parte din cele două forţe pentru a da naştere celei de-a treia forţe, care rămâne

constantă între cele două puncte centrale, atât timp cât acestea sunt active”.

„Aceeaşi relaţie există între sferele extinse ale influenţei magnetice care se deplasează în Cosmos dinspre Soare, dinspre fiecare planetă sau satelit. Pe măsură ce aceste fronturi de unde se extind dinspre o altă sursă, ele formează un tipar de interferenţă magnetică, care ia din nou forma unei elipse extinse.

Deşi câmpul geomagnetic al fiecărei planete sau al Soarelui se diminuează ca forţă, pe măsură ce înaintează în Cosmos, câmpurile magnetice eliptice create de interferenţele magnetice ale corpurilor cereşti menţin un câmp magnetic de o forţă constantă între corpurile respective”.

George Adamski continuă:

„Câmpul magnetic al unei planete este similar «curentului continuu», descrescând în intensitate pe măsură ce se îndepărtează de sursă; totuşi, câmpul magnetic eliptic comun unor două planete este mai degrabă similar «curentului alternativ», care poate fi transmis pe distanţe lungi”.

Aceste câmpuri eliptice alternative, ce se extind de la Soare la planete şi de la o planetă la alta, sunt legăturile invizibile ce echilibrează Sistemul Solar. Se extind în mod similar între sisteme şi între galaxii. Ele există şi între câmpurile micromagnetice dintre atomi, «sistemele solare în miniatură»”.

„«Zonele terminal» ale câmpurilor eliptice, care influenţează Pământul, se întind de la 58° latitudine nordică la 58° latitudine sudică. Axa

fiecărui câmp eliptic este perpendiculară pe axa polară magnetică, iar axa câmpului eliptic corespunde ecuatorului magnetic al Pământului”.

„«Şuvoaiele magnetice» dintre planete alternează constant sau îşi schimba direcţia «curgerii», creând un puls magnetic dus-întors între planete. Utilizând doar o jumătate din pulsul dus-întors, învelişul spaţial se deplasează într-o singură direcţie. De exemplu, dacă nava spaţială utilizează doar un puls centrifug, ea se îndepărtează de o planetă”.

„Dacă nava utilizează un puls centripet, ea se îndreaptă spre o planetă. Dacă nava spaţială permite trecerea prin ea a pulsului alternativ în ambele direcţii, ea poate staţiona”.

„Pentru a explica modul de operare al navelor spaţiale în câmpul gravitaţional al unei planete, trebuie să ştim înainte de toate, relaţia dintre geomagnetism şi mişcarea de rotaţie a planetei”.

„Mulţi scriitori de pe Pământ au făcut referire la dispozitive «anti-gravitaţionale», iar în cercurile noastre ştiinţifice s-a introdus ideea că gravitaţia poate fi desfiinţată până la anulare. Aceasta nu este o abordare eficientă”.

„Navele spaţiale care ne vizitează astăzi din alte lumi funcţionează pe baza unui principiu **«progravitaţional»,** utilizând forţele naturale în loc să se opună acestora. Din moment ce aceste nave funcţionează cu putere electrostatică, ar fi inutil să lupte împotriva forţelor geomagnetice, din moment ce însuşi câmpul geomagnetic al Pământului are un potenţial electric de miliarde

de volţi”.

„Gravitaţia planetară este echilibrul natural dintre forţa centrifugă a vitezei axiale a planetei şi atracţia centripetă a câmpului său electrostatic. Forţa centrifugă roteşte un obiect de la suprafaţa planetei, dar atracţia electrostatică împiedică zborul obiectului în spaţiu”.

„Regretatul Dr. Albert Einstein a descris acest echilibru ca fiind o relaţie inseparabilă în cadrul teoriei sale a câmpului unificat. O farfurie zburătoare, sau o navă «progravitaţională», funcţionează generându-şi propriul câmp gravitaţional, care o înconjoară, de regulă, după un tipar sferic. Acest câmp este ajustat până la rezonanţa sau combinarea armonioasă cu câmpul geomagnetic al planetei. Câmpul gravitaţional de rezonanţă determină starea de imponderabilitate a navei. În această stare de imponderabilitate sau de echilibru, indiferent de locul în care se află, nava poate fi deplasată printr-o mişcare relativ lejeră”.

„În cadrul câmpului progravitaţional autogenerat, nava poate călători la viteze ce depăşesc viteza luminii! Utilizând forţele naturii, mişcarea sa poate fi aceeaşi cu a acestora. Puterea de propulsie produsă de generatorul din interiorul navei poate fi comparată cu cea furnizată de generatoarele electrostatice Van Der Graaf, utilizate în laboratoarele noastre de fizică”.

„Navele spaţiale interplanetare au fost adesea descrise ca «scânteietoare». O astfel de stare este creată atunci când particulele naturale din spaţiu, prin care o navă se deplasează, vin în

contact cu câmpul de frecvenţă rezonantă ce o înconjoară. Pulsaţiile din cadrul acestui câmp creează un efect ondulator, asemănător valurilor de căldură ce se ridică din asfalt, care fac ca nava să pară «vie şi respirândă»”.

Acest efect mai poate să îndoaie complet, de jur-împrejurul navei, undele de lumină, făcând-o să dispară subit din raza vizuală, deşi ea se află în continuare acolo, «nedematerializându-se» aşa cum unii au crezut cândva”.

„Mai există şi o altă explicaţie a acestor dispariţii bruşte. Pe măsură ce intensitatea câmpului variază, ionizarea poate trece prin toate culorile spectrului luminii albe. Energia crescută determină schimbarea câmpului dincolo de partea vizibilă a spectrului de lumină, eclipsând vizibilitatea navei, aşa cum plafonul de nori denşi ascunde vederii un avion”.

„Câmpul de rezonanţă intens mai serveşte şi ca scut de protecţie pentru devierea din calea navei a reziduurilor spaţiale. În acelaşi timp, se creează automat un amestec între acest câmp şi atmosfera sau spaţiul prin care o navă se deplasează, acest lucru prevenind orice tip de frecare. Datorită naturii sale progravitaţionale în operare, ocupanţii navei spaţiale nu sunt afectaţi de nicio manevră mai violentă sau de condiţii atmosferice nefavorabile”.

„Pentru a călători la viteze mai mari decât cea a luminii, câmpul navei este acordat la un punct de rezonanţă înaltă, iar nava realizează «fuziunea de bază». În acest scop, nava este echipată cu un detector robotizat şi un sistem de

control prevăzut cu opţiuni pentru controlul manual al navei”.

„Contrar teoriilor acceptate, materia nu este convertită în energie pură în astfel de condiţii. O navă care se găseşte în interiorul câmpului propriu de forţe, poate fi comparată cu o planetă aflată în propria sa atmosferă, deplasându-se ca o unitate prin spaţiu. Aşadar, atunci când o navă accelerează şi pare că dispare, ea de fapt realizează în întregime fuziunea de bază, iar câmpul său de forţe vibrează la o frecvenţă mai rapidă decât cea a luminii vizibile. La frecvenţe mai înalte, ea poate deveni şi invizibilă pentru semnalele radar”.

„Efectul de «gaură» observat în multe fotografii cu OZN-uri este creat de o «fereastră magnetică». O mică parte a câmpului de forţe al navei este neutralizată, permiţând observarea vizuală şi pe radar. Acest lucru este necesar uneori, atunci când câmpul de forţe al navei se găseşte într-o rezonanţă suficient de înaltă”.

„Trenul de aterizare compus din cele trei sfere, observat la majoritatea farfuriilor zburătoare, serveşte atât ca dispozitiv de aterizare retractabil, cât şi ca «sistem de control al propulsiei electrostatice în trei puncte»”.

„Navele-mamă utilizează, din acelaşi motiv, o serie de benzi încastrate în carcasa lor. Aşa cum noi utilizăm rachete retropropulsoare pentru a direcţiona o rachetă, OZN-urile îşi folosesc *sistemul în trei-puncte* pentru a manevra nava prin regularizarea sarcinii”.

„În zborul orizontal din cadrul ionosferei unei

planete, nava spaţială călătoreşte de-a lungul liniilor de forţă geomagnetică. Ele întorc brusc prin schimbarea sarcinii din sfere. Astfel sunt dirijate înspre curenţii turbionari, pe care-i utilizează şi care se găsesc pretutindeni în Cosmos. Aşa se explică schimbarea bruscă a direcţiei de deplasare a unei nave spaţiale în unghi drept sau oricare dintre manevrele adeseori descrise ca haotice ale OZN-urilor”.

„Un factor important pe care inginerii noştri aerospaţiali trebuie să-l ia în considerare este construirea pereţilor multipli necesari măsurilor de protecţie, cât şi a camerei de depozitare a majorităţii echipamentului de propulsie.

Trebuie să existe cel puţin doi pereţi încărcaţi cu sarcină electrică. Peretele exterior, de sarcină negativă, vine direct în contact cu câmpul de forţe protectoare creat de jur-împrejurul navei. Prin însăşi natura sa, acest câmp de forţe electrostatice ionizează toate particulele materiei aflate în apropierea suprafeţei navei şi încarcă negativ reziduurile spaţiale care intră în câmpul său de influenţă. Cu cât este mai mare cantitatea de putere folosită, cu atât mai departe de navă se va extinde această influenţă în Cosmos”.

„Un câmp de referinţă pozitiv este fixat pe un perete interior, lăsând zona centrală a navei la un potenţial neutru”.

„De asemenea, este foarte important să existe şi un sistem de filtrare automată şi condiţionare a aerului instalat între pereţii unei nave, pentru purificarea aerului şi menţinerea temperaturii! şi a presiunii din interiorul navei la

valori optime, confortabile pentru toţi membrii echipajului”.

„De fapt, nu este o diferenţă prea mare între navele spaţiale moderne şi submarinele noastre care pot sta la suprafaţa apei, unde presiunile exterioare sunt scăzute, sau se pot scufunda la mari adâncimi, unde presiunile exercitate asupra vasului sunt imense. La orice adâncime, submarinul poate executa orice manevră, fără să rănească sau să creeze vreun disconfort echipajului său. La fel stau lucrurile şi cu o navă spaţială. În Cosmos, presiunile sunt scăzute. Atunci când nava pătrunde în ionosfera unei planete şi se apropie, de planetă, presiunea creşte. Şi totuşi, oriunde s-ar afla, ea poate executa orice comandă, fără să rănească sau să creeze vreun disconfort membrilor echipajului său”.

„După cum a trebuit ca toţi comandanţii noştri de submarine să se familiarizeze cu nenumăratele râuri ce curg sub suprafaţa oceanului, aşa şi navigatorii spaţiali trebuie să înveţe atât benzile magnetice de circulaţie din Cosmos, cât şi pe cele dintre o planetă şi ionosfera sa. Temperaturile, fluxul şi curenţii din întreg Cosmosul variază continuu, sub formă de tipare repetitive. Va trebui ca aceste benzi spaţiale de circulaţie să fie utilizate pentru destinaţia călătoriei, iar energia pe care ele o generează să fie convertită în putere propulsoare, dacă sperăm vreodată să călătorim în siguranţă şi să ne bucurăm de relaţii interplanetare cu vecinii noştri de pe alte planete”.

„Identificarea tehnologiei unei civilizaţii avansate necunoscute sau a altui corp planetar, cum ar fi cazul Lunii, de exemplu, constituie fără nicio îndoială o provocare interesantă pentru noi. Orice lucru cu care nu suntem familiarizaţi este greu de identificat”.

„Prin urmare, ne scapă din vedere multe obiecte artificiale de la suprafaţa Lunii. În plus, ideile noastre preconcepute şi teoriile învechite care ni s-au predat de milenii, pătrunzând adânc în subconştientul nostru, au contribuit concret la eşecul nostru de a fi capabili să înţelegem. Putem spune că o vedem, dar din moment ce nu ar trebui să fie acolo, pur şi simplu credem că nu există”.

„Poate datorită acestui fapt, atât de multe fotografii selenare au fost difuzate în numeroase publicaţii diferite, care fac dovada clară a vieţii pe Lună, nu doar sub forma vegetaţiei primitive de tip muşchi şi licheni, ci şi a tufelor şi arborilor, a ierbii şi chiar existenţa a numeroase instalaţii construite”.

Abandonând, temporar, pe vajnicul vânător de OZN-uri ce a fost George Adamski, să ne întoarcem la Lună şi să studiem câteva fotografii deosebit de controversate.

Astfel, în fotografia NASA nr. 67 H 1135 se văd diferite „obiecte” ce se rostogolesc în susul şi în josul pantelor unor cratere de pe Lună. Estimările şi măsurătorile ulterioare au arătat că cel mai mare dintre obiecte avea 23 de metri!

Deoarece cei mai mulţi dintre noi nu putem identifica ce se găseşte în aceste fotografii sau pur şi simplu nu ne facem timp pentru acest lucru,

pentru că cei mai mulţi oameni de ştiinţă nu îndrăznesc s-o facă, unii din frica de a nu-şi periclita poziţiile sociale, aceste fotografii sunt astăzi complet uitate.

Îmi este foarte clar că li s-a permis obiectelor artificiale, OZN-urilor şi construcţiilor inteligente să rămână în aceste fotografii, pentru ca în eventualitatea în care dezvoltarea şi cercetarea din viitor află ce se întâmplă acolo, oficialii să poată apărea nevinovaţi, afirmând:

„Ei bine! Le-am publicat, dar nu ştiam ce reprezintă”.

Din perspectiva noastră, acesta ar fi un mod inteligent de salvare a reputaţiei.

Trebuie să admitem că nu e obligatoriu ca toate maşinăriile avansate să fie complicate. Tehnologiile avansate simplifică eficient maşinile, forma şi metodele lor de propulsie.

Rămâne totuşi indubitabil faptul că adevăratul progres mecanic al unei civilizaţii avansate este realizat prin manevrabilitatea aeriană nelimitată de care dispune. Vehiculele de toate formele şi mărimile, destinate oricărui scop imaginabil şi propulsate de o formă de energie liberă, cum e cazul propulsiei electromagnetice, sunt utile pentru deplasarea transporturilor, bunurilor şi persoanelor.

Străzile şi autostrăzile ar deveni atunci mijloace inutile şi, prin urmare, nu ar putea fi găsite pe Lună. Ceea ce poate fi găsit însă, având o uşoară asemănare cu străzile noastre, sunt tunelele şi sistemele largi de tuburi, posibil presurizate, pentru utilizarea lor în scopul

excavării. Au fost fotografiate urme de vehicule rulând pe sol şi pe pante.

După ştiinţa noastră, aceste vehicule masive, unele având o lăţime de aproximativ 23 m, par să prospecteze terenul pentru exploatări viitoare.

Urmele lăsate de aceste vehicule prezintă „crestături" distincte, similare unui vehicul cu şenile.

În fotografii sunt multe lucruri ciudate şi de neexplicat Astfel, în fotografia NASA nr. 67 – 11 – 1135 se vede clar un obiect masiv deplasându-se şi lăsând în urmă crestături similare unui vehicul cu şenile.

Într-o altă fotografie dintr-o zonă apropiată sunt măsurate aproape 50 km de crestături drepte ce urcă panta (imaginea nr. 16 – 19087 realizată de Apollo 16).

Într-o altă fotografie, nr. 67 – H 1135, se poate distinge un obiect mic de 4,5 în ce a urcat şi a coborât o pantă de 365 m. În apropiere poate fi observat un „dispozitiv neidentificat".

Chiar şi în cazul unei civilizaţii avansate, care deţine manevrabilitate aeriană completă, este necesară prelevarea solului utilizându-se vehicule în contact cu acesta. Trebuie să înţelegem şi faptul că, sub multe aspecte, nu putem compara tehnologia noastră cu a altcuiva de pe altă planetă.

Deşi sunt convins că există anumite asemănări, e posibil ca anumite dispozitive destinate transportului, agriculturii, uzului casnic etc. să fi evoluat dincolo de înţelegerea majorităţii pământenilor.

Progresul nu stagnează niciodată chiar şi pentru o civilizaţie avansată, care în mod cert are aceleaşi necesităţi ca şi noi, tocmai din ideea de a avansa şi mai mult

De exemplu, în urmă cu 70 ani, am construit aeroplane din sârmă şi cârpe din bumbac. Astăzi zburăm cu aparate care cu greu seamănă cu cele proiectate la începuturi. Aceleaşi exemple pot fi utilizate pentru celelalte tipuri de transport în doar 80 ani, lumea noastră s-a schimbat complet din punct de vedere tehnic.

Trebuie să învăţăm să căutăm cu atenţie indiciile unei tehnologii mai avansate pe Lună, iar din fotografiile prezentate în această carte, chiar şi cel mai conservator cititor trebuie să admită că acolo se întâmplă ceva neobişnuit.

Ar fi culmea prostiei să afirmi că nu trăieşte nimeni acolo, doar pentru faptul că nu există autostrăzi pline cu şiruri interminabile de maşini blocate, fum şi atmosferă poluantă.

Cineva mută lucruri peste tot pe Lună.

Tot ce avem de făcut este să aflăm „de ce”. Unul dintre motive ar fi exploatarea. Conform NASA, Luna este foarte bogată în minerale şi metale, resurse care se găsesc în cantităţi aproape inepuizabile.

Numeroase zone de pe Lună pot fi utilizate şi ca baze extraterestre pentru observarea Pământului. Presupun că acesta constituie un loc excelent pentru ca ei să studieze dezvoltarea şi progresul nostru, rămânând însă în afara razei de acţiune a unui potenţial atac.

După toate aparenţele, se poate afirma că

Luna nu este precum Pământul, condiţiile de viaţă în anumite zone fiind extrem de grele, dar sunt convins că, aşa cum demonstrează şi multe poze de la NASA, există anumite zone pe Lună unde viaţa este posibilă, nu doar pentru vegetaţie, ci şi pentru animale şi oameni.

Se pare că nu mai este viabilă presupunerea noastră privind faptul că omul nu poate trăi în medii diferite de cele de pe Pământ

Vă reamintim că, după cum arătam în partea de început a cărţii, pe 31 iulie 1952, Gianpero Monguzzi, inginer italian, a fotografiat un OZN pe culmile Alpilor italieni, ce aterizase pe zăpadă. Monguzzi se afla la numai 90 m de aeronavă, reuşind să facă 6 fotografii.

Lângă nava aterizată, o figură umanoidă mergea de jur-împrejurul ei, purtând un costum spaţial, rucsac şi antenă, asemănătoare celor purtate de astronauţii noştri, cu care însă au mers pe Lună 17 ani mai târziu.

Logica ne spune că acest pilot OZN, indiferent de provenienţa lui, trebuie să fi venit de pe o planetă având o presiune atmosferică mai scăzută sau mai ridicată decât cea a Pământului. Asta demonstrează că viaţa, aşa cum o ştim noi, e posibilă şi în altă parte, chiar dacă mediul poate fi diferit.

Fiecare astronaut care a fost pe Lună a suportat în navetele spaţiale o presiune de aproximativ 345 mbar, pe care o speculez ca fiind

dublul celei existente pe Lună.

Dacă pilotul OZN fotografiat de Monguzzi a venit de pe Lună, e posibil ca propriul costum spaţial să fi avut o presiune de maximum 172,4 mbar.

Această valoare reprezintă exact o şesime (1/6) din atmosfera terestră sau 166 mbar.

În fotografia NASA nr. 168-H-3 se văd foarte clar trei cupole pe fundul unui crater (imagine de pe Orbita Lunară IV, de pe faţa nevăzută a Lunii).

Cercetând construcţiile şi hangarele imense de pe Lună, am găsit predominant tipul cupolă. Am realizat subit că şi noi, pământenii, am recunoscut eficienţa şi durabilitatea acestor tipuri de construcţii.

Le-am construit, în special, în medii aspre, cum ar fi cazul staţiilor arctice, dar şi ceva mai recent, ca locuinţe familiale.

Climatul din cupolă poate fi controlat cu mult mai mare eficienţă decât cel din oricare alt tip de structură. Acest fapt este confirmat şi de eschimoşi, care-şi încălzesc eficient igluurile cu ajutorul unei lumânări. Igluul este o cupolă din gheaţă şi zăpadă. Pe Lună s-a observat o supraabundenţă de astfel de cupole.

De exemplu, în craterul Darwin se găseşte o grupare completă de astfel de construcţii, apoi la est de craterul Copernicus, multe alte zeci de-a lungul zonei inferioare a peretelui drept al Lunii, precum şi în centrul multor cratere nedenumite încă, aflate pe partea nevăzută a Lunii.

Cineva nu poate decât să se întrebe de ce există cupole în anumite cratere, iar în altele nu.

Bineînţeles că răspunsul ar putea fi legat de accesul facil la rezervele de apă subterană, precum şi de posibilităţile de extracţie.

În regiunile muntoase de pe Terra, aşezările sunt de regulă construite în văi, evident cu unele excepţii. De fapt, majoritatea văilor de pe Lună o constituie podelele craterelor şi tocmai aici găsim tot soiul de obiecte şi construcţii care, urmare a cauzelor naturale, n-ar avea ce să caute acolo.

Pe partea nevăzută a Lunii, se pot observa cupole în interiorul şi-n apropierea craterului Iting.

Studiile efectuate sugerează că această zonă este puternic exploatată. După cum se pare, utilaje imense ridică praf în aer pe măsură ce şlefuiesc partea de sus a muntelui, creând terase. Cupolele se găsesc pe podeaua craterului, la kilometri distanţă de activităţile extractive.

În fotografia NASA nr. 67-H-201 din craterul Kepler se pot observa trei cupole în marginea dreaptă a craterului, crusta craterului din stânga pare să fi fost tăiată sau prelucrată, Craterul Kepler având un diametru de 32,162 km. Trei cupole se pot observa şi în fotografia NASA nr. 162-M, luată de pe Orbita Lunară III, dintr-un crater „perfect” pătrat!

În zona Văilor Triesnecker, ce se aseamănă cu albiile unor râuri, se află craterul cu acelaşi nume în care pot fi identificate extrem de uşor trei cupole având aceeaşi dimensiune.

În fotografia NASA, Apollo 10, nr. AS10 – 32 – 4810, este prezentată o vedere oblică de la nord la est a **Craterului Triesnecker,** 3,6° longitudine

estică şi 4° latitudine nordică. Craterul Triesnecker (centru) este de aproximativ 27 km.

Cele trei cupole sunt situate la dreapta Craterului Triesnecker, pe văi.

Acelaşi lucru se poate vedea şi pe foto NASA nr. AS 10 – 32.48109, realizată de misiunea Apollo 10.

Cupole mai sunt observabile pe Lună în fotografiile NASA nr. 16 – 19081, foto Hasselblad (un obiect lung cilindric între două cupole), în foto NASA 14 – 10116 (o cupolă albă într-un crater), foto HR 103 – 3, în regiunea Marea Moscovei (o cupolă foarte mare), în Craterul King, foto 16 – 19229, Apollo 16, cupola foarte mare pe partea nevăzută a lunii.

NASA informează că bogăţia minerală a Lunii constă din fier, silicat de magneziu şi aluminiu, precum şi din multe alte elemente. Cel mai comun element este oxigenul, care reprezintă, ca greutate, aproximativ 40% din mostrele selenare.

Oxigenul este blocat în combinaţiile chimice cu alte elemente. Siliconul însumează 20%, iar aluminiul, titaniul şi fierul se combină în proporţie de 15%. Cu o asemenea bogăţie de elemente disponibilă, n-ar trebui să fie dificil să construieşti ceva pe Lună, de la cupole uriaşe la hangare, până la maşinării şi nave spaţiale lungi de zeci kilometri.

Să nu uităm că planurile de viitor ale NASA sunt de a construi colonii în Cosmos.

Cilindri imenşi, lungi de 32 km, vor fi construiţi de oameni cu materialele extrase de pe Lună. Driverele de masă sunt dispozitivele care

vor fi utilizate pentru lansarea pe orbita lunară a containerelor ce conţin minerale şi metale.

De acolo vor fi preluate de echipa noastră spaţială şi utilizate pentru construirea coloniei din Cosmos. Planul există deja, iar tehnologia este pregătită. Doar fondurile lipsesc.

Dar există şi alte probleme cu care se confruntă experţii în sociologie spaţială. Cum se vor acomoda oamenii acolo?!

Ne putem imagina cât de mult ar fi avansat civilizaţia noastră dacă n-ar fi fost şi războaiele, care ne-au dat câte-un pas înapoi pentru fiecare doi făcuţi înainte.

Studiile recente de cercetare **hidroponică**[57]**,** efectuate de Universitatea din Arizona, dezvăluie motivul pentru care, pe Lună, nu exista sau există infime dovezi privind creşterea culturilor pe câmp deschis.

Se pare că un anumit tip de agricultură hidroponică constituie, fără îndoială, tehnologia unei civilizaţii avansate, metoda fiind mult mai eficientă comparativ cu cele tradiţionale.

Testele efectuate de Arizona revelează că legumele, grânele şi fructele au fost crescute integral fără pământ, înregistrând o creştere a recoltei cu 500% în comparaţie cu cele obţinute prin metodele agricole tradiţionale de cultivare pe câmp deschis.

În timp ce metodele agricole tradiţionale

---

57 Hidroponică - agricultură, cultură legumicolă sau floricolă în soluţii nutritive sau pe un strat de pietriş sau de nisip prin care circulă permanent apă cu îngrăşăminte chimice - din fr. hydroponique.

americane sunt indubitabil mult mai eficiente decât cele utilizate de alte ţări, din păcate, utilizarea la scară largă a agriculturii convenţionale, după cum s-a demonstrat în S.U.A., ameninţă în mod cert să transforme suprafeţe întregi de teren arabil în terenuri aride.

Când pământul se ară pentru semănat, ţarina este răspândită de vânturi. Utilizarea metodelor de agricultură hidroponică în medii controlate permite obţinerea celei mai mari producţii de recolte, neafectate de condiţiile meteorologice aspre, ploi şi schimbările de temperatură. Fermierii progresează de la lucrători agricoli, la oameni de ştiinţă perfect instruiţi.

Rezultatele testelor indică faptul că 10.000 de oameni pot trăi într-o fermă hidroponică spaţială de numai 40 ha şi aproximativ 4686 mp.

Utilizând această metodă pe Lună, având la dispoziţie şi solul bogat în minerale, nici nu se poate imagina câţi oameni ar putea fi hrăniţi de o singură fermă hidroponică, aşezată sub o cupolă de 1,6 km în diametru.

Presupunerile desuete legate de faptul că Luna ar fi incapabilă să susţină viaţa, că este lipsită de atmosferă şi nu este altceva decât o sferă de rocă moartă necesită, în mod evident, o revizuire.

În ultimii ani, programul american pentru explorarea spaţiului cosmic a dezvăluit noi dovezi referitoare la Lună, prin declaraţiile de presă naţionale şi internaţionale.

Numărul din 24 octombrie, 1969, al revistei „Time” arăta că: **„S-a detectat pe Lună**

existenţa unui câmp magnetic”.

Tot în acelaşi articol, s-a consemnat şi faptul că Luna posedă o atmosferă rarefiată. Instrumentele acţionate automat, amplasate pe solul selenar de către astronauţii misiunilor Apollo, au măsurat densitatea atmosferică.

Ziarul „Washington Daily News” din 6 decembrie 1968, a prezentat acelaşi articol sub titlul:

„Este într-adevăr Luna o lume moartă?”

Astronomii au raportat c-au observat tipare de lumină sub forme geometrice; un obiect opac, având o lăţime de 80 km, aflat în mişcare; cupole albe imense şi structuri lungi de tip pod în Câmpia Mare Crisium. Oamenii de ştiinţă americani şi sovietici au văzut o imensă formă ovală strălucitoare”.

Un alt articol al aceluiaşi ziar a consemnat că suprafaţa Lunii conţine acelaşi material de pe Pământ Plantelor le prieşte solul selenar, iar seminţele plantelor destinate hranei obişnuite, cum ar fi grâul, roşiile, castraveţii şi lămâile verzi sunt mai voinice şi mai verzi decât suratele lor pământene.

Laboratorul pentru recepţia materialelor de pe Lună şi zona de carantină a astronauţilor misiunilor Apollo[58] a afirmat că germinarea în solul selenar indică faptul că se comportă ca o sursă de nutrienţi.

Pe 16 octombrie 1971, o declaraţie de presă

58 Lunar Receiving Laboratory, din cadrul Centrului Spaţial Lyndon B. Johnson de la NASA (clădirea 37) din Houston, Texas (ocupat, în prezent, de Divizia pentru Ştiinţe Naturale)

a UP1 (United Press International), din Houston, a deţinut prima pagină din ziarele lumii:

Au fost detectaţi pe Lună nori de apă”.

Norii de apă erupeau precum gheizerele prin crăpăturile suprafeţei selenare, dovedind că Luna nu este un loc mort şi inactiv. Atât misiunea Apollo 12, cât şi Apollo 14 au detectat gheizerele de pe Lună.

Norii de apă acopereau o suprafaţă de peste 26 kmp. În mod ironic, aceste descoperiri au fost localizate la limita estică a Oceanului Furtunilor[59] de pe Lună.

Dr. W. Freeman a declarat:

„Detectarea cutremurelor de pe Lună ce eliberează gaz şi apă, semnifică faptul că Luna nu este un loc lipsit de viaţă”.

Astronautul Borman, observând Luna de la hubloul navei sale spaţiale orbitale, a făcut o observaţie uluitoare, consemnată în publicaţiile oficiale ale NASA.

El a spus:

„Ceea ce văd pe Lună seamănă cu nişte nori”.

Astronauţii misiunii Apollo 12, Pete Conrad şi Allan Bean, într-un moment de recreere selenară, jucau frisbee cu un capac din metal, joc care masca, de fapt, un experiment.

Astronauţii au exclamat prin radio că atmosfera selenară menţine frisbee-ul în aer.

63Fostul astronaut, Brian O’Leary, a relatat acest incident din timpul misiunii Apollo 12, în

---

59 Ocean of Storms

ziarul *Home*[60] *Ladies Journal* în numărul din martie 1970.

Următorul articol dat publicităţii de NASA a fost legat de experienţele misiunii Apollo 10.

„Au fost observaţi vulcani pe Lună”.

Pe 22 mai 1969, UPI a declarat:

„Orbitând la numai 111 km deasupra Lunii, astronautul Stafford a observat doi vulcani”.

Unul dintre ei era alb la exterior şi negru la vârf. Ei au mai raportat că pe partea nevăzută a Lunii există multe culori variate şi centre de cratere ce strălucesc.

„Pur şi simplu strălucesc în noaptea selenară.”, a declarat astronautul Cernan.

În numărul din februarie 1972 al revistei **National Geographic,** a fost prezentat un raport detaliat al experienţelor misiunii Apollo 15. La pagina 275 se afirmă că Luna deţine câmp magnetic şi atmosferă, deşi una extrem de rarefiată.

Cutremurele de pe Lună şi vaporii de apă au fost detectaţi de instrumentele misiunilor Apollo 12 şi Apollo 14. Se semnalează faptul că astronauţii misiunii Apollo 15 au observat o serie întreagă de conuri vulcanice de dimensiuni mici, ce emanau gaze din adâncul Lunii. Această observaţie făcea referire la craterul Littrow.

Se mai menţionează că astronauţii au raportat nori maronii şi fâşii luminoase colorate inexplicabile din interiorul şi din jurul craterului

60 Jurnalul casnicelor

Aristarchus.

În raport apare o fotografie magnifică a unui peisaj selenar maroniu.

În mod întâmplător, multe fotografii selenare de calitate, atât color, cât şi alb-negru au fost publicate în ediţia respectivă a revistei. Anumite poze color înfăţişau vegetaţie şi instalaţii artificiale în centrul unui crater.

Despre partea îndepărtată a Lunii s-a raportat c-ar fi mai netedă şi mult mai ocupată. De fapt, misiunea Apollo 8 a adus numeroase fotografii color din partea nevăzută a Lunii, având în lumina Soarelui o culoare maro intensă, ceea ce sugerează că această culoare este una naturală. Apollo 8 a realizat această misiune între 21 şi 27 decembrie, 1968.

Cumva acea culoare brun-roşcată să fi provenit de la vegetaţia din timpul iernii? Numeroase alte fotografii color realizate de Apollo 8 au demonstrat în mod cert existenţa vegetaţiei verzi pe Lună. Se poate identifica cu uşurinţă culoarea maro a peisajului de tip deşertic cu vegetaţie ce creşte în zonele umbrite ale dealurilor şi craterelor.

Această fotografie color ce demonstrează existenţa vegetaţiei, deşi mai există şi altele, a fost publicată de agenţia Associated Press în cartea *„Footprints On The Moon* [61] *”.*

În sfârşit, la pagina 260, revista **National Geographic** mai menţionează faptul că echipajul misiunii Apollo 11, care a petrecut 3 zile pe Lună,

61 Urme de paşi pe Lună

nu a găsit satelitul Pământului pustiu şi dezolant, ci, dimpotrivă, aşa cum au şi declarat, **„dinamic şi frumos”.**

Astronomii ce utilizează undele radio, studiind norii magnifici ai prafului cosmic cu ajutorul microundelor, au descoperit nori ce conţin molecule complexe formate din multiplele combinări ale atomilor de bază, cum ar fi carbonul, oxigenul, hidrogenul, nitrogenul şi altele.

Aceasta demonstrează că „moleculele primordiale ale vieţii”, ADN-ul, sunt deja prezente în norii dintre stele, nori din care se formează noile sisteme solare. Seminţele sau germenii vieţii sunt deja prezenţi şi nu au nevoie decât de condiţii propice pentru a se dezvolta în forme complexe de viaţă conforme cu dimensiunea, presiunea şi temperatura unui corp planetar.

Atmosfera oricărei planete, inclusiv a Lunii noastre, este sigur înţesată cu astfel de molecule, care se combină în forme de viaţă mult mai complexe atunci când se manifestă Legile Naturii.

Observarea din spaţiu, în 1977, a unor molecule şi mai complexe, a relevat prezenţa „cianotriacetilenei [62]”.

Această nouă descoperire a fost făcută de faimoşii astronomi, **Sir Fred Hoyle** şi colegul său, **Prof. C. Wickramasinghe.** Citând din cartea

---

62 Aceasta este cea mai mare moleculă organică descoperită până-n prezent în Cosmos şi este doar uşor diferită de cea a aminoacizilor, care în schimb produc proteinele, acizii nucleici şi genele.

„Birth of a Star [63]”, cei doi astronomi şi-au divulgat observaţiile astfel:

Citat:

„Istoria începe cu grăunţi de carbon, particule negre acoperite cu gheaţă, adunate împreună în mici particule de materie interstelară”.

Acest fapt este mai mult decât o supoziţie nefondată, din moment ce astfel de grăunţi au fost descoperiţi în meteoriţi, care furnizează, la rândul lor, un loc ideal pentru constituirea lentă a moleculelor complexe.

„Într-un nor din spaţiu, compus din gaze şi grăunţi de praf, e necesar ca atomii să colizioneze uneori cu grăuntele de praf, un astfel de grăunte de carbon acoperit cu gheaţă constituind suprafaţa ideală pe care atomul se poate fixa.

Aşadar, atunci când alţi atomi colizionează cu aceeaşi particulă, au ocazia să interacţioneze unii cu ceilalţi, formând molecule”.

„Din când în când, coliziunea cu alte particule sau impactul particulelor energetice numite raze cosmice „izbesc moleculele, făcându-le să plutească la voia întâmplării, până colizionează cu alte particule încrustate de molecule, permiţând moleculelor simple să se constituie treptat în sisteme foarte complexe”.

Sfârşitul citatului.

---

63 Naşterea unei stele

Aceste descoperiri recente ne-au demonstrat că este foarte posibil ca viaţa, chiar dacă credem c-o ştim, să fie găsită oriunde în Cosmos.

Observăm că seminţele vieţii există deja acolo, iar moleculele organice, care constituie baza vieţii pe Pământ, se găsesc în tot Cosmosul infinit în Natură există necesitatea exprimării, deseori în condiţii complet ostile conform înţelegerii noastre. Probabil că, în baza acestor noi descoperiri, vom putea accepta cu mai multă uşurinţă gândul că şi Luna noastră este, de asemenea, *vie şi în bună stare*.

Analiza mai multor fotografii color pare să indice efectul de fotografie cu strălucire terestră. În cazul fotografierii părţii văzute a Lunii, a celei cu faţa expusă spre Pământ, strălucirea terestră care se reflectă în timpul nopţii selenare este de 10 ori mai luminoasă decât cea a strălucirii selenare ce ajunge pe Pământ.

Şi totuşi, din nefericire, strălucirea terestră de pe Lună este doar o reflectare albăstruie rece, ceea ce face imposibilă realizarea unor fotografii color de calitate, chiar dacă lumina este satisfăcătoare.

De asemenea, din moment ce compoziţia bogată a solului selenar are o capacitate de reflectare foarte ridicată, chiar şi pozele color realizate în lumină naturală au apărut super-luminoase, când au fost efectuate vertical de pe nava spaţială ce orbita în jurul Lunii.

Culorile selenare sunt mult mai uşor de recunoscut după răsăritul şi înainte de apusul Soarelui, dar chiar şi pe Pământ, fotografiile color

făcute la miezul zilei, în zonele deşertice, par să fie estompate, albicioase. Pur şi simplu, lumina este reflectată în exces.

Anumiţi oameni de ştiinţă i-au acuzat pe astronauţi c-au făcut numeroase greşeli de fotografiere, dar nu sunt de acord cu ei. Astronauţii noştri, toţi ofiţeri cu pregătire excepţională, au fost instruiţi temeinic pentru toate fazele misiunii de pe Lună, în mod special pentru cele de fotografiere, pentru că oricui îi place să vadă poze de calitate.

Intuim că motivul real pentru care au fost făcute fotografii de o calitate slabă[64] în timpul acestor misiuni, a fost acela de a ascunde anumite lucruri, din motive cunoscute doar de oficialii responsabili.

De exemplu, culoarea *albastră* n-a fost raportată niciodată de vreunul dintre echipajele misiunilor Apollo, şi totuşi, numeroase fotografii color în albastru au fost publicate de NASA.

Iar nu suntem de acord cu acuzaţiile aduse astronauţilor, despre care se afirmă c-ar fi greşit utilizând un film de tip A pentru realizarea fotografiilor exterioare.

Presupun că aceste fotografii au fost făcute folosind un filtru albastru peste lentila aparatului de fotografiat. Fotografiile-test pe care le-au realizat din aer, astronomii amatori utilizând un filtru albastru, au expus un efect asemănător cu cele de la NASA.

---

64 S-au făcut publice numai cele de calitate slabă!

Din păcate, nu le-au putut face de la o înălţime de peste 161 km, deoarece, în acest caz, ele ar fi semănat extrem de mult cu acele poze albastre ale NASA. Şi totuşi, fotografiile au obţinut acelaşi rezultat.

Culorile brun-roşcat ale dealurilor, ale pajiştilor verzi şi pădurilor nu erau decât un amestec „albăstrit”. I-ar fi greu unui vizitator, venit de pe altă planetă şi care vede aceste fotografii, să identifice vegetaţia de pe Pământ, mai ales dacă n-ar fi trebuit să existe aici. Ideea mea este că toate pozele realizate de astronauţi au fost minuţios planificate şi prestabilite.

Puţini oameni de ştiinţă au ochii la fel de formaţi şi agili că ai unui pilot profesionist. Se poate afirma că astronauţii doar au urmat ordinele, asta nu însemnă, însă, ca noi să nu le apreciem munca lor deosebită.

În cartea *„Footprints On The Moon69”*, astronauţii au declarat c-au observat o lumină terestră extrem de strălucitoare, afirmând că Luna părea o planetă mică.

De la numai 15 km altitudine, Apollo 10 a informat:

„Despre existenţa unui peisaj foarte asemănător cu cel al deşertului din sud-vestul S.UA şi zonele aride americane”.

Echipajul a vorbit în mod repetat despre solul maroniu-roşcat existent pe faţa nevăzută a Lunii. Apollo la semnalat câteva pete albicioase stranii pe peretele interior al unui crater. Petele păreau să fie uşor fluorescente.

La apus, culorile păreau gri, în timp ce în

plină lumină, apăreau ca umbre de maro şi auriu. Cu 2 minute şi 20 secunde înainte de aselenizare, ei au experimentat o uşoară deviaţie. Acest lucru a determinat plutirea în derivă a navei spaţiale la o altitudine de 120 km şi aselenizrea ei manuală.

Această deviaţie pare a fi efectul unei atmosfere mai dense, neanticipate anterior.

Adaptarea la o şesime din gravitaţie n-a fost o problemă şi a decurs foarte natural. Acest fapt a fost consemnat de toate echipajele Apollo care au păşit pe Lună. Solul selenar părea similar culorii cacao.

Astronauţii au declarat că solul arăta oarecum umed. Acest lucru indică dovada unei umezeli mai pregnante în solul lunar, deoarece toate urmele de paşi ale astronauţilor au fost foarte clar definite.

După ce a examinat rocile şi solul de pe Lună, omul de ştiinţă italian, Dr. Maria, a afirmat că dacă toată apa care există acum pe Lună ar fi eliberată la suprafaţă, un ocean imens de 15 în adâncime ar acoperi-o în întregime.

Din moment ce nu deţinem datele reale ale compoziţiei şi densităţii atmosferei lunare, voi încerca să folosesc logica şi bunul simţ în efectuarea propriei mele analize.

Ştim sigur că Luna are un miez lichid, care devine din ce în ce mai fierbinte pe măsură ce forăm în el. Apollo 15 a efectuat acest experiment

Activitatea seismică produce, sub scoarţa Lunii, presiuni enorme, precum şi gaze fierbinţi şi

materie topită. Dacă acest corp planetar n-ar deţine o atmosferă proprie, cu suficientă presiune şi densitate care să acţioneze (ca o forţă centripetă) la exteriorul Lunii, neutralizând astfel presiunea din interior, Luna nu s-ar mai afla unde este acum. Acest fenomen este denumit „echilibru natural”.

Următoarea deducţie logică este regula de o şesime. Ştim că gravitaţia Lunii este cam o şesime din cea a Pământului. Dacă atmosfera lunară constituie, de asemenea, o şesime din presiunea terestră, ea tot ar fi de aproximativ 166 milibari.

O densitate atmosferică cu o astfel de presiune ar trebui să fie suficientă pentru a menţine Luna întreagă. Dacă utilizăm regula de o şesime, n-ar fi dificil să observăm că, numai la o şesime din gravitaţie, această presiune atmosferică scăzută ar fi suficientă pentru a susţine viaţa. Se naşte o altă întrebare logică.

Dacă un om cântăreşte 68 kg pe Pământ, dar numai 11 kg pe Lună, ar avea nevoie de mult mai puţină energie pentru a se deplasa de jur-împrejur şi probabil că n-ar avea nevoie de o atmosferă mai densă decât cea deja existentă pe Lună.

Admitem că aceste gânduri nu sunt în concordanţă cu gândirea modernă, la fel cum nu sunt credibile nici navele spaţiale de 32 km sau vegetaţia existentă pe Lună, în lumina ideilor noastre preconcepute despre Lună.

Drept exemplu, haideţi să folosim un alpinist de pe Terra. O persoană de 68 kg ce urcă pe un munte, fără oxigen suplimentar, având o altitudine cuprinsă între 4572 m şi 6096 m, este foarte

solicitată.

Dar ce s-ar întâmpla dacă 34 kg din greutatea sa ar fi eliminate brusc? Cu siguranţă i-ar uşura eforturile de urcare, nu-i aşa? Aceasta demonstrează că aerul rarefiat, greutatea corporală şi atmosfera contribuie toate la scăderea greutăţii astronautului.

Omul pare să fie cea mai adaptabilă maşinărie din Univers. Cineva nu poate decât să presupună în ce condiţii ar putea supravieţui dacă s-ar adapta în cele din urmă sau, şi mai bine, dacă s-ar naşte în astfel de condiţii. Experţii noştri lunari au anticipat cu siguranţă existenţa vieţii pe Lună.

Staţiile de carantină înfiinţate în cadrul Laboratoarelor de Recepţie Lunară din Houston, Texas au avut un singur scop, acela de a asigura că niciun fel de bacterie sau microb dăunător nu va fi adus de pe Lună. Aş dori să le reamintesc cititorilor că atât microbii, cât şi bacteriile sunt organisme vii.

O altă dovadă că atmosfera selenară are o presiune cuprinsă între 138 şi 172 milibari, o constituie faptul că trapele tuturor modulelor de aselenizare Apollo s-au deschis atunci când presiunea din cabina interioară a afişat valoarea de 170 mbar.

Dacă pe Lună ar fi existat un vid total, aşa cum am fost învăţaţi să credem, presiunea de 170 mbar din interiorul modulului de aselenizare ar fi fost suficientă să aspire astronauţii direct prin trapă şi să-i arunce pe suprafaţa lunară, împreună cu tot echipamentul lor neasigurat

Cineva ar putea specula ideea şi s-ar întreba dacă o pasăre care trăieşte pe Pământ ar putea zbura pe Lună.

Spre exemplificare, să presupunem că pasărea cântăreşte pe Pământ 425 grame şi numai 71 grame pe Lună. Având aceeaşi anvergură şi încărcare a aripii şi necesitând doar o şesime din energia necesară zborului, de ce n-ar putea zbura?

Admitem că aceste gânduri sunt teorii, dar cu toate acestea, sunt demne de a fi luate în considerare.

Atmosfera selenară rarefiată pare să fie invizibilă în aproape toate fotografiile care ne-au parvenit de pe Lună. Motivul l-ar constitui posibilitatea ca atmosfera lunară să conţină cantităţi foarte mici de ozon. Acest lucru ar face ca cerul să pară negru.

Dacă zbori pe Pământ cu un avion la o altitudine de 15.000 m, cerul va părea tot negru. Motivul îl constituie faptul că ozonul din atmosfera noastră, care face ca cerul să arate albastru, se află acum între avion şi sol.

Sunt convins că, dacă atmosfera terestră ar fi redusă la o şesime din cea actuală, şi cerul nostru va arăta tot negru. Dacă atmosfera noastră ar fi la fel de rarefiată precum cea de pe Lună, ar fi imposibil să detectăm, de pe Lună, atmosfera noastră de pe Pământ în timpul unui experiment recent, ce a simulat atmosfera într-un tub de testare, la o valoare de numai o zecime din 1% din cea terestră, muşchii şi lichenii au crescut normal şi chiar s-au multiplicat.

Chiar şi pe Pământ, viaţa există în zonele

înalte ale regiunilor muntoase din Asia şi America de Sud.

În Chile există o rezervaţie naturală imensă de aproximativ 405.000 ha la o altitudine foarte mare.

Lacul Chungara, situat la o altitudine de peste 4900 în faţă de nivelul mării, face parte din această imensă rezervaţie naturală numită Lauca Naţional Park.[65]

Acest lac este înconjurat de lagune, copaci, iarbă verde şi vegetaţie luxuriantă, în cadrul cărora trăiesc multe lame, alpace şi vigonii exotice. Lacul este plin de flamingo albi şi roz, iar raţele sălbatice zboară şi aterizează cu uşurinţă la această altitudine.

Aici, la această altitudine, nativii muncesc o zi normală de lucru, fapt inimaginabil pentru un locuitor de la poale, care şi-ar pierde răsuflarea foarte rapid.

Chiar şi Muntele Everest a fost urcat de mai multe persoane în ultimii ani, fără ajutorul tuburilor de oxigen. Muntele Everest este situat la o altitudine de 8.840 în deasupra nivelului mării.

Nu trebuie să subapreciem adaptabilitatea minunată a corpului uman în aproape toate tipurile de condiţii. De fapt „toate formele de viaţă aderă la acest drum al adaptabilităţii.

Faptul că există apă pe Lună a fost deja stabilit prin declaraţia de presă făcută de NASA, care raportează despre **„gheizere ţâşnitoare de**

65 Parcul Naţional Lauca

apă”.

Din dovezile fotografice prezentate în această carte, cititorul va descoperi că pe Lună există nu doar lacuri naturale şi iazuri, dar şi rezervoare artificiale de apă.

Din studiile personale efectuate, am descoperit că mare parte din zona polului nord pare înnorată ocazional şi pe anumite arii.

Norii sunt produsul umezelii condensate (vaporii) care se ridică în atmosferă din pământul cald de dedesubt, pentru a se densifica la altitudini mari.

Pentru ca norii de apă să existe, *trebuie* să existe umezeală la nivelul solului. Analiza fotografică indică faptul că norii se condensează la altitudini foarte joase. Estimăm că această altitudine este cuprinsă între 600 m şi 1800 în faţă de nivelul solului.

Ar putea părea într-adevăr straniu să stai, în timpul unei zilei strălucitoare, într-una din văile joase selenare şi să urmăreşti petice de nori albi plutind pe cerul negru.

Se pare că partea cea mai densă a acestei atmosfere de pe Lună se găseşte în văile şi craterele aflate în apropierea aşa-numitului nivel al mării selenare.

Această regulă este aplicabilă pe Pământ, aşa că s-ar putea să fie valabilă şi pentru Lună. Norii selenari formaţi la aceste altitudini foarte scăzute par să îmbrăţişeze zonele montane, asemănător norilor musonului din zonele tropicale de pe Terra.

În timp ce formaţiunile de nori denşi sunt destul de rare, apărând şi depinzând de

anotimpuri, ele apar totuşi ocazional pe Lună, mai ales în emisfera nordică şi sudică.

Pe Lună, în apropierea polului nord, există numeroase lacuri naturale. Acestea apar în fotografii ca suprafeţe foarte negre. Fotografiile alb-negru sau chiar color, făcute din spaţiu, deasupra Pământului, arată majoritatea lacurilor ca fiind la fel de negre, ca şi suratele lor de pe Lună.

Din moment ce cerul văzut de pe Lună este aproape negru, lacurile naturale de pe Lună, ca de altfel toate suprafeţele cu apă, vor arăta negre.

Pe partea nevăzută a Lunii se găseşte craterul Astronauţii noştri au etichetat acest crater drept „Lacul". Astronauţii au declarat că suprafaţa sa neagră seamănă exact cu un lac plin cu apă.

Alte poze verticale de prim-plan, luate în timpul diferitelor misiuni, par să indice faptul că apa din acest lac este de mică adâncime şi foarte limpede, deoarece se poate observa clar fundul lacului.

Singura dată când apa nu arată neagră din aer, este atunci când reflectă lumina Soarelui, moment în care apare, în poze, alb-argintie.

Fotografiile arată numeroase rezervoare artificiale care reflectă lumina solară. Fotografiile aeriene pe care eu le-am realizat deasupra zonei sudice a Californiei, arată foarte asemănător cu cele fotografiate pe Lună. În California, aceste rezervoare cu pereţi armaţi sunt utilizate în irigaţii.

Prezenţa pe Lună a apei de suprafaţă pare să

depindă foarte mult de anotimpuri, la fel ca şi în cazul zonelor deşertice din sud-vestul S.U.A.

Totuşi, pe Lună nu se găsesc oceane, iar dacă au existat cu mult timp în urmă, ele au secat. Nu este niciun secret că Sistemul nostru Solar este unul bătrân.

În aceste condiţii, se pare că toate corpurile planetare mici seacă înaintea celor mari. În eforturile personale de a căuta vegetaţia de pe Lună, pe care am găsit-o, nu am detectat câmpuri arate sau zone de cultivare deschise.

Aşa cum am menţionat anterior, agricultura hidroponică efectuată sub acele cupole translucide este, în orice caz, mult mai eficientă. Trebuie să existe multă apă subterană în munţii de pe Lună, mai ales în zonele de pe partea sa nevăzută.

Fotografiile color indică foarte clar culoarea verde prezentă în zonele umbrite ale dealurilor şi craterelor maronii, asemănător zonelor deşertice din sud-vestul S.U.A.

În timp ce în unele poze color apare culoarea maro, în altele apare în mod clar culoarea verde. S-ar putea specula ideea că acest lucru se datorează schimbării de anotimpuri. Trebuie să înţelegem că, chiar şi pe Lună, un echilibru natural ar avea loc similar cu cel de pe Pământ

Dacă există nori de apă şi vegetaţie pe Lună, mi se pare rezonabil să presupunem că există şi o anume formă de viaţă animală. Pentru menţinerea unui echilibru natural, este necesară prezenţa formei de viaţă animală. Cineva s-ar putea întreba cum ar fi posibil să apară forme de viaţă în condiţii de presiuni diferite.

Legat de acest subiect, anumiţi oameni, autori şi regizori care gândesc asemănător, dau frâu liber imaginaţiei lor. Consider că putem explica faptul că formele de viaţă nu-şi schimbă foarte mult formele geometrice trăind în condiţii de presiuni atmosferice joase sau ridicate, aşa cum suntem obişnuiţi pe Pământ.

În oceanele terestre, peştii care trăiesc la suprafaţa lor seamănă foarte mult cu cei care trăiesc la mare adâncime. Chiar şi omul se poate scufunda fără probleme la adâncimi foarte mari, utilizând amestecuri de aer pe bază de oxigen şi hidrogen.

Cineva ar putea reitera ideea că omul nu este cea mai adaptabilă maşinărie din Univers, însă Universul *este* locul său. Omul nu este îngrădit să trăiască doar pe Pământ, iar pentru a călători oriunde în Cosmos, n-ar avea nevoie decât de cunoaşterea tehnică.

Într-un articol ştiinţific publicat recent, oamenii de ştiinţă argumentează că nu ar putea să existe apă la suprafaţa solului în lumile având gravitaţie joasă, cum este cazul Lunii.

Ei au teoretizat că moleculele de apă ar fi eliberate rapid în spaţiu, datorită gravitaţiei joase şi presiunilor atmosferice.

Totuşi, această presupunere pare contradictorie. Multe albii de râuri secate de pe Lună sugerează că acolo au existat cândva ape curgătoare foarte puternice.

Dacă, aşa cum s-a sugerat, apa de la suprafaţă ar fi dispărut rapid în spaţiu, atunci

aceste albii n-ar fi fost acolo. Sunt necesari eoni[66] pentru ca apa să sape aceste albii.

Partea a patra

LUNA

Teorii ciudate

Teorii ciudate

Cercetătorul Nick Redfern, în unul din studiile sale intitulat **Locuri Strict secrete[67],** face nişte dezvăluiri senzaţionale referitoare la date precise şi verificabile despre priectele armatei americane şi ale NASA de a desfăşura programe militare pe Lună. Dar să-l lăsăm pe Nick Redfern[68] să ne povestească cum a văzut el aceste pregătiri care, totuşi, nu erau noi...

„Dar cum rămâne cu chestiunea extrem de controversată a aşezărilor din afara planetei, super clasificate?

De exemplu, chiar este fezabil ca Luna noastră să fie un paradis secret pentru una sau mai multe baze fortificate extrem de avansate ale guvernului sau armatei S.U.A?

Sau, şi mai incredibil, ar putea fi ea căminul staţiilor extraterestre, despre a căror existenţă

---

66 Eon, eoni - ansamblul forţelor eterne emanate de o fiinţă, care fac posibilă acţiunea sa asupra lucrurilor, în filozofia neoplatonicienilor şi a gnosticilor. Spirit considerat de gnostici ca emanat dintr-o inteligenţă divină.

67 Nick Redfern, Top Secret Places, Governments Don't s Want, You to Know About, High Security Facilities, Underground Bases and Other Off- limits Areas - Keep Out!, New Pages, A Division of Carreer Press, Inc., Pompton Plains, New York, U.SA

68 Nick Redfern a mai scris The NASA Conspiracy, Contactees, Memoirs of a Monster Hunter, scrie pentru UFO Magazine, Fate, Taps Paramagazine şi Fortean Times.

lumea oficială este obligată să nu dezvăluie nimic cu orice preţ, temându-se de panica şi isteria publicului?

Datele şi mărturiile disponibile din prezent sugerează că răspunsul uluitor ar putea foarte bine să fie afirmativ – în cazul ambelor scenarii.

În 1965, Karl Wolfe, un angajat al Forţelor Aeriene americane, a fost desemnat să se ocupe de un proiect de la Baza Aeriană Langley din Virginia, care avea legătură cu proiectul NASA privind orbita lunară.

La un eveniment special, în timp ce vorbea cu un coleg aviator, lui Wolfe i s-a spus că NASA a descoperit ceva cu adevărat uimitor în timp ce studia fotografiile Lunii: **staţii uriaşe de provenienţă necunoscută aflate pe suprafaţa nevăzută a Lunii.**

Wolfe a fost informat că acele fotografii înfăţişau foarte clar clădiri şi structuri conturate, care împreună indicau un amplasament gigantic construit de forţe deranjant de necunoscute.

Wolfe, realizând rapid că i se oferiseră doar firimiturile unei chestiuni care, cu siguranţă, avea implicaţii majore pentru securitatea naţională, a încheiat rapid discuţia, deşi, după propria sa mărturisire, îl uimea şi-l fascina.

Mulţi au concluzionat că descoperirile lui Karl Wolfe sunt un indiciu foarte clar că extratereştrii au revendicat, în secret, Luna noastră ca fiind a lor şi au început primii paşi tainici pentru colonizarea celei mai apropiate vecine a noastră celeste, prin construirea unei baze secrete.

Scandalos? Desigur! Imposibil? Poate că nu. Totuşi, există o explicaţie mult mai pământeană referitoare la existenţa unui oraş spaţial straniu, despre care Karl Wolfe a fost înştiinţat

S-a aflat că încă de la sfârşitul anilor 1950, armata americană avea un plan secret de-a construi un avanpost pe Lună: o bază deservită permanent de oameni, de dimensiuni gigantice, care ar demonstra superioritatea militară decisivă în faţa fostei Uniuni Sovietice.

Mai mult decât atât existau planuri operative de ducere a acţiunilor de luptă în spaţiul circumterestru pe Lună şi pe… planeta[69] MarteU

Şi ghiciţi ceva:

Scopul Armatei Americane era să realizeze primele etape ale proiectului până-n 1965 – în acelaşi an în care lui Karl Wolfe i s-a spus că NASA descoperise, pe partea nevăzută a Lunii, dovada unui tip de staţie proiectată inteligent.

Chiar dacă operaţiunea Armatei Americane, cu numele de cod Proiectul Orizont[70], a fost anulată – după cum s-a raportat, din lipsa: (a) unei tehnologii adecvate, (b) a unor fonduri insuficiente ca să se realizeze o astfel de sarcină, cu aproape jumătate de secol în urmă – există cei care cred că proiectul n-a fost anulat deloc, ci a continuat în secret.

---

69 Şi este bine să ne amintim acum că primul satelit artificial al Pământului a fost lansat abia la 10 octombrie, 1957, primul om în Cosmos a fost Iurii Gagarin la 12 aprilie, 1961, şi americanii au ajuns pe Lună abia la 20 iulie 1969!!!

70 Project Horizon, în original

În cazul acesta, armata s-ar putea să deţină un program spaţial super secret despre care NASA ştie foarte puţin sau, posibil, absolut nimic. Este un astfel de scenariu prea incredibil ca să fie adevărat? Poate că nu.

Pe 20 martie, 1959, Generalul Locotenent Arthur G. Trudeau, Şeful Departamentului de Cercetare şi Dezvoltare al Armatei Americane, a semnat un document extins ce propunea înfiinţarea (la costul de aproximativ 6 miliarde dolari) unui avanpost pe Lună, construit şi controlat de armată.

Aşa a luat naştere Proiectul Orizont, în paginile de început ale raportului de câteva sute de pagini, intitulat „Proiectul Orizont[71]: Un studiu al armatei americane privind înfiinţarea unui avanpost militar pe Lună”, Trudeau a scris:

„Există o cerinţă pentru un avanpost militar cu personal de deservire permanentă pe Lună. Acestuia i se cere să dezvolte şi să protejeze interesele potenţiale ale Statelor Unite; să dezvolte tehnici de supraveghere a Pământului şi Cosmosului de pe Lună, ca releu de comunicare şi de operaţiuni la suprafaţa Lunii; să servească ca bază pentru explorarea Lunii, pentru explorări extinse ale spaţiului şi pentru operaţiuni militare pe Lună, dacă ar fi necesare; şi să sprijine investigaţiile ştiinţifice de pe Lună”.

Planul era ambiţios în mod vădit şi el a

71 A U.S. Army Study for the Establishment of a Lunar Military Outpost

devenit curând chiar mai mult de atât: Wernher von Braun – la acea vreme, Directorul Agenţiei de Rachete Balistice a Armatei – l-a desemnat pe Heinz-Hermann Koelle, un inginer de aeronave strălucit, să supravegheze proiectul.

Atunci au început serios planurile. Documentaţia Proiectului Orizont notează că, cel puţin la început, orice staţie de acest gen ar trebui să fie, iniţial, relativ mică, capabilă să găzduiască între 10 şi 20 oameni în orice moment

Cu toate acestea, autorii raportului au subliniat importanţa construirii bazei într-o manieră ce i-ar permite să fie extinsă constant, ca mărime şi scop, şi, în cele din urmă, care chiar să permită o prezenţă considerabilă care să fie, într-un final, menţinută permanent

S-a recunoscut în mod clar că o astfel de bază i-ar fi permis Statelor Unite să-şi întărească considerbail cunoaşterea ştiinţifică a Lunii şi a domeniului nou şi-n plină dezvoltare a spaţiului, însă, fără îndoială:

Potenţialul militar al Lunii era cel care era considerat atât de important pentru scopurile pe termen lung ale Americii.

Realizând clar că era practic inevitabil ca spaţiul (Cosmosul) să devină într-o bună zi militarizat, echipa Proiectului Orizont a speculat ideea că sistemele de comunicaţie de urgenţă ale armatei ar beneficia din plin dacă ar avea o staţie de releu pe Lună – în cazul unei forme de urgenţe naţionale – cum ar fi cazul unui atac atomic din partea Uniunii Sovietice – care-ar putea distruge sistemele de comunicare de la sol, de pe Pământ

Drept urmare, s-au elaborat planuri ca – în cel mai rău caz – să se apere viguros, împotriva comuniştilor, baza fiind cu arme nucleare.

Echipa a anticipat chiar şi cel mai uluitor scenariu în care soldaţii ruşi – în costume de cosmonauţi – ar ajunge pe baza secretă de pe Lună şi s-ar lupta cu personalul armatei americane, ca parte a unei acţiuni concertate fie de distrugere a complexului, fie de a-l captura şi transfera controlului sovietic.

Într-un paragraf al raportului, intitulat **Gradul de Urgenţă**[72]**,** s-a lămurit din plin că unul dintre scopurile principale ale Proiectului Orizont era acela de-a ajunge pe Lună şi de-a înfiinţa un avanpost înaintea URSS[73].

Personalul din armată a subliniat instructajul extensiv şi riguros pe care astronauţii americani vor trebui să-l urmeze când vor fi forţaţi să trăiască pe Lună cu săptămânile sau chiar cu lunile, în orice moment, precum şi metodele prin care oxigenul şi apa pot fi extrase din mediul selenar natural, pentru a se asigura că baza poate fi păstrată şi locuită în permanenţă.

Demonstrând gândirea pe care echipa Proiectului Orizont a acordat-o acestui aspect al acţiunii inovatoare, s-a făcut referire la posibilitatea că Luna s-ar putea să fie destul de bogată în minerale şi alte substanţe ce-ar putea fi exploa – tate şi comercializate cu succes.

---

72 „Degree of Emergency"

73 URSS demarase şi un program în acest sens numit SETKA.

Orice astfel de acţiune clandestină fantastică ar necesita o cantitate masivă de planificare, gândire de avangardă şi dedicare pentru împlinirea sarcinii care este la îndemână.

Personalul programului a prevăzut că structurile necesare construirii coloniei selenare pot fi transportate pe Lună, componentă cu componentă, cu ajutorul unor rachete imense în mai multe trepte (şi, posibil, coroborate cu utilizarea staţiilor orbitale spaţiale foarte mari).

În ceea ce priveşte baza, raportul dezvăluie că s-ar putut să fie extrem de avantajoasă remodelarea minuţioasă a peşterilor[74] *naturale de pe Lună, într-un mediu adecvat susţinerii echipei iniţiale.*

S-a estimat că un astfel de program de construcţie ar fi putut începe până în 1965 şi că ar implica, mult mai probabil, o echipă formată din doi oameni ce vor zbura spre un loc anume de pe Lună, unde materialele ar fi fost deja depozitate prin intermediul transportului cu o navetă spaţială, expediat anterior.

Complexul va fi construit, mai cu seamă, prin prinderea reciprocă a rezervoarelor din metal, având o lungime de 6 m şi un diametru de 3 m, primul dintre ele constituind modulul pentru habitatul echipei de construcţie iniţiale.

În mod uimitor, cei care lucrau la Proiectul Orizont au estimat că baza – deşi într-o formă mică, rudimentară – ar putea să fie finalizată şi funcţională în doar două săptămâni de la sosirea

74 Implicit era recunoscută existenţa „peşterilor" şi a cavernelor selenare.

încărcăturii şi a echipajelor.

Ar putea fi util, au opinat cei care au pregătit documentaţia pentru acest proiect, ca cilindrii de interconectare să fie îngropaţi în subteran.

Acest lucru ar proteja personalul împotriva unor pericole potenţiale de genul ploilor de meteoriţi, radiaţiilor letale şi diferenţelor mari de temperatură.

Apoi, când această amplasare sub nivelul solului ar fi fost suficient de mare complet funcţională, pentru a permite menţinerea unei prezenţe permanente, atunci ar fi putut fi extinsă brusc ca dimensiuni şi scopuri, pentru a include amplasamente de suprafaţă importante.

Se vor adăuga din ce în ce mai multe construcţii celor iniţiale: au fost prevăzute platforme de aterizare pentru navetele spaţiale şi au fost considerate ca fiind posibile baze de lansare pentru misiuni cu oameni la bord sau fără pilot, către unele dintre planetele din vecinătate.

În cele din urmă, ceea ce începuse ca avanpost militar compact, asemănător celor de la Polul Sud şi Nord, se putea transforma considerabil într-un complex strategic imens, ce ar acţiona ca un punct central principal, atât pentru studiile ştiinţifice, cât şi pentru operaţiunile militare considerate vitale pentru siguranţa naţională şi a progresului tehnologic ale Statelor Unite.

Cu toate că armata americană din anul 1959 era convinsă tainic c-ar putea avea o staţie deservită permanent de oameni, gata de-a fi trimisă undeva între 1965 şi 1966, istoria a

demonstrat că s-a cheltuit destul de mult din timpul şi expertiza NASA pentru a aseleniza, în 1969, o echipă[75] mică de oameni.

Pe atunci, o bază selenară nu se afla în „cărţile" NASA. S-ar putea sugera că armata era oarecum super ambiţioasă în planurile sale.

De exemplu, istoria a demonstrat că, cel puţin oficial, Proiectul Orizont a fost în cele din urmă arhivat ca urmare a preocupărilor bugetare şi limitărilor tehnologiilor actuale.

Unii cred, neoficial, că **Proiectul Orizont** – şi poate chiar programe ulterioare, mult mai ambiţioase – au continuat în secret conducând, în final, la construirea staţiilor ultrasecrete de pe Lună, nu cu mult diferite de cea descrisă de Karl Wolfe.

Anumite programe oficial recunoscute ale NASA au constituit subiecte cu caracter secret intens:

Între 1982 şi 1992, flota[76] de navete spaţiale ale agenţiei spaţiale a lansat 11 sateliţi – sateliţi spion, cu alte cuvinte – pentru comunitatea de spionaj americană, în particular, pentru Biroul de Recunoaştere Naţională, în supersecrel.

Asta ştim. Însă cu mult mai notabilă este

---

75 Este vorba de Programul Apollo - Omul pe Lună, vezi Americanii nu au fost pe Lună!?, Emil Străinu, Editura Triumf, Bucureşti, 2012.

76 Flota de navete: Columbia, Challenger, Discovery, Atlantis, Endeavour şi naveta şcoală Enterprise. Sunt în prezent scoase din uz de către NASA - două au pierit în catastrofe, Columbia şi Challenger.

povestea stranie a unui anume Gary McKinnon.

Un produs al anilor 1960, un om cu o profundă fascinaţie pentru OZN-uri, McKinnon locuieşte, în prezent, la Londra, Anglia, în umbra întunecată a extrădării în Statele Unite sub acuzaţia de-a fi comis ceea ce un procuror american a afirmat ca fiind, indubitabil, **cea mai de amploare piraterie[77] informatică a infrastructurii oficiale a S.U.A. din toate vremurile.**

Procurorul mai afirmă că McKinnon a adus, în timpul acţiunii sale, un prejudiciu important unei multitudini de computere NASA, ca urmare a obsesiei sale legată de OZN-uri.

Am scris despre acţiunile lui McKinnon pe larg în alte cărţi ale mele, însă ceea ce este în mod special relevant la acest capitol, este faptul că **McKinnon a spus că a găsit fişiere ce făceau referire la ceva denumit *Ofiţeri nepământeni*[78].**

Acest lucru a determinat pe câţiva comentatori să speculeze c-ar putea fi o referinţă la o echipă secretă de astronauţi americani care fac parte dintr-un program spaţial la fel de secret

O altă persoană care a comentat pozitiv pe marginea chestiunilor legate de bazele secrete de pe Lună şi de faptul că guvernul Statelor Unite operează un program spaţial secret, este autorul

---

77 între timp performanţa lui McKinnon în materie de hackering a fost depăşită de chinezi, care au furat de la distanţă proiectul avionului american F-35 şi l-au construit în China sub numele de J-20.

78 Non Terrestrial Officers

şi istoricul respectat, Richard M. Dolan[79], care spune:

„De-a lungul anilor am întâlnit un număr destul de mare de oameni tăcuţi, serioşi care-mi împărtăşesc cunoaşterea lor privind existenţa unui astfel de program secret Există baze pe partea întunecată a Lunii? Nu ştiu sigur, însă nici nu pot exclude ideea”.

Apoi au apărut, în decembrie 2004, remarcile edificatoare, deşi criptice, ale senatorilor americani Jay Rockefeller şi Ron Wyden.

În timpul unei dezbateri oarecum aprinse privind **Proiectul de Autorizare a Spionajului din 2005,** ei au comentat despre ceea ce ştiau în legătură cu operaţiunile spaţiale secrete ale Statelor Unite; un program secret pe care Rockefeller l-a descris ca fiind extrem de costisitor.

El a mai menţionat, contrariat, că toate

---

79 Richard Michael Dolan, n. 1962, american, cercetător ufolog şi om de televiziune. Prima carte Dolan, OZN-urile şi Securitatea Naţională a Statului; Cronologia unui Cover-up 1941-1973 a fost publicată în anul 2000 de către Keyhole Publishing Company şi republicată de Hampton Roads Publishing Company în 2002. Prefaţa este scrisă de remarcabilul om de ştiinţă şi autor Ph. D. Jacques Valle; prefaţa începe astfel: „Cea mai importantă carte pe care sunt pe cale de a o citi, care este un studiu global şi răspunsul guvernului S.UA la fenomenele OZN din ultimii cincizeci de ani”.
0 carte de follow-up, intitulată OZN-urile şi Securitatea Naţională a Statului: The Cover-up Exposed 1973-1991, a fost publicată în august 2009. în noiembrie 2010, AD After Disclosure: The People Guide to Life After Contact a fost publicată de Richard Dolan şi Bryce Zabel, conform acestei lucrări se află în 136 de biblioteci din întreaga lume.

încercările de-a elimina proiectul (cel puţin, de două ori de Senat) au fost întotdeauna oficial respinse. Steven Aftergood, de la Federaţia Oamenilor de Ştiinţă Americani, a sugerat că senatorii vorbeau, ca formulare, despre un proiect ultrasecret de sateliţi spion.

Am ajuns acum la povestea unică, fascinantă şi de necontestat a unui om numit Ingo Swann[80], care, prin anii 1970, a lucrat în cadrul programului guvernului american de vedere la distanţă, care vorbea despre posibilitatea de valorificare a puterilor psihice şi a percepţiei extrasenzoriale (ESP) pentru spionarea fostei Uniuni Sovietice.

Swann s-a dovedit a fi un clarvăzător la distanţă extrem de competent, iar abilităţile sale au fost utilizate în numeroase operaţiuni de spionaj ce se concentrau pe ţinte de peste ocean, care s-ar fi putut dovedi ostile Statelor Unite.

Drept urmare, Swann a intrat în contact cu o varietate de figuri obscure din lumea colectării de spioni, inclusiv cu un cunoscut caracter cu adevărat machiavelic, extrem de misterios, numit doar **Mr. Axelrod.**

Era februarie 1975, când Swann a fost contactat din senin de un om care s-a descris ca fiind o figură proeminentă de la Washington, D.C., care l-a înştiinţat cu precauţie pe Swann că va primi curând un telefon de la Dl. Axelrod.

Sursa lui Swann l-a sfătuit tainic că, deşi nu

---

80 Unul dintre puţinii specialişti americani în vedere la distanţă - Remote Viewing.

putea să ofere o explicaţie prea semnificativă în acel moment, Swann ar trebui să fie profund conştient că telefonul priveşte o chestiune de mare urgenţă şi importanţă.

Un Swann oarecum preocupat a aşteptat şi-a aşteptat… şi-a aşteptat.

În cele din urmă, la aproximativ patru săptămâni mai târziu, a sosit un telefon, iar lui Swann i s-a solicitat să aibă o întâlnire secretă, câteva ore mai târziu, la Muzeul de Istorie Naturală Smithsonian (un amplasament pe care l-am observat că este legat de misterul şi controversa ce-nconjoară rămăşiţele celebre ale Arcei lui Noe).

Swann a acceptat fără nicio ezitare şi – doar cu un uşor grad de îngrijorare şi agitaţie – şi-a făcut drum atent şi rapid către locul de întâlnire, unde a fost întâmpinat de un om despre care Swann a afirmat că semăna cu un puşcaş marin.

S-au făcut schimburi de formalităţi, însă Swann nu prea era lămurit cu ce avea să urmeze. A fost dus cu maşina la cel de-al doilea loc, unde îl aştepta un elicopter ca să-l ducă spre o destinaţie necunoscută.

Siguranţa şi caracterul secret ce înconjurau călătoria pe care Swann o efectua au fost atât de mari, încât el a fost legat la ochi timp de 30 minute din zbor.

La aterizare, Swann a fost dus la un lift care a coborât un timp suficient de lung – probabil în străfundurile unei staţii subterane, secrete, s-a gândit Swann.

Când legătura de pe ochi i-a fost îndepărtată

în cele din urmă, Swann a fost prezentat enigmaticului domn Axelrod, care a recunoscut că acela nu este numele său real, ci unul care servea scopurilor speciale ale întâlnirii.

Axelrod a trecut direct la subiect, întrebându-l pe Swann o multitudine de chestiuni legate de natura vederii la distanţă. El a clarificat şi faptul că doreşte să se folosească de abilităţile lui Swann – în legătură cu ceea ce era în mod evident o operaţiune secretă – pentru o sumă importantă de bani.

Era cu-adevărat una dintre acele oferte pe care nimeni nu le poate refuza. Iar Swann, în mod cert, n-a făcut-o.

Axelrod l-a întrebat pe Swann, explicit, ce ştia despre Lună. În sfârşit, scopul întâlnirii începea să devină ceva mai clar: cineva din birocraţie căuta în secret să beneficieze de o vedere la distanţă a Lunii.

Este exact ceea ce Swann a făcut, adică o călătorie astrală pe suprafaţa Selenei.

După spusele sale, a fost lăsat total perplex despre ce a descoperit în timpul fixării iniţiale, mintea sa s-a concentrat pe **imagini senzaţionale ce păreau a simboliza un turn imens, similar ca dimensiuni cu Clădirea Secretariatului Naţiunilor Unite, însă una care se ridica la suprafaţa Lunii.**

Nu era o structură construită de oameni, i s-a spus lui Swann; nu era decât munca a nimeni altcuiva decât a extreteresştrilormisterioşi.

În următoarele sesiuni de vedere la distanţă, Swann a fost capabil să perceapă, pe suprafaţa Lunii, o bogăţie de structuri sub formă de cupolă, aparate avansate, turnuri înalte suplimentare, structuri mari de tip cruce, construcţii tubulare stranii de-a lungul peisajului selenar şi chiar dovada a ceea ce semăna cu operaţiuni de exploatare vaste.

Cineva sau ceva construise în secret o bază selenară complet funcţională.

Swann a fost capabil să-şi concentreze mintea pe ceea ce părea a fi un grup de oameni – ce păreau foarte umani – găzduiţi într-un fel de îngrăditură de pe Lună, care scormoneau preocupaţi în peretele unei pante.

Aspectul ciudat era că toţi erau... complet goi!!

În acel moment, Axelrod a finalizat rapid experimentul, în mijlocul aluziilor deranjante ale posibilităţii că entităţile de pe Lună s-ar putea să fi fost conştiente că sunt spionate prin intermediul călătoriei astrale.

Chiar s-a presupus că acţiunile lui Swann l-ar putea pune în mare pericol, dacă fiinţele s-ar fi hotărât să schimbe rolurile şi să-i facă o vizită letală.

Din fericire pentru Swann, nu au făcut-o.

Axelrod l-a mai întrebat pe Swann dacă cunoaşte pe cineva cu numele de George Leonard. Swann a replicat că nu cunoaşte numele. Aşadar, cine era George Leonard?

În acelaşi timp în care dl. Axelrod îl angajase pe Swann ca să afle misterele de pe Lună, George Leonard, un autor, lucra din greu la manuscrisul intitulat *Altcineva este pe Lunăob.*[81]

Manuscrisul lui George Leonard[82] a fost publicat în 1977 şi s-a concentrat pe chestiunea de care Axelrod era atât de profund chinuit: structurile sau staţiile inteligent elaborate, neobişnuite de pe Lună.

Întâlnirile ciudate dintre Swann şi Axelrod – referitoare la ceea ce era în plină desfăşurare pe Lună – au continuat până în 1977, după care s-au încheiat brusc, lăsându-l pe Swann nedumerit.

Cumva Swann a accesat *într-adevăr* psihic o bază avansată fantastică de pe Lună ce fusese construită de extratereştrii din spaţiul îndepărtat?

Sau faptul că Swann a văzut fiinţe ce

---

81 Somebody Else is on the Moon.

82 George Burt Leonard (1923 - 6.01.2010) - scriitor american, editor şi fost... militar în Forţele Aeriene ale S.U.A. , preşedinte al Asociaţiei pentru Psihologie Umanistă, printre fondatorii AIKIDO, pilot USAF, centură neagră cinci dan la Aikido, a dezvoltat Energy Training Leonard - practică pentru centrarea minţii, corpului şi spiritului. Lucrări: The Decline of the American Male, 1958; Shoulder the Shy, 1959; Education and Ecstasy, 1968; The Man and Woman Thing and Other Provocations, 1970; The Transformation, 1981; The End of the Sex, 1983; Walking on the Edge of the World, 1988; Mastery the Keys to Success and Long Term Fulfillment, 1992; The Life We Are Given, 1995; The Way of Aikido: Life Lessons From American Sensei, 2000; The Ultimate Athlete, 2001; The Silent Pulse, 2006; George B. Leonard a lucrat pentru serviciile secrete americane.

semănau cu oameni – deşi unii dezbrăcaţi! – lucrând la bază, însemna că această staţie secretă avea origini extrem de terestre, despre care Axelrod încerca să afle mai multe, pentru că fusese expulzat din cadrul ultrasecret?!

Dacă scenariul precedent este corect, atunci descoperirile lui Swann sunt extrem de profunde. Totuşi, dacă ultima teorie are valoare, se poate argumenta foarte bine că operaţiunea secretă a armatei S.U.A. din anii 1960, aceea de-a construi o bază pe Lună (sub auspiciile Proiectului Orizont), nu a fost atât de anulată pe cât au vrut militarii s-o credem.

Aici se încheie relatarea lui Nick Redfern…

Vă lăsăm plăcerea de a trage singuri concluziile.

Partea a cincea

BAZE EXTRATERESTRE ŞI OZN pe Terra

BAZE EXTRATERESTRE ŞI OZN pe Terra

Există baze submarine de farfurii zburătoare – OZN, în sudul Argentinei? Cam aşa sunau şi se repetau aproape periodic, titlurile[83] unor mari ziare din S.U.A., Canada şi America de Sud prin anii 1968 – 1972.

Unul din comunicatele Societăţii Argentiniene de Anchetă Asupra Fenomenelor Insolite reluat de multe agenţii de presă din toată lumea, prin glasul preşedintelui său Antonio Las Heras aducea în faţa comunităţii ştiinţifice

83 Articole pe această temă au apărut şi în presa română a vremii respective, fiind amplu comentate.

provocarea existenţei pe Terra a unor baze ale unor fiinţe extraterestre, venite din adâncurile Cosmosului.

Comunicatul spunea că în urma unor cercetări desfăşurate de Societatea Argentiniană de Anchetă a Fenomenelor Insolite se ajunsese la concluzia că nave cosmice extraterestre de mari dimensiuni îşi creaseră în zona golfurilor San Matias şi San Jorge, la 1100 şi respectiv 2000 de kilometri sud-est de Buenos Aires, în largul coastelor argentiniene, mai precis ale Patagoniei, mari baze submarine unde se desfăşura o activitate ciudată, pusă în evidenţă mai ales de navele extraterestre gen „farfurii zburătoare” – OZN ce intrau şi ieşeau destul de des, fiind semnalate de echipajele navelor de pescuit, cu viteze ameţitoare din această zonă a Oceanului Atlantic.

Conform cercetătorului Antonio Las Heras precum şi altor specialişti ai societăţii sus menţionate, cercetările din această zonă durează de mai mulţi ani.

Există informaţii potrivit cărora, în secret, şi armata argentiniană îşi derulează propriul program de investigaţii şi cercetări submarine în regiunea maritimă respectivă.

În zonă au fost observate periodic şi nave ale Flotei Sovietice[84], cât şi portavioane şi nave americane aparţinând U.S. Navy care, se pare, că sunt şi ele interesate de fenomenele stranii din această zonă.

---

84 La data aceea exista URSS.

Dezvăluirile absolut senzaţionale nu s-au oprit aici.

Astfel, în lumea ştiinţifică şi nu numai se comentează că Forţele Aeriene şi Cosmice ale S.U.A. Şi Federaţiei Ruse au fost alertate de o „flotilă” de OZN-uri ce ar avea baze în întinsa şi parţial explorată Siberie – Federaţia Rusă!

Informaţii confidenţiale provenind de la U.S. Air Force, U.S. Space Force, Forţele Aeriene şi Apărarea Antiaeriană a Federaţiei Ruse au confirmat faptul că deasupra Siberiei, în ultimul timp (monitorizarea a început cu incidentele din 1984 şi 2002), OZN-uri cunoscute de localnici sub numele de sfere exterminatoare distrug meteoriţii şi orice alte obiecte aeriene ce survolează anumite zone siberiene unite sub un areal cu numele de Valea Morţii.

Revista NEXUS[85] care este cunoscută în întreaga lume pentru materialele senzaţionale pe care le promovează din diversele ramuri ale ştiinţelor de frontieră a avut un curaj deosebit şi un spirit iscoditor, de popularizare a noului când a publicat articolul cercetătorului rus Valeri Mihailovici Uvarov[86], conducător al departamentului de cercetări OZN din cadrul Academiei Naţionale de Securitate din Sankt Petersburg, Federaţia Rusă.

Iată despre ce informaţii de-a dreptul

---

85 Aici este vorba de ediţia revistei NEXUS în limba rusă, al cărei editor este Valery Uvarov.

86 Valeri Mihailovici Uvarov este printre .ALTELE" colaborator al revistei NEXUS şi Şeful Biroului de presă al Academiei FSB a Federaţiei Ruse de la Sankt Petersburg.

senzaţionale este vorba:

În data de 30 iunie, 2008, a avut loc aniversarea a o sută de ani de la una dintre cele mai misterioase catastrofe planetare petrecute vreodată: explozia în Siberia a unui corp provenit din spaţiu, în apropiere de bazinul râului Tunguska.

Este greu de crezut că în secolul trecut a mai existat vreun fenomen comparabil cu acesta. Forţa totală a exploziei a depăşit puterea combinată a bombelor de la Hiroshima şi Nagasaki de 2000 de ori!

Efectele exploziei au fost văzute sau auzite pe o arie de aproape un milion de kilometri pătraţi, iar centrul seismografic din Irkutsk, situat la aproape 900 km, a înregistrat oscilaţii ce corespundeau cu un cutremur de 4 – 5 grade pe scara Richter.

După sistematizarea unei foarte mari cantităţi de date ştiinţifice şi rapoarte provenite de la diferiţi martori, cercetătorii din cadrul institutului au reuşit să determine cu exactitate cauza acestui fenomen atât de misterios.

Ne-am decis, prin urmare, să informăm opinia publică asupra acestor fapte uimitoare, ce pot schimba complet modul nostru de raportare la lumea în care trăim.

Obiectul ce a provocat această gigantică explozie a fost un meteorit, dar un meteorit ce a fost distrus de un „proiectil” lansat de către o instalaţie materială.

Dovezile şi martorii oculari sugerează că meteoritul din Tunguska din anul 1908 a fost

distrus de către „sfere exterminatoare” constituite din plasmă.

Cu mult timp în urmă, cineva a construit în locul numit „Valea Morţii” o instalaţie complexă ce funcţionează şi în zilele noastre. Este vorba despre o tehnologie ce depăşeşte cu mult nivelul nostru actual de dezvoltare.

Distrugerea sau deflecţia meteoritului a fost realizată utilizând un anumit tip de formaţiuni electromagnetice, ce aveau aspectul unor sfere luminoase, foarte strălucitoare.

În esenţă, acestea sunt asemănătoare cu fulgerele globulare, diferenţa fiind aceea că cel mai mare fulger globular cunoscut de către ştiinţa modernă este de aproape doi metri, în timp ce sferele utilizate aveau dimensiuni gigantice, unele având chiar şaizeci de metri în diametru!

Zborul acestor „sfere exterminatoare” a fost observat în anul 1908 de către mii de oameni din Siberia, ceea ce a făcut ca unii dintre martorii evenimentului de la Tunguska să atribuie întreaga situaţie apariţiei unei serii de fulgere globulare imense.

Sferele exterminatoare se pare că sunt produse de către un generator localizat la mare adâncime în pământ Acest loc este asociat cu o arie geofizică distinctă – aşa-numita „anomalie magnetică est-siberiană”.

Publicaţia periodică *Tekhnika Molodiozhi* (nr. 1 / 1984) o descrie ca pe o „super-anomalie magnetică, a cărei sursă se găseşte la o adâncime egală cu jumătate din raza Pământului”.

Cu alte cuvinte, generatorul energetic al

complexului îşi extrage energia chiar din interiorul Pământului şi se pare că este, într-o anumită măsură, una din cauzele acestei anomalii.

Investigaţiile efectuate ulterior au demonstrat că, în trecut, în aceste zone au avut loc mai multe astfel de explozii. În Siberia de Nord, în bazinul râului Viliuy, se găseşte o zonă greu accesibilă ce poartă urmele unor explozii nucleare devastatoare ce au avut loc acum opt sute de ani, eveniment ce a dus la distrugerea unor mari suprafeţe de pădure şi a răspândit fragmente de piatră pe o suprafaţă de sute de kilometri pătraţi.

De-a lungul acestei zone se găsesc distribuite o serie de structuri metalice misterioase, unele localizate adânc sub pământ. Locuitorii din acele zone au descris în amănunt aceste obiecte metalice de dimensiuni mari, pe care le-au şi desenat ulterior. Numele antic al acestei zone este *Cherkechekh* care, în traducere liberă, înseamnă „Valea Morţii”.

În cercetările întreprinse s-a descoperit un set de texte antice cu o vechime de peste 4.000 ani, numite *Echutin Apposs Alanhor,* ce vorbesc pe larg despre cataclismele petrecute în aceste locuri şi descriu „instalaţia” în termeni aproape ştiinţifici.

Legendele yakute conţin multe referiri la explozii, trombe arzătoare şi sfere luminoase ce se ridicau în aer. Toate aceste fenomene erau într-un fel sau altul asociate cu misterioasele construcţii din metal ce se găsesc răspândite în „Valea Morţii”.

Unele dintre ele sunt circulare, de dimensiuni mari, adevărate „case din fier”, fără geamuri şi uşi, ci doar o „mare deschizătură” în partea superioară a cupolei. Unele dintre ele s-au scufundat aproape complet în pământ, la suprafaţă rămânând vizibilă doar o mică protuberanţă.

Cu mult timp în urmă, au existat vânători locali care au dormit în aceste camere. Imediat după aceasta au început să se simtă foarte rău, iar cei care au petrecut mai multe zile la rând în acele locuri au murit după un scurt timp.

Yakuţii spuneau că aceste locuri erau „foarte rele şi cel mai bine este să nu mergi acolo”. Locaţia acestor construcţii era cunoscută doar de către bătrânii care în tinereţe au fost vânători şi au vizitat des acele zone.

Deoarece descendenţii lor au adoptat un mod de viaţă mai stabil, această cunoaştere din trecut s-a pierdut, la aceasta contribuind şi suprafaţa imensă a zonei în cauză – peste 100.000 kmp.

Martori care nu se cunoşteau deloc între ei au descris misterioasele construcţii exact în acelaşi fel. Stranii sunt şi capacele metalice emisferice care acoperă ceva necunoscut, răspândite în întreaga zonă.

Legendele yakute afirmă că misterioasele sfere strălucitoare erau produse de către „o deschizătură din care ieşea fum şi foc”, prevăzută cu „un capac din oţel ce se închidea cu zgomot”.

Ultima dată când instalaţia s-a activat, distrugând un meteorit ce intrase în atmosfera terestră, a fost la data de 24/25 septembrie 2002.

Armata americană a înregistrat şi ea această explozie, cu ajutorul sateliţilor militari.

În „Valea Morţii” s-a observat o creştere a nivelului de radiaţii la anumite intervale de timp – fenomen pe care specialiştii nu au reuşit să îl explice de-a lungul timpului.

În timpul conflictului din Yugoslavia am observat de asemenea o creştere a emisiei de energie generată de instalaţie. Deşi pare incredibil, s-a determinat că aceasta reacţionează la mişcările sociale şi la diferitele conflicte ce au loc la nivel planetar.

Analizele medicale efectuate au evidenţiat că majoritatea oamenilor şi animalelor din această zonă suferă de afecţiuni datorate radiaţiilor.

Un alt aspect important legat de explozia din Tunguska este că toate animalele au părăsit regiunea, cu aproximativ două luni înainte de explozie, probabil datorită activării instalaţiei ce se pregătea de întâmpinarea meteoritului.

Compoziţia chimică a microsferulelor găsite în turba de la locul dezastrului conduce indirect în acelaşi sens. Acestea nu sunt obişnuite pentru meteoriţi şi sunt bogate în special în elemente alcaline.

Gândindu-ne asupra mecanismului prin care acţionează sferelele exterminatoare, putem presupune că acestea se ataşează de meteoritul aflat în zbor cu ajutorul puternicei lor încărcături electromagnetice şi îi modifică traiectoria, astfel încât acesta este deviat în afara atmosferei terestre.

În situaţia în care traiectoria meteoritului era

astfel încât făcea imposibilă deflecţia, sferele exterminatoare distrugeau pur şi simplu fragmentele de rocă, topind efectiv substanţa meteoritului, care se solidifica ulterior în sferule minuscule.

Numeroase mostre de sol prelevate de la diferite distanţe faţă de locul dezastrului prezentau în compoziţia lor sferule de magneţit, care conţineau până la 10% nichel, fapt care sprijină ipoteza provenienţei din spaţiu a acestora.

Pe lângă magnetit s-au descoperit, de asemenea, şi sfere din silicat. Dimensiunile acestora erau cuprinse între 5 şi 400 de microni. Particulele de magnetit prezentau o mare varietate de forme şi suprafeţe cu diferite caracteristici.

Pe lângă formaţiunile predominant sferice, se puteau găsi de asemenea şi particule ce aveau forma unor stropi, rezultate din topirea substanţei meteoritice sub influenţa temperaturilor colosale produse de acţiunea sferelor exterminatoare.

Anumite sferule aveau o suprafaţă strălucitoare; altele aveau o suprafaţă mată, cenuşie şi uneori chiar cu pori fini, aspecte datorate în parte vaporizării substanţei meteoritului într-un moment în care aceasta era încă vâscoasă.

Deseori sferele prezintă cavităţi cu un aspect asemănător unei zguri. Uneori putem găsi conglomerate de sfere de magnetit şi silicat, ceea ce arată că acestea s-au format în acelaşi timp, fiind o dovadă a compoziţiei complexe a meteoritului din Tunguska, meteorit asociat cu

geneza acestor sferule.

Cercetările realizate între anii 1961 şi 1962 au stabilit că există un anumit model în distribuţia acestor sferule pe suprafaţa solului.

Cea mai mare concentrare a lor a fost descoperită pe o fâşie de 50 – 60 km lăţime, extinzându-se spre nord-vest de epicentrul exploziei meteoritului şi care poate fi urmărită pe mai mult de 250 km.

În zona dezastrului, pe o suprafaţă cu o rază de aproximativ 130 km, cu centrul situat în regiunea Kulik, se pot identifica trei zone cu turbă îmbogăţită cu microsferule.

Prima zonă, cu o formă de seceră, se curbează în jurul epicentrului, a doua zonă reflectă mişcarea bolidului în regiunea zonelor 4 şi 5, spre est şi nord-est de regiunea Kulik, în partea superioară a zonei sudice a fluviului Chunia şi coincide astfel cu începutul dezintegrării meteoritului.

A treia zonă, cu dimensiuni foarte mari şi formă neregulată, este localizată exact în regiunea craterului Voronov. Nu este o coincidenţă faptul că microsferulele din această zonă prezintă anumite particularităţi în structura şi formarea lor, fapt care le face diferite faţă de cele din alte zone, deoarece distrugerea meteoritului a avut loc direct în pământ şi astfel solul s-a amestecat cu materia meteoritică în timpul vaporizării.

Bolidul a fost complet vaporizat de către explozie, iar produsele acestui proces au fost dispersate sub forma unor sfere extrem de fine pe o suprafaţă de 15.000 kmp.

Masa totală a acestora este estimată la aproximativ 10 tone. Acesta este motivul pentru care toate expediţiile realizate în regiunea exploziei nu au găsit nimic din meteorit, cu excepţia unui praf, format din sferule de silicat şi magnetit, pe care suflul exploziei l-a răspândit pe întreg Pământul.

Vechea legendă epică Olonkho povesteşte că, la câteva decenii după zborul lui Niurgun Bootur, Kiun Erbile („mesagerul aerian strălucitor”) a urcat în văzduh, anunţând apariţia lui Uot Usumu Tong Duurai. Aceasta sugerează că explozia de la Tunguska este identificată cu Niurgun Bootur.

Deceniile au trecut, iar apoi, pe data de 24 februarie 1984, un meteorit a traversat cerul Siberiei de Vest şi de Est la o înălţime de aproximativ 100 km, urmând cu exactitate traiectoria obiectului tungusk din anul 1908.

În acel moment, pasagerii unui autobuz situat într-o zonă înaltă a şoselei Mimy au observat departe spre nord un „stâlp subţire de foc”, care s-a extins de la sol către cer, începând apoi să treacă prin diferite metamorfoze geometrice. Apariţia de culoare roşie a durat câteva minute.

Pescarii din zona fluviului Chona au observat ridicarea în aer dinspre dealurile din nord (zona „Văii Morţii”) a doua sfere enorme strălucitoare care au accelerat gradat, s-au înălţat pe verticală şi au dispărut în spatele norilor.

Întregul eveniment a durat câteva minute, după aceasta norii continuând să strălucească pentru un timp. Apoi, iară a atinge pământul,

bolidul a explodat într-o ploaie de scântei în zona fluviului Chulym.

O expediţie trimisă în acea zonă nu a descoperit – la fel ca în cazul evenimentului tungusk – nicio urmă de material meteoritic, cu excepţia sferulelor de silicat şi magnetit. Nu s-a descoperit nicio dezrădăcinare pe scară mare a copacilor, deoarece explozia a avut loc la mare înălţime.

Conform tuturor aparenţelor, acesta a fost Kiun Erbile, vestitorul lui Uot Usumu Tong Duurai, astfel încât la începutul noului mileniu cercetătorii erau cuprinşi de febra aşteptărilor.

Dacă ar fi să dăm crezare vechilor legende, apariţia lui Uot Usumu Tong Duurai este întotdeauna însoţită de distrugeri teribile. Mai multe expediţii către Valea Morţii, plănuite a se desfăşura la sfârşitul secolului al XX-lea şi începutul acestui secol, au fost amânate de mai multe ori datorită rapoartelor din Siberia referitoare la animale care migrau departe de destinaţiile lor obişnuite.

Cercetătorii au privit acest exod al faunei ca pe un indiciu clar al intrării generatorului energetic al complexului într-o altă fază activă.

Evenimentul pe care cercetătorii îl aşteptau şi de care totodată se şi temeau, datorită previziunii neplăcute din Olonkho, s-a petrecut în septembrie 2002.

Primul raport referitor la zborul unui corp spaţial a sosit din partea armatei americane. Pe baza datelor primite de la un satelit militar, U.S. Departament of Defense a anunţat că un meteorit

de mari dimensiuni a căzut în zona Bodaibo a regiunii Irkutsk din Rusia.

Satelitul a înregistrat apariţia unui obiect strălucitor la o altitudine de 62 km, deplasându-se la un unghi de 32° faţă de orizont Observaţiile au continuat până în momentul în care a avut loc o explozie puternică la o înălţime de 30 km.

Calculele preliminare au estimat că puterea exploziei a fost echivalentă cu aceea a două sute de tone de TNT.

Primele interviuri ale martorilor exploziei meteoritului de la Vitim au scos în evidenţă existenţa unei asemănări cu evenimentul de la Tunguska, din punctul de vedere al fazelor de desfăşurare.

În ciuda faptului că noaptea dinspre 24 spre 25 septembrie 2002 a fost ploioasă şi cerul acoperit cu nori în proporţie de 10%, marginea de jos a norilor fiind situată la o înălţimea de 1.100 – 1.200 m, nu a existat nicio dificultate în stabilirea succesiunii evenimentelor, recunoscându-se asemănarea evidentă cu evenimentul de la Tunguska.

În acest caz, totul s-a petrecut conform modelului deja familiar şi a început cu exodul faunei. Vânătorii chestionaţi au relatat că animalele au părăsit zona cu puţin timp înainte de explozia de la Vitim.

Cu treizeci de minute înainte de explozie, complexul energetic a început să intre în faza sa cea mai activă. Merită menţionat faptul că un martor a observat că, aproximativ cu o jumătate de oră înainte de explozie, câinele său a devenit

agitat şi a început să scheaune!

Cu câteva minute înainte de prima explozie, complexul a început să reverse „sferele exterminatoare”. Iată relatările unor martori oculari.

Yevgeny Yarygin a fost de serviciu la centrul de distribuţie a electricităţii din localitatea Muskovit:

„... Eram de serviciu în camera în care se află tabloul de comandă, cameră ale cărei geamuri sunt orientate spre sud. Vremea era noroasă, ploioasă şi burniţa. Stăteam jos şi cântam. Afară a apărut o lumină. Se vedeau şi umbre. Lumina venea dinspre geam.

Puteam vedea prin fereastră o lumină strălucitoare emisferică începând să se ridice din spatele dealurilor dinspre sud-est [cu un relevment de aproximativ 160°170°-V.U.].

Lumina era albă, semănând cu cea a unui aparat de sudură. Lumina albă părea să se ridice, iar în urma ei lumina îşi schimba culoarea în roşu şi maro [o coloană roşie a fost văzută de către pasagerii unui autobuz înainte de explozia de la Chulym şi de către martorii oculari ai exploziei de la Tunguska – V.U.].

Deasupra emisferei în ascensiune erau vizibile mici „raze”. Strălucirea s-a extins asupra întregului cer. Lumina era neschimbată, continuă; nu se vedea niciun obiect zburător. Confluenţa râului Yermikhi, deasupra căreia se ridica sfera luminoasă, era

luminată ca ziua. Apoi lumina a început să se diminueze şi a dispărut. Totul a durat aproximativ zece secunde.

Am ieşit şi am mers spre debarcader, m-am îndreptat spre gard şi am deschis uşa. Trecuseră aproximativ treizeci de secunde de când dispăruse lumina. Apoi a urmat o explozie puternică, un zgomot foarte ascuţit. Îţi făcea urechile să ţiuie şi chiar ţi se înmuiau genunchii.

În clădiri a căzut tencuiala. Totul s-a zguduit puternic. A fost o singură explozie. Era ora două şi şapte minute. Înainte de apariţia globului luminos s-a auzit un zgomot îndepărtat – asemănător unui vuiet de avion [martorii exploziei de la Tunguska au comparat acest zgomot cu cel al unui obuz de 7,62 mm aflat în zbor – V.U.].

Sunetul venea din aceeaşi direcţie cu lumina, dar explozia a venit din direcţia opusă, adică din direcţia spre care se îndreptase lumina. Am auzit că cineva stătea în casă într-un fotoliu şi acesta s-a mişcat sub el...”

Victor Vadeshin, interpelat prin telefon în data de 22 octombrie 2002, a declarat:

„... Am fost de serviciu în noaptea aceea, în port A suflat un vânt puternic şi în acelaşi timp s-a ivit pe cer o lumină puternică. Era albă, cu o nuanţă verzuie, luminoasă ca scânteia produsă de un aparat de sudură sau ca un fulger, încât te dureau ochii dacă o

priveai.

Exact în acel moment a apărut o sferă zburătoare strălucitoare. A zburat dincolo de orizont în direcţia lui Maximikhi...”

Vitaly Valiuk, care lucra la primăria din Bodaibo, a declarat:

„Era ora două fără opt minute dimineaţa.

Cerul era acoperit cu nori cumulus. Stăteam şi fumam. Brusc s-a produs un flash. Am crezut că fulgeră. Dar lumina a crescut în intensitate, ca şi cum cineva ar fi aprins nişte becuri unul după altul. Totul a devenit la fel de luminos ca ziua.

Un obiect a zburat dinspre sud-vest spre nord-est... Nu puteam să îmi dau seama dacă era o sferă sau nu. Emana în jur o strălucire turcoaz. Era probabil de dimensiunea discului lunar. Avea şi o coadă în spate – roşie ca scânteile de la un foc de tabără.

Unghiul de picaj era de aproximativ 60°. Viteza obiectului era foarte mare. După ce obiectul zburător a dispărut, am avut timp să îmi termin ţigara şi 30 de secunde mai târziu am auzit un bubuit, ca de la o explozie îndepărtată...”

Marina Kovaleva a relatat:

„Era ora două fără cinci minute. Lumina era puternică. A durat câteva secunde, apoi totul a devenit roz, după care lumina s-a făcut tot mai închisă la culoare, până ce a ajuns roşiatică.

Apoi a apărut un huruit Aveai impresia,

ei bine, nu ştiu, că venea de sub pământ, nu se auzea clar, ci nedesluşit [un huruit subteran ce provenea de la complexul aflat în funcţiune a fost auzit şi de martorii exploziei de la Tunguska, care l-au comparat cu zgomotul roţilor de tren – V.U.j. După huruit, geamurile de la fereastră au zăngănit...”

Lumina a fost vizibilă în localităţile Kropotkin şi Mama, localizate la aproximativ 140 km de o parte şi de alta a locului unde se presupune că s-a prăbuşit bolidul.

Unul dintre martori a afirmat:

„Deodată câinele meu a început să chelălăie, fără niciun motiv aparent Brusc am auzit un zgomot ciudat – ca un fel de zumzăit Două sau trei secunde mai târziu s-a produs o strălucire – albă la început, apoi albastră, apoi roşie şi din nou albă. Şi apoi, trei minute mai târziu, am auzit o explozie teribilă. Toate vasele de porţelan au căzut jos de pe masă...”

Cu doar 3 minute înainte de explozie, primul „exterminator” a fost plasat într-o poziţie de aşteptare, pentru o recunoaştere finală înainte de atac.

Obiectul detectat de către satelitul militar american nu a fost un meteorit sau un bolid. Instrumentele sale au înregistrat zborul primului „exterminator”, atunci când acesta a plonjat pentru a intercepta meteoritul Vitim, care îşi trage numele de la locul deasupra căruia a explodat.

Un flash orbitor a luminat taigaua pentru câteva momente, cu o lumină intensă, ca lumina

zilei, după care a urmat o explozie atât de puternică încât unda de şoc, provenită de la o altitudine de 32 km, a lăsat fără geamuri toate locuinţele aflate la zeci de kilometri în jur.

Cercetătorii care s-au deplasat la locul exploziei, conform indicaţiilor satelitului american, au găsit pe drum pini cu vârfurile şi ramurile smulse. Totuşi, în momentul în care instrumentele le-au indicat că au ajuns la destinaţie, nu au putut descoperi niciun crater meteoritic şi nici măcar ceva asemănător.

Nu au existat dezrădăcinări de copaci la scară mare la locul exploziei, deoarece prima explozie a avut loc la o înălţime mult mai mare decât cea de la Tunguska, reuşind astfel să devieze cu succes meteoritul departe de zonele populate.

Cu toate acestea, vânătorii Dmitry Sasun şi Piotr Fiodorchuk au observat dezrădăcinări semnificative, în special pe vârfurile dealurilor, la sud-est de locul vizitat de cercetători.

La fel ca în cazul evenimentului de la Tunguska, simultan cu producerea primei explozii, alte sfere au zburat spre acel loc din diferite direcţii. Există o mulţime de martori ai acestui fapt

De exemplu, Sergei Khamidulin a afirmat:

„În noaptea de 24 septembrie pescuiam pe insulele Kuduminskye [cu 5 – 6 km mai jos de localitatea Mama pe râul Vitirul. Cerul era complet acoperit şi ploua. Pescuiam împreună cu soţia mea. Brusc totul a devenit

luminos, la fel de luminos ca în timpul zilei.

Apoi, din nori a apărut un obiect Părea că zboară la o înălţime mică. Dădea o lumină asemănătoare cu aceea a unui aparat de sudură, însă era o lumină la care te puteai uita iară să te doară ochii.

Dimensiunea unghiulară a discului era mai mică decât cea a Lunii pline. Sfera se sfărâma (împrăştiind scântei). În timpul zborului am putut auzi un sunet (un fel de „foşnet”).

Obiectul nu venea spre mine, dar a trecut pe aproape (către sud). A zburat pe deasupra Vitimului şi apoi a dispărut în spatele unui munte, spre nord-est (relevmentul „punctului de plecare” era de aproximativ 3040°).

Lumina a dispărut după ce obiectul a ajuns în spatele munţilor. După un minut sau un minut şi jumătate s-a auzit o bubuitură puternică, asemănătoare unui tunet, care a răsunat de două ori. Nu a existat nicio undă de şoc şi nicio trepidaţie”.

Martorul a desenat sfera zburătoare cu o coadă în urma ei.

Valentina Leontyeva lucrează ca paznic la întreprinderea de exploatare minieră a aurului „Lenzoloto” şi a fost de serviciu în acea noapte. Ea a spus:

„La ora două a căzut ceva. Un corp de formă rotundă a traversat cerul. O coadă se întindea în urma lui. M-am gândit: *Să fie o*

stea? **însă era mult prea mare pentru aşa ceva. După zece secunde s-a auzit o explozie, apoi încă una. Uşa de la biroul meu s-a trântit...”**

Evenimentul de la Vitim a oferit o mulţime de dovezi ale naturii electromagnetice a sferelor „exterminatoare” şi a efectului puternic pe care îl au asupra mediului înconjurător.

În oraşul Mama, în zona traiectoriei de zbor, s-a produs o cădere de tensiune în acea noapte. În momentul în care au apărut sferele „exterminatoare”, becurile s-au aprins brusc (slab – la jumătate din putere)!

Explicaţia pe care au dat-o specialiştii în fizică a fost aceea că „zborul obiectului a provocat o puternică perturbare în câmpul magnetic al Pământului, aceasta ducând la apariţia unui curent electric într-un circuit închis”.

În plus, pe obiectele ascuţite a apărut descărcarea coronală cunoscută ca focul Sf. Elm (mici sfere luminoase). Acest fenomen este, de asemenea, asociat cu modificări ale câmpului electric, dar de data aceasta în atmosferă.

Georgy Kaurtsev, unul dintre membrii personalului aeroportului din Mama, a raportat:

„... în acea noapte a fost o pană de curent Aşezarea a rămas fără curent electric. M-am trezit şi am văzut afară o strălucire. Candelabrul, care era stins, a început să lumineze la jumătate din intensitatea lui normală. După 15 – 20 de secunde s-a declanşat huruitul solului...”

Vera Semionova şi Lidia Berezan, angajate în cadrul personalului de securitate al aeroportului, au ieşit afară pe câmp, la ora 1: 50 a.m. Şi au observat lumini strălucind la vârfurile stâlpilor gardului din jurul staţiei meteorologice.

Lumina a strălucit pentru o secundă sau o secundă şi jumătate. Localitatea Mama era situată la zeci de kilometri distanţă faţă de traiectoria de zbor a „sferei exterminatoare”.

Deoarece „sfera exterminatoare” era o structură electromagnetică puternică, ea a produs un sunet asemănător cu pârâiturile produse de liniile de înaltă tensiune. Mulţi martori şi-au amintit că în timp ce trecea bolidul au auzit un „zgomot”, „un bâzâit” sau un „fâşâit”.

Nivelul energetic era atât de înalt încât a produs un efect electrofonic (generând un sunet perceptibil pe durata zborului) lăsând în urmă o coadă de culoarea curcubeului, din care ţâşneau scântei.

După prima lovitură, care a determinat modificarea cursului meteoritului departe de zonele locuite, celelalte „sfere exterminatoare” s-au apropiat şi au început să distrugă în mod sistematic rămăşiţele intrusului provenit din spaţiu. Acesta este motivul pentru care s-au auzit explozii provenite de la mai multe coliziuni.

Olga Ponomareva, operatoare la centrala telefonică, a observat:

„... Eram de serviciu. Tocmai mă întinsesem. La început s-a auzit un huruit; toate ferestrele au vibrat Am crezut că cineva încearcă să mă apeleze prin centrala

telefonică. Am răspuns: *Da?* Niciun răspuns. Am întrebat: *Cine este acolo?*

Apoi a apărut lumina, ca în timpul zilei. Apoi a dispărut iar ferestrele au continuat să vibreze. Am crezut că este un cutremur, însă atunci de ce era lumină? Când a început trepidaţia, era ora două fără cinci minute.

Lumina a durat câteva secunde, însă zgomotul mi s-a părut că a mai continuat încă cinci minute. Am ieşit să văd cine ciocănea. Trepidaţia continua încă. Se auzea un vuiet ca cel al unui avion cu reacţie".

Prima dată s-a auzit uruitul, apoi explozia. Aceasta înseamnă că întâi a fost un zgomot, apoi o lumină (timp în care zgomotul continua), apoi a urmat explozia (la fel ca la Sosovo).

Yevgeny Chechikov a declarat:

„Ne petreceam noaptea pe râu... Când a apărut lumina, a fost aşa de înfricoşător încât ne-am aruncat la pământ

Apoi, în momentul în care lumina a dispărut, am auzit sunetele unei explozii. Am auzit întâi o explozie, apoi încă două mai mici, mai silenţioase, aproape fără nicio pauză între ele..."

Sergei Chernyshev:

„Era ora două sau trei dimineaţa. Nu dormeam, doar stăteam întins. Străfulgerarea a durat aproximativ trei secunde – o lumină albă, atât de strălucitoare încât nu putea fi privită.

Mai târziu a afirmat că trecuseră 8 – 10

secunde între flash şi zgomotul exploziei. De la distanţă, din spatele munţilor, s-a auzit un ecou triplu. Zidurile casei au trosnit Sunetul a venit din direcţia Vitimsky. Au fost trei explozii...”

Alexander Sergy, şeful administraţiei din localitatea Vitimsky, în data de 26 octombrie 2002, când a fost chestionat, a spus:

„Oamenii au văzut o sferă cu coadă. Dimensiunea unghiulară a sferei era *mai mică decât cea a Lunii.* S-a auzit un sunet care a devenit tot mai intens – blând la început, apoi tot mai puternic, până când a devenit înspăimântător.

După străfulgerare, s-a auzit un zgomot puternic, la 15 – 20 de secunde mai târziu, poate chiar treizeci. Explozia a fost foarte puternică. Oamenii s-au gândit că s-a produs un dezastru, deşi sunt obişnuiţi cu exploziile.

Dacă explozia a fost la o înălţime de 10 km, atunci a fost de minim câteva tone de TNT (între patru şi cinci tone), poate chiar mult mai mult Este greu să judeci echivalentul în TNT al unei explozii aeriene.

Nu a fost doar o singură explozie, ci între una şi şase – în aer şi pe pământ... O zguduitură sacadată a solului, între două şi şase şocuri, tot mai diminuate...”

Cât despre puterea exploziei, evaluările preliminare au apreciat-o ca fiind între trei şi patru kilotone. Localnicii care lucrau în zone miniere în care se utilizau încărcături explozibile

au declarat că explozia a fost de o forţă fără precedent

Explozia a putut fi resimţită pe o rază de cel puţin 3050 km faţă de epicentru. Unda de şoc a smuls pur şi simplu partea de sus a copacilor şi a lăsat toate locuinţele de pe o rază de zeci de kilometri fără geamuri la ferestre.

Ca şi în cazurile Tunguska şi Chulym, toate expediţiile care s-au organizat în regiunea Vitim nu au descoperit nimic, cu excepţia sferulelor de magnetit şi silicat rezultate din distrugerea unui meteorit care probabil transporta microorganisme periculoase.

Mulţi martori au spus că după zborul bolidului de la Vitim două puncte mari strălucitoare s-au deplasat pe acelaşi traseu ca şi meteoritul.

Timp de două zile aceste „mici stele” au luminat noaptea taigaua, ca şi cum ar fi căutat ceva. Acelaşi lucru a fost raportat şi de către martorii incidentului de la Tunguska.

Mulţi oameni au spus că după zborul bolidului, o lumină a fost văzută pe cer timp de câteva zile, aceasta fiind rezultatul puternicei influenţe a „sferelor exterminatoare”.

Trebuie remarcat faptul că o explozie atomică declanşată la înălţime modifică conductibilitatea ionosferei. Aceasta duce inevitabil la apariţia unei perturbări în câmpul magnetic al Pământului – un aşa-numit efect geomagnetic.

Efectul geomagnetic al evenimentului de la Tunguska a fost descoperit în anul 1959 de către

patru cercetători din Tomsk: G.F. Plekhanov, A.F. Kovalevsky, V.K. Zhuravlev şi N.V. Vasilyev. Pe magnetograme vechi, din 30 iunie 1908, ei au descoperit urmele unei neobişnuite perturbări în câmpul geomagnetic.

Această observaţie sugerează că distrugerea meteoritului a cauzat o neobişnuită perturbare în câmpul geomagnetic, similară cu aceea a unei furtuni magnetice apărută brusc, însă cu o durată neobişnuit de scurtă.

Unul dintre cei mai bătrâni medici ai Regiunii Autonome Evenk, Dr. A.N. Deskov şi-a amintit că, după evenimentul de la Tunguska, au circulat prin Evenk zvonuri legate de anumite afecţiuni.

Cu toată incertitudinea situaţiei, N.V. Vasilyev a observat că: „În condiţiile unei absenţe complete a medicilor şi a oricărei îngrijiri medicale, se poate să fi trecut complet neobservate cazurile izolate de îmbolnăviri datorate radiaţiilor”.

Exact din acest motiv, cei care cu mii de ani în urmă au proiectat şi construit instalaţia din „Valea Morţii” folosesc o primă lovitură dată la mare altitudine, tocmai pentru a transfera consecinţele exploziei departe de zonele populate, astfel încât oamenii să nu sufere.

Întrebarea care revine este cine a construit instalaţia din „Valea Morţii” din Yakutia şi de ce?

Cert este că zona în cauză este supravegheată în continuu de mai mulţi sateliţi americani, ruseşti şi chinezeşti cât şi de Staţia Spaţială Internaţională, iar datele sunt procesate

şi transmise la consilierii pe probleme de securitate naţională ai preşedinţilor Vladimir Putin, George Bush (în prima fază a evenimentelor) în prezent la preşedintele S.U.A., Barack Obama.

No comment!!!

Partea a şasea

BAZE EXTRATERESTRE ŞI OZN pe Marte

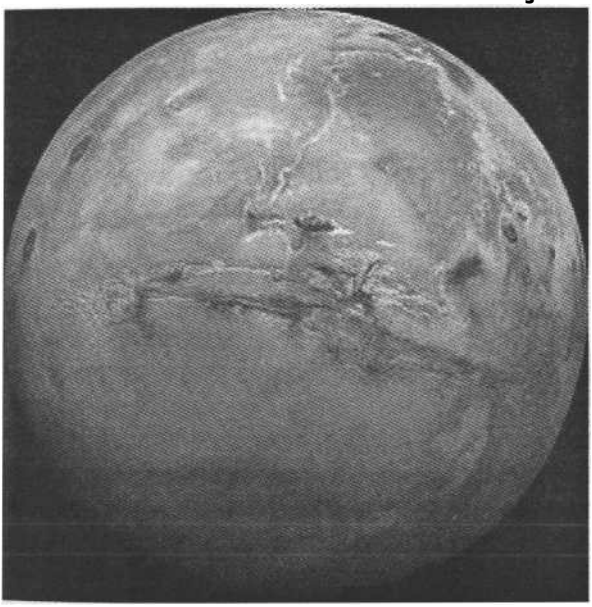

BAZE EXTRATERESTRE ŞI OZN pe Marte

Marte este, pornind dinspre Soare, a patra planetă a Sistemului Solar, a cărei denumirea provine de la Marte, zeul roman al războiului. Uneori mai este numită şi „planeta roşie” datorită înfăţişării sale văzută de pe Pământ Culoarea roşiatică se explică prin prezenţa pe suprafaţa sa a oxidului de fier.

Marte este o planetă telurică (de tip terestru) cu o atmosferă subţire; printre caracteristicile

suprafeţei se numără şi craterele de impact ce amintesc de Lună, dar şi vulcani, văi, deşerturi şi calote glaciare polare ce amintesc de Pământ

Pe Marte se găseşte cel mai înalt munte cunoscut al Sistemului Solar, Olympus Mons – 26.000 în altitudine, precum şi cel mai mare canion, numit Valles Marineris.

În anul 2008, în trei articole publicate în revista *Nature* s-au adus dovezi despre un crater de impact uriaş, lung de 10.600 km şi lat de 8.500 de km, care este de aproximativ patru ori mai mare decât craterul Bazinul Polul-Sud-Aitken de pe Lună.

Până la misiunea Mariner 4, din 1965, se bănuia că pe suprafaţa planetei există apă lichidă. Aceste bănuieli se bazau pe variaţiile suprafeţelor luminate şi ale celor întunecate, în special ale celor din zonele polare ale planetei, ce păreau a fi continente şi mări; dungile negre erau interpretate ca fiind râuri.

Odată cu această misiune s-a dovedit însă că aceste caracteristici erau doar iluzii optice; cu toate acestea Marte ar putea avea condiţii de viaţă pentru microorganisme şi apă în stare solidă, conform misiunii Phoenix Mars Lander, la 31 iulie, 2008.

Marte are doi sateliţi mici şi diformi, Phobos şi Deimos, care însă ar putea fi doar doi asteroizi capturaţi cândva de gravitaţia planetei. Marte poate fi văzut de pe Pământ şi cu ochiul liber. Magnitudinea aparentă atinge – 2,9, luminozitate depăşită doar de Soare, Venus, Lună şi uneori şi de Jupiter.

Caracteristici fizice înfăţişarea roţiatică a planetei se datorează oxidului de fier de la suprafaţă. Raza planetei Marte reprezintă jumătate din cea a Terrei, iar masa sa, doar o zecime; este mai puţin densă, dar aria suprafeţei sale este doar cu puţin mai mică ca aria suprafeţei uscate a Pământului. Marte se considera că are vârsta de 4,5 miliarde de ani, vârstă derivată din măsurători izotopice pe meteoriţi şi implicit extinsă la planetele de tip terestru (Mercur, Venus, Terra şi Marte).

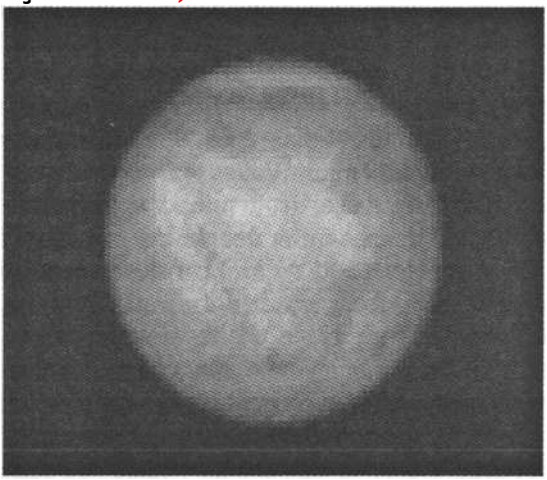

Ziua marţiană durează cu o jumătate de oră mai mult decât ziua terestră şi este uneori numită *sol,* iar anul marţian durează aproape cât doi echivalenţi pământeşti. Sateliţii lui Marte sunt în număr de doi, numiţi după câinii zeului Marte (Phobos şi Deimos). Aceştia sunt nişte corpuri mici, întunecate şi puternic marcate de cratere, la origine putând fi nişte asteroizi captaţi de gravitaţia planetei roşii.

Satelitul Phobos, datorită perioadei sale de revoluţie siderală mult mai mică decât perioada de

rotaţie siderală a planetei, are mişcare aparentă de la vest spre est şi răsare şi apune de câte două ori într-o zi marţiană.

Atmosfera

Marte a pierdut magnetosfera acum 4 miliarde de ani, vântul solar interacţionând direct cu ionosfera marţiană, ţinând atmosfera mai rarefiată decât ar fi în mod normal din cauza eliminării atomilor din atmosfera superioară. Atmosfera marţiană este relativ rarefiată; presiunea atmosferică la suprafaţă are o valoare de doar O.7 – 0.9 kPa, în comparaţie cu cea a Pământului, de 101.3 kPa.

Atmosfera ajunge până la 11 km, pe când, cea a Terrei la „doar” 60.000 km. Compoziţia atmosferei: 95% dioxid de carbon, 3% nitrogen, 1,6% argon, conţinând urme de oxigen şi apă. Atmosfera este prăfoasă, oferind cerului marţian o culoare maroniu-roşcată.

Existenţa metanului indică faptul că pe planetă a existat, sau există, o sursă de gaz. Activitatea vulcanică, impacturile cu posibile corpuri cereşti şi existenţa vieţii sub forma unor microorganisme, ca metanogenele, reprezintă posibile surse.

În lunile de iarnă, când polii sunt permanent în umbră, suprafaţa îngheaţă atât de puternic încât 25 – 30% din întreaga atmosferă se condensează în bucăţi groase de gheaţă din COZ.

Clima

Marte are anotimpuri ce se aseamănă celor de pe Pământ Totuşi, ele sunt de două ori mai lungi, iar distanţa mai mare faţă de Soare face ca

anul marţian să fie de aproape două ori mai mare ca al planetei noastre. Temperaturile variază între – 140° C (-220° F) şi 20° C (68° F).

De asemenea, Marte are cele mai puternice furtuni de nisip din Sistemul Solar. Acestea pot varia între furtuni pe areale mici şi furtuni ce acoperă întreaga planetă. Ele tind să apară când Marte e în poziţia cea mai apropiată de Soare, şi creşte temperatura la sol.

Geologie

La suprafaţă, Marte este alcătuită în mare parte din bazalt, cercetătorii bazându-se pe compoziţia meteoriţilor marţieni ajunşi pe Pământ şi pe observaţii din spaţiu. Mare parte din planetă este acoperită de un praf mai fin ca pudra de talc. Examinarea suprafeţei lui Marte a dezvăluit că părţi din crusta planetei au fost magnetizate, una dintre teorii susţinând că în trecut pe Marte existau plăci tectonice în mişcare.

Sunt probe concludente care arată că a existat apă lichidă, deoarece s-au descoperit diferite minerale care se formează de obicei numai în prezenţa apei.

Geografia / Ar

Primii oameni care au cartografiat planeta au fost şi primii „areografi”. În 1840, după 10 ani de studiu, Mădler desena prima hartă a planetei. Ecuatorul este definit de rotaţia corpului, dar locaţia Primului Meridian a fost specificată, ca şi în cazul Terrei, alegându-se un punct arbitrar.

Un crater mic, mai târziu numit Airy-o, localizat în Sinus Meridiani reprezintă punctul prin care trece meridianul de O.0° longitudine.

Suprafaţa planetei, aşa cum se poate vedea de pe Pământ, apare sub două tipuri de areale: câmpii plane acoperite cu praf şi nisip bogat în oxid de fier roşiatic, considerate „continente”, şi li s-au dat nume ca Arabia, Terra sau Amazonis, Planitia; şi locuri mai întunecate, considerate „mări”, de aici denumiri ca Mare Erythraeum, Mare Sirenum şi Aurorae Sinus.

Scutul vulcanic, Olympus Mons (Muntele Olimpus), este cel mai înalt munte cunoscut din Sistemul Solar. Acest munte are 25 km înălţime şi o bază de 600 km în diametru, în aceeaşi regiune cu el se află alţi trei vulcani, numiţi Arsia Mons (17 km înălţime), Pavonis Mons (14 km înălţime) şi[87]

Ascraeus Mons (18 km înălţime), şi cel mai mare canion, Valles Marineris, lung de 4.000 km şi adânc de 7 km.

Pe Marte sunt şi numeroase cratere de impact. Cel mai mare crater de pe Marte este Hellas Planitia. Are 2000 km în diametru şi 6 km adâncime, acoperit cu nisip de un roşu aprins.

Sateliţii naturali ai planetei Marte

87 Areografia - studiul descriptiv al planetei Marte

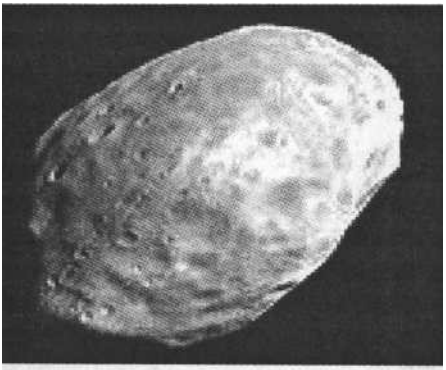

Phobos

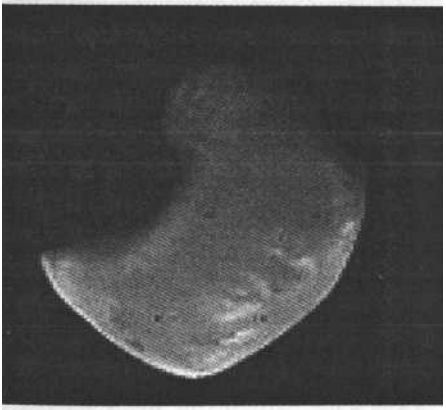

Deimos

Marte are doi sateliţi naturali, Phobos şi Deimos, ce orbitează foarte aproape de planetă şi se crede că ar fi asteroizi capturaţi. Ambii au fost descoperiţi în 1877 de Asaph Hall şi au fost botezaţi după personajele **Phobos** (panicăfrică) şi **Deimos** (teroare-spaimă) care, în mitologia greacă, îl însoţesc pe tatăl lor, Ares, zeul războiului, în bătălie.

La romani, Ares se identifică cu zeul Marte. De pe Marte, mişcările sateliţilor Phobos şi Deimos apar diferite în comparaţie cu mişcarea Lunii. Phobos răsare în vest, apune în est şi răsare

iar după 11 ore, în timp ce Deimos răsare în est, dar foarte lent

Orbita

Marte e mai excentric decât celelalte planete din Sistemul Solar, iar distanţa medie până la Soare este de 230 milioane km. Perioada de rotaţie este de 687 zile pământeşti, dar o zi pe Marte e doar cu puţin mai mare precum cea de pe Pământ, 24 ore, 39 minute şi 35 secunde.

O dată la 780 zile se produce opoziţia planetei. Atunci se află cel mai aproape de Pământ Distanţa minimă dintre Marte şi Terra se situează între 55 şi 90 milioane km. Ultima dată când Marte a fost în opoziţie, a fost pe 29 ianuarie 2010.

Pe 27 august 2003, a atins cea mai mică distanţă faţă de planeta noastră din ultimii 60.000 de ani: 55.758.006 km. Analize detaliate ale Sistemului Solar prevăd o apropiere şi mai mare în 2287.

Măsurarea timpului pe Marte

Sol, sau zi marţiană, este durata echivalentă a unei rotaţii în jurul axei proprii a planetei Marte. Valoarea ei este în jur de 24 ore 39 minute şi 35 secunde.

Viaţa

Există dovezi că planeta a fost cândva mult mai accesibilă vieţii decât este astăzi, dar dacă au existat vreodată organisme vii pe Marte rămâne încă o întrebare deschisă.

Misiunea Viking de la mijlocul anilor ’70, ce a avut ca scop detectarea de microorganisme în solul marţian, a adus unele rezultate pozitive, mai

târziu combătute de mulţi cercetători. În laboratorul Lyndon B. Johnson Space Center din Houston, Texas s-au găsit componente organice în asteroidul *ALH84001,* care se crede că ar proveni de pe Marte.

Explorarea planetei

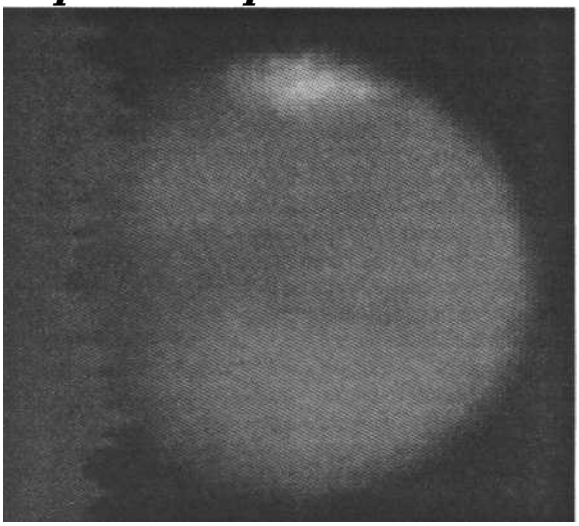

Marte văzut printr-un telescop 300 x în momentul maximei apropieri de Terra (2003)

Zeci de sateliţi pe orbită, rovere şi vehicule spaţiale au fost trimise de Uniunea Sovietică, Statele Unite, Europa şi Japonia să studieze suprafaţa, climatul şi areografia planetei roşii.

Aproape două-treimi dintre acestea au eşuat într-un fel sau altul înainte de a termina sau chiar înainte de a-şi începe misiunile. Mare parte din misiuni au eşuat datorită problemelor tehnice, însă, cu câteva dintre aceste vehicule spaţiale nu se ştie ce s-a întâmplat.[88]

---

88 în drumul pe care navele cosmice pământene îl parcurg spre planeta Marte, există o zonă numită Grota Marelui Vampir Galactic, unde, la trecerea fiecărei nave terestre, se produc

Din acest motiv, unii cercetători, pe jumătate glumind, vorbesc despre un „Triunghi al Bermudelor” între Pământ şi Marte, sau de un blestem al planetei, ori chiar despre „Ma**rele Vampir Galactic**” ce se hrăneşte cu acestea.

Misiuni din trecut

Prima misiune de succes a fost Mariner-4,

---

diferite perturbaţii ce duc la diminuarea sau chiar anularea funcţionării aparaturii de bord. John Cassani, de la Jet Propulsion Laboratory - California, afirma că este curios faptul că Marele Vampir Galactic află întotdeauna cu precizie momentul când astronavele pătrund în zona sa. Peste zece nave automate au suferit avarii grave în această zonă. Nu au fost cruţate nici sondele americane, nici cele sovietice. Specialiştii sunt intrigaţi de această suită de accidente produsă într-o zonă lipsită de meteoriţi, asteroizi sau praf cosmic. Legenda Marelui Vampir Galactic s-a născut în 1969 după ce a explodat în mod ciudat o baterie de pe sonda americană Mariner-7. Suita accidentelor a continuat cu toate sondele trimise în zonă, până la misiunile Phobos şi cele de dată recentă, fără a se putea găsi o explicaţie ştiinţifică acceptabilă! Un comunicat al Jet Propulsion Laboratory anunţa că un obiect extrem de strălucitor neidentificat a deviat ultima sondă automată din seria Mariner trimisă în zonă, aflată pe o orbită în jurul planetei Marte de la poziţia şi orbita sa corectă. Nava a putut fi repoziţionată după 47 de minute cu mare greutate prin intermediul staţiilor de control de pe Terra transmise de la Pasadena. Un purtător de cuvânt al Centrului de control a declarat că acest obiect spaţial neidentificat, OZN, era mult mai strălucitor ca steaua Canopeea, utilizată ca punct de reper pentru ca staţia automată Mariner să se menţină într-o poziţie care să permită camerelor de luat vederi să fotografieze şi să filmeze suprafaţa planetei, iar instrumentelor şi instalaţiilor de bord să-şi îndeplinească programul de cercetări. John Cassani a afirmat că ar trebui să acceptăm că există o supraveghere organizată a zonei respective, ca un fel de vamă cosmică al cărei control ar afecta într-un fel sau altul elementele mai fragile ale aparaturii de bord a navelor pământene care trec prin zonă. într-o astfel de eventualitate, prezenţa perturbatorie permanentă din Bârlogul

lansată în 1964 de către NASA. Primele obiecte ce au ajuns pe *pământ marţian* au fost două probe trimise de sovietici, în 1971, dar ambele au pierdut contactul după câteva secunde.

A urmat, în 1975, programul Viking, iar două vehicule au ajuns pe sol în 1976 şi au rămas operaţionale pentru mai mulţi ani.

Misiuni curente

A urmat eşecul din 1992, cu satelitul Mars Observer. Apoi, în 1996, NASA a lansat Mars Global Surveyor ce a fost un real succes, prima misiune de cartografiere terminându-se în 2001. La numai o lună de la lansarea lui Surveyor, a urmat misiunea Mars Pathfinder, un vehicul robotizat de explorare aterizând în Ares Vallis.

În 2003, ESA[89] lansează Mars Express ce constă din satelitul Mars Express Orbiter şi landerul Beagle 2.

La începutul anului 2004, se anunţa descoperirea metanului în atmosfera marţiană. ESA anunţă în iunie 2006 existenţa aurorei boreale pe Marte.

Tot în 2003, NASA trimite pe Marte roverele Spirit şi Opportunity. Acestea au adus dovezi concludente că pe Marte a existat cândva apă.

În 2008, s-a desfăşurat misiunea Phoenix Mars Lander, începută în 2007. Misiunea a confirmat găsirea apei pe Marte: imaginile

---

Marelui Galactic ar constitui, de fapt, semnalarea unei civilizaţii extraterestre în zonă având nivelul tehnologic mult mai avansat decât cel terestru şi care ar controla spaţiul de dincolo de această „barieră".

89 Agenţia Spaţială Europeană

fotografice arată o zonă albă acoperită probabil cu apă îngheţată, care în decurs de 4 zile s-a redus (topit) întrucâtva. Instrumentele chimice ale robotului au confirmat în urma analizei prezenţa apei în sol.

Următoarele misiuni programate au fost Mars Science Laboratory. Apoi a urmat misiunea Phobos-Grunt, ce avea ca scop aducerea de probe de pe satelitul natural Phobos.

Agenţia Spaţială Europeană speră să trimită oameni pe Marte prin 2030 – 2035. Dar, înainte de asta, agenţia va lansa ExoMars, în 2018. De asemenea, astronauţi vor fi trimişi pe Lună între 2020 şi 2025.

Iniţial, ESA plănuise o aventură în comun cu S.U.A., dar legea din Statele Unite interzice transmiterea de informaţii legate de tehnologia spaţială, ceea ce a determinat o competiţie între cele două organizaţii95.

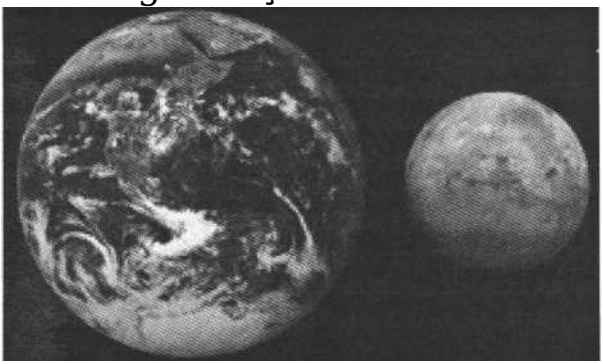

Dimensiunile lui Morte, în comparaţie cu cele ale Pământului

Când ne uităm cu ochiul liber, vedem că Marte alternează de la galben, portocaliu, la roşu şi variază în luminozitate mai mult decât oricare

altă planetă a Sistemului Solar.

În momentele cele mai favorabile – ce apar de două ori la 32 de ani, alternativ la intervale de 15 şi 17 ani, şi întotdeauna între sfârşitul lui iulie şi sfârşitul lui septembrie – suprafaţa planetei se poate vedea detaliat printr-un telescop; chiar şi polii îngheţaţi sunt vizibili.

Pe 10 noiembrie „2083, Soarele, Pământul şi Marte se vor alinia.

Nume şi sem

Planeta îşi poartă numele după zeul roman al războiului. În astronomia babiloniană, planeta a fost numită după

95 Se pare că s-a opus armata la proiectul de cooperare.

Nergal, zeitate a focului, a războiului şi a dezastrelor, probabil datorită înfăţişării sale roşiatice.

Când grecii au găsit în Nergal corespondentul zeului Ares, au numit planeta *Areos astre* sau *„astrul lui Ares”.* Apoi, urmărind identificarea lui Ares în Marte, *Areos astre* se transformă în *stella Martis.*

În mitologia hindusă, Marte este cunoscut ca Mangala. Planeta mai este numită şi Angaraka, în sanscrită. În ebraică, Marte corespunde lui Mă’adim – *ce roşeşte”* – de aici şi-a luat numele cel mai mare canion de pe Marte – Mă’adim Vallis.

Simbolul planetei, un cerc cu o săgeată cu vârful în sus, folosit în astronomie, este o reprezentare stilizată a scutului şi a suliţei, folosită de romani. Marte, în mitologia romană, era zeul războiului şi patronul luptătorilor.

De asemenea, simbolul mai este folosit în biologie, reprezentând sexul masculin.

Semne de întrebare şi anomalii pe planeta Marte

Planeta Marte a exercitat mereu o fascinaţie deosebită asupra omenirii, poate datorită nuanţei ei roşiatice sau faptului că dintre toate planetele Sistemului Solar a fost mereu considerată planeta vecină cel mai probabil să adăpostească viaţă.

Totuşi, în prezent Marte este o lume rece[90], pustie a cărei culoare roşie provine de la praful care îi acoperă aproape întreaga suprafaţă. Planeta este cât jumătate din Pământ şi este mai departe de Soare, un an având 687 de zile, iar o zi având cu 41 de minute mai mult decât ziua terestră. Atracţia gravitaţională este cât 2/5 din cea a Pământului, iar temperatura variază între maximul de 220° C şi minimul de 126° C.

Controversa cu privire la posibilitatea existenţei vieţii inteligente pe Marte a pornit în 1877 când astronomul italian Giovanni Virginio Schiapirelli a observat ceea ce el a considerat că sunt nişte canale drepte pe suprafaţa planetei. Observaţiile lui au fost „confirmate” de astronomul american Percival Lovel (1855 – 1916) care a concluzionat că acele marcaje erau benzi de vegetaţie aliniate canalelor care ar fi fost construite de fiinţe inteligente pentru a căra apa din regiunile polare marţiene de unde ar fi existat gheaţă.

În orice caz, până în anii ’50 teoria a fost

90 Datele ştiinţifice „clasice”

demontată, deoarece telescoape mai performante au scos la iveală că nu există niciun astfel de canal.

Tot în aceeaşi perioadă, piesa radiofonică „Războiul Lumilor” a avut un impact profund asupra psihicului american, dar nu şi în mintea statului care era foarte bine informat cu privire la influenţa pe care o poate avea sugestia cu privire la rasele extraterestre ostile.

Apoi, în 1997, NASA a făcut public anunţul spectaculos conform căruia a fost descoperită viaţă pe Marte şi că aceasta a aterizat pe Pământ. Ştirea a ţinut prima pagină a ziarelor din întreaga Americă şi din lume.

Această poveste ar fi satisfăcut apetitul pentru SF al multora dintre adepţii vieţii pe Marte, deoarece această descoperire ar fi condus la deschiderea unui nou capitol al istoriei omenirii, dacă forma de viaţă extraterestră descoperită ar fi fost alta decât cea anunţată.

Extratereştrii au aterizat în Antarctica, zona cea mai pustie a Pământului. Metoda lor de transport i-a ajutat să treacă cu bine de atmosfera terestră şi de masivele de gheaţă care acoperă ţinutul îngheţat.

Totuşi, extratereştrii nu s-au dovedit a fi un pericol pentru omenire, ei neavând nici măcar un costum spaţial, fără a mai vorbi de vreo cerere de întrevedere cu vreun lider, poate numai dacă liderul respectiv ar fi fost vreo amibă cu care ar avea un limbaj comun.

Pentru că, de fapt, formele de viaţă extraterestre descoperite erau mici fosile

înglobate în meteoriţii ajunşi de pe Marte care au lovit Antarctica la un moment dat în trecutul nostru îndepărtat

Se ştie că meteoritul care conţinea fosilele e originar de pe Marte datorită măsurării gazelor conţinute în interiorul lui, deoarece acestea sunt identice cu cele pe care naveta spaţială Viking le-a măsurat în atmosfera lui Marte.

Totuşi, unii oameni de ştiinţă au respins pretenţiile NASA că aceste fosile ar fi într-adevăr de pe Marte, invocând o origine mai terestră.

Informaţiile aduse de naveta Viking de mai înainte i-au făcut pe cercetători să conchidă că meteoriţii – nu în mod necesar fosilele – provin de pe Marte. Sonda a făcut o călătorie de 10 luni, în total 440 milioane de mile până la planeta roşie în 1976.

Viking nu numai că a orbital în jurul lui Marte, dar a şi putut să aterizeze pe suprafaţa acesteia transmiţând imagini remarcabile. De fapt, Viking a făcut aproximativ 50.000 de fotografii ale suprafeţei planetei şi chiar şi acum multe dintre instantanee aşteaptă încă să fie văzute sau analizate.

Una în mod deosebit, făcută într-una din misiunile de pe Platoul Cydonia, (cadrul 35A72) i-a atras atenţia doctorului Tobias Owen, care mai târziu a devenit profesor de astronomie la Universitatea din Hawaii.

Poza pare că înfăţişează o faţă umană pe suprafaţa planetei. Această „faţă umană” măsoară aproximativ 1,6 mile în lungime, 1,2 mile în lăţime şi între 1650 şi 2600 de picioare înălţime. Mărită,

în poză apar vizibile toate trăsăturile presupusei feţe umane.

Imaginea a fost luată apoi drept dovadă de netăgăduit de către numeroşi scriitori şi cercetători că o civilizaţie străveche a trăit sau a vizitat cândva, în preistorie, planeta Marte, lăsând în urmă acest „monument” incredibil.

S-a pretins chiar şi că faţa de pe Marte este echivalentul Sfinxului cu forme piramidale similare ce împodobesc Platoul Cydonia din apropiere.

Totuşi, alţii au considerat imaginea ca fiind **„pareidolia”,** un tip de iluzie sau o părere greşită implicând perceperea clară a unui stimul vag ca fiind ceva sau cineva.

Astronomul Carl Sagan crede că tendinţa omului de a vedea feţe în nori, pe chipsuri de porumb, pe prăjituri de scorţişoară etc. este o trăsătură evolutivă.

„De îndată ce copilul vede, acesta recunoaşte feţe, şi ştim că această abilitate este întipărită în creierele noastre. Copiii care acum un milion de ani nu puteau să recunoască o faţă îşi zâmbeau mai puţin, aveau mai puţine şanse să câştige inima părinţilor lor şi şanse mai reduse să prospere. În zilele noastre aproape fiecare copil identifică cu rapiditate o figură umană şi îi zâmbeşte naiv”.

Sagan a stabilit că explicaţia pentru faţă este că aceasta este rezultatul eroziunii vânturilor şi altor fenomene naturale. – NASA împărtăşeşte această opinie, dar la presiunea publicului a acceptat să refotografieze zona cu ocazia următoarei vizite pe planetă, dar şi acest lucru a

făcut obiectul unei controverse datorită susţinerilor conform cărora organizaţia ar ocoli în mod intenţionat orice viitoare oportunitate sau ar fabrica noi fotografii ale zonei înainte de a le distribui publicului.

Se pare că istoria va da dreptate ambilor chiar dacă Sagan nu a mai trăit ca să îşi vadă convingerile confirmate. Naveta Mars Global Surveyor de la NASA a ajuns la începutul lui 1998 pe planeta roşie şi pe 4 aprilie, în acel an, aceasta a transmis primele imagini în detaliu de înaltă rezoluţie ale „feţei umane" şi a terenului înconjurător.

Imaginea pare să confirme faptul că „faţa de pe Marte" este într-adevăr produsul unui joc de lumini.

„Nu e adevărat!", se revoltă cercetători ca Richard Hoagland de la Misiunea Enterprinse cu deviza lui atrăgătoare: „Să mergi cu îndrăzneală acolo unde altcineva a mai fost". Hoagland crede că NASA a modificat în mod intenţionat imaginile şi le-a făcut publice fără date cheie. Alţii au acceptat că imaginea este dezamăgitoare şi şi-au îndreptat atenţia către alte caracteristici de pe Cydonia pe care ei le considerau ca fiind anormale.

În realitate nu mai există nicio dovadă care să sugereze că vreo particularitate de pe Cydonia este anormală şi cum există noi imagini disponibile, nu se mai poate acorda mult credit susţinerilor făcute despre o zonă fotografiată în anii ’70 la sute de mile distanţă deasupra suprafeţei planetei.

Există însă o altă anomalie pe suprafaţa ei care nu a fost încă explicată satisfăcător.

Această anomalie a fost fotografiată pe suprafaţa marţiană de Mariner-9. Respectiva trăsătura, localizată chiar sub suprafaţa planetei, acoperă o zonă de 3,6 până la 4,4 mile (NASA cadrul 75 H-604).

Cercetătorii de la NASA cred că această caracteristică a fost cauzată de topirea şi căderea straturilor de îngheţ permanent, alţii au comentat că ar semăna cu un aeroport modern şi că, în orice caz, chiar dacă ar fi făcută în infraroşu, nu ar putea să arate *gheaţă* topită. Oricum, ce este cu exactitate această particularitate, ţine pur şi simplu de domeniul speculaţiilor.

Evenimente legate de planetă sunt cu toate acestea şi mai ciudate. Marte are doi sateliţi, Deimos şi Phobos. Deimos, satelitul mai mic măsoară în punctul cel mai lat doar 8,7 mile. Suprafaţa lui are o coloraţie uniformă cenuşiu-negru şi negru-cărbune. Deimos este de două ori mai dens decât apa şi este constituit în principal dintr-un tip de rocă ce sugerează că la început a fost un meteorit atras de forţa gravitaţională a lui Marte.

Deimos a fost „descoperit” de astronomul Asaph Hall în Washington, în 1877, în acelaşi timp cu satelitul mai mare al lui Marte, Phobos[91].

---

91 Cel care a anticipat descoperirea celor doi sateliţi ai lui Marte este scriitorul Jonathan Swift, născut la Dublin, la 30.11 1667, şi decedat în acelaşi oraş în ziua de 19.10.1745. Swift a anticipat existenţa celor doi sateliţi ai lui Marte spunând chiar cu precizie că unul se învârte invers sensului de rotaţie al

Această descoperire este în sine remarcabilă deoarece în 1877 telescoapele nu erau mai avansate decât altele dinaintea lor şi este greu de înţeles de ce sateliţii nu au fost observaţi mai înainte, numai dacă nu cumva, anterior lui 1877, aceştia nu orbitau în jurul lui Marte.

O altă explicaţie ar fi că Marte este cel mai aproape de Pământ la fiecare 26 de luni, la fel cum era în 1877.

Satelitul Phobos măsoară 16,7 cu 13,6 cu 11,8 mile de-a latul şi pe suprafaţa lui domină dungi ca nişte „şanţuri" pornind din craterul de 6,2 mile, Stickney, care doar el acoperă aproape 10% din suprafaţa satelitului.

Phobos a fost mereu considerat un corp mai degrabă misterios. Josif Şklovskii, un membru marcant al fostei Academii de Ştiinţă Sovietice şi coautor cu Carl Sagan la cartea **„Viaţa inteligentă în Univers",** a calculat densitatea estimativă a atmosferei marţiene şi acceleraţia neobişnuită a lui Phobos, **concluzionând ca acesta este**

Această descoperire şi convingerea că Phobos ar fi ajuns pe orbita lui Marte de abia în ultimele decenii au dobândit importanţă după evenimentele ciudate care au însoţit misiunea spaţială rusească de la sfârşitul anilor ’80 către cei doi sateliţi.

În acea vară a lui 1988, fosta Uniune Sovietică a lansat două sonde către Marte şi Phobos, arătând montarea unor aparate sofisticate

---

planetei Marte.

pe mica suprafaţă a satelitului pentru a transmite informaţii cu privire la Marte cu ajutorul instrumentelor pentru teledetecţie.

Această misiune a inclus cooperarea altor 14 naţiuni printre care Suedia, Elveţia, Austria, Franţa, Germania şi S.U.A. care au contribuit la finanţarea reţelei Deep Space pentru a urmări misiunea navetelor cosmice identice. Fiecare navetă purta cu ea un vehicul proiectat să coboare pe suprafaţa lui Phobos şi apoi să îşi folosească picioarele cu arcuri pentru a se deplasa pe suprafaţa satelitului pentru a strânge informaţii chimice, magnetice şi de gravitaţie din diferite locuri.

Misiunea nu a fost însă un succes. Phobos-l a fost operaţională până când centrul de comandă a pierdut contactul cu ea pe 2 septembrie 1988, la numai două luni de la lansare.

Acest lucru s-a întâmplat după o operaţiune de rutină de schimbare de software, în timpul căreia se pare că o comandă eronată a determinat elicele de manevră de control de altitudine să fie dezactivate rezultând orientarea liniilor în sens invers poziţiei Soarelui golind astfel bateriile.

Phobos-l nu a mai reuşit să ajungă pe orbita marţiană.

Totuşi, Phobos-2 a reuşit, dar nu fără a stârni o controversă care s-a propagat până azi.

Sonda soră a intrat pe orbita marţiană pe 29 ianuarie 1989, dar nu s-a mai comunicat nimic de către Programul Spaţial Sovietic până pe 24 februarie 1989 când Associated Press a anunţat că Phobos-2 se apropie de satelitul Phobos.

Apoi, pe 28 martie 1989, centrul de control al misiunii spaţiale sovietice a admis că au existat probleme de comunicare cu naveta.

TASS[92], apoi agenţia oficială de ştiri sovietică, au raportat că Phobos-2 nu a reuşit să comunice cu Pământul conform programării după ce a încheiat o operaţiune pe satelitul Phobos al lui Marte.

Astfel, problema ar fi trebuit să se încheie aici pentru că de altfel Phobos nu a fost sub nicio formă primul eşec al programului spaţial, mai ales al ruşilor care au fost nevoiţi să fie martori şi chiar să confirme multe alte dezamăgiri similare în cursa pentru Marte.

Şi, totuşi, chestiunea nu s-a terminat aşa pentru că pe parcursul următoarelor luni, mulţi dintre participanţii internaţionali la program au solicitat sovieticilor să dea mai multe date cu privire la pierderea navetei.

În replică la aceste presiuni, sovieticii au dat în sfârşit publicului o înregistrare televizată transmisă de Phobos-2 în ultimele momente *mai puţin ultimele câteva cadre.*

Sovieticii nu au infirmat existenţa cadrelor de final, dar nu au dat niciun fel de explicaţie cu privire la nedifuzarea lor, confirmând însă că au făcut acest lucru.

Secvenţa televizată dată publicităţii a fost transmisă pe unele canale de televiziune din Europa şi Canada.

Secvenţa este focalizată pe anomaliile unei

92 Principala agenţie de ştiri sovietică - Telegraficeskaia Aghenţia Sovetskaia Soiuz

reţele de linii drepte în zona ecuatorului marţian; unele dintre linii sunt scurte, altele mai lungi, altele subţiri, altele suficient de largi cât să se asemene cu forme geometrice „imprimate” pe suprafaţa marţiană.

Aranjat în rânduri paralele unele cu altele, modelul acoperea o zonă mai mare de 260 de mile pătrate.

Clipul TV a fost însoţit de comentariile în direct ale doctorului John Becklake de la Muzeul Ştiinţei din Londra, Anglia. El a descris fenomenul ca fiind enigmatic pentru că modelul nu a fost fotografiat cu aparatul optic al navetei spaţiale, ci cu cel cu infraroşu – un aparat care face fotografii folosindu-se de căldura emanată de obiecte, nu de înfăţişarea lor fizică.

Acest lucru pare să semene cu observaţiile făcute de sonda Mariner-9. Această formaţiune şi cea observată de Phobos-2, ar putea fi, bineînţeles, formaţiuni naturale generate de un anume tip de radiaţie termică.

Doctorului Becidake de la Muzeul Ştiinţei i-a fost cerută părerea cu privire la ceea ce ar putea să reprezinte fotografiile difuzate de pe Phobos şi acesta nu a putut decât să conchidă:

„Eu, cu siguranţă, nu ştiu”.

Conform lui Boris Bolitsky, corespondent ştiinţific pentru Radio Moscova, chiar înainte de a pierde contactul cu Phobos-2, câteva imagini neobişnuite au fost transmise prin radio pe Pământ, descrise de ruşi ca fiind: **„nişte trăsături cu totul deosebite”.**

Un reportaj preluat din New Scientist a

descris următoarele: „Caracteristicile se află ori pe suprafaţa lui Marte, ori în atmosfera inferioară. Au între 20 şi 25 de km lăţime şi nu seamănă cu nicio formaţiune geologică cunoscută. Acestea au formă de fus şi se dovedesc a fi şocante şi enigmatice”.

Sonda Phobos a fost, de asemenea, martora altor fenomene aparent anormale.

O umbră subţire deasupra suprafeţei lui Marte a fost difuzată în clipul de pe Phobos de la televiziunea rusă. Unii oameni de ştiinţă consideră că aceasta este doar umbra satelitului Phobos, dar aceasta nu este deloc asemănătoare cu umbra surprinsă mai înainte a lui Phobos pe suprafaţa lui Marte fotografiată de Mariner-9.

Fotografia lui Mariner arată o umbră care este o elipsă rotundă cu margini neclare în timp ce fotografia lui Phobos-2 este o elipsă subţire cu puncte mai degrabă ascuţite decât rotunde şi iese în evidenţă destul de clar pe suprafaţă.

Dr. Becklake a descris-o ca fiind „ceva care se află între navă şi Marte, pentru că se poate observa suprafaţa lui Marte sub ea”.

El a remarcat că şi camera foto optică şi cea cu infraroşu au observat obiectul.

Ceva curios pare să se întâmple cu Marte. Ziarul sovietic „Izvestia” a scris pe 16 aprilie 1989:

„Cu 3 zile înainte de accident (pierderea lui Phobos-2), senzorul de proximitate al lui Phobos-2 a înregistrat în zona de observaţie un obiect necunoscut de dimensiuni

considerabile”.

Dr. Becklake a remarcat de asemenea:

„În timp ce ultimul cadru era spre final, ei (sovieticii) au văzut ceva ce nu ar fi trebuit să fie acolo”.

El a adăugat:

„Sovieticii nu au difuzat încă această fotografie şi noi nu vom face speculaţii cu privire la ce conţine”.

Becklake nu a trebuit să speculeze pentru multă vreme pentru că fotografia lipsă de pe Phobos-2 a fost ulterior sustrasă din Uniunea Sovietică şi făcută publică la o conferinţă în 1991.

Se ştia deja că fotografia pierdută ar fi de interes pentru că preşedintele organizaţiei omoloage sovietice a lui NASA a informat**. Aviation Week and Space Technology”:**

„Într-o imagine pare să fie conţinut un obiect de formă ciudată între navetă şi Marte”.

Acest cadru de la Phobos-2 a fost dat presei din vest de colonelul doctor Marina Popovici, un pilot şi astronaut rus. Poza arată un obiect cilindric mare de aproximativ 20 km lungime şi 1,5 km lăţime.

Fotografia în sine a fost făcută pe 25 Martie 1989.

Unii cercetători susţin că acest obiect este cel care a distrus naveta Phobos-2, considerând că cilindrul este de fapt o formă de navetă spaţială care l-a paralizat pe Phobos cu un „fascicul de energie pulsată”.

Nu există niciun fel de dovadă în sprijinul acestei teorii, într-adevăr la două zile după ce a fost făcută această fotografie Phobos-2 a dispărut, şi nu cum unii din comentatori încearcă să ne convingă că dispariţia s-a petrecut la câteva secunde de la transmiterea acestei fotografii.

Într-adevăr, aceasta este chiar *ultima* fotografie făcută de Phobos la 188 km distanţă de suprafaţa satelitului *după* ce fotografia lipsă a fost făcută.

Indiferent ce arăta fotografia, e probabil ca umbra de pe suprafaţa marţiană să provină din aceeaşi sursă.

Eşecul lui Phobos-2 a fost legat şi de reducerea bruscă şi rapidă a bugetului alocat programului spaţial sovietic. „Aşa deci", susţin adepţii teoriei conspiraţiei, **„Phobos-2 a fost deturnat în spaţiu de către o navă extraterestră drept avertisment, iar sovieticii s-au retras în grabă".**

Păi da, e adevărat că noul[93] consiliu al deputaţilor al Uniunii Sovietice a redus dramatic fondurile, dar din motive mult mai obişnuite.

După cum observa Laurence Sonderblom de la Centrul Geologic de Supraveghere al S.U.A. pentru Astrogeologie din Flagstaff, Arizona: „Recentele[94] îngrijorări politice din Uniunea Sovietică… ar putea face ca explorarea neobosită a spaţiului cosmic de liderii sovietici să devină imposibilă".

93 Se referă la sfârşitul anilor optzeci.

94 Se referă la sfârşitul anilor optzeci.

Orice ar fi obiectul din apropierea lui Phobos, el are o asemănare uluitoare cu un număr de alte imagini surprinse şi în spaţiul cosmic, dar şi pe Pământ[95].

Să ne amintim de fotografia făcută unui obiect similar aproape de Lună şi acesta fiind surprins de astronauţii din misiunea de pe Apollo 16 (foto NASA 16 – 19238). Obiectul seamănă cu cel dintr-o fotografie făcută deasupra oraşului Palermo, în Sicilia, pe 14 decembrie, 1978.

Următoarea secvenţă de fotografii care arată obiecte similare în formă de ţigară a fost făcută de George Adamsky, pe 5 Martie, 1951. Adamsky susţine că aceste fotografii arată 5 nave cercetaş care provin dintr-o navă-mamă.

Obiectele sunt suspect de asemănătoare cu cele din imaginile făcute în jurul planetei Saturn.

Planeta denumită Saturn e vizibilă ochiului liber ca un punct de lumină gălbui, ca o stea. Planeta, a doua ca mărime din Sistemul Solar, are un diametru de 74.980 de mile şi se roteşte în jurul propriului ecuator în doar 10 ore şi 13 minute şi 43 de secunde.

Are o masă de 95 de ori mai mare decât cea a Pământului şi, excluzând planeta Jupiter, cântăreşte cât toate planetele Sistemului Solar puse laolaltă. Planeta orbitează în jurul Soarelui în 29,26 de ani la o distanţă de 666,7 mile

Iar pe orbita lui Saturn au fost detectate ceea ce par a fi nişte nave spaţiale extraterestre foarte mari şi puternice.

---

95 Mai pe româneşte, OZN-uri.

Această descoperire a fost făcută de Norman Bergrun, un fost specialist şef în marina S.U.A., după studierea fotografiilor NASA făcute de navetele Voyager, după două treceri pe lângă Saturn în anii ’80.

Voyager 1 a fost cel mai aproape de planetă pe 12 noiembrie, 1980 şi Voyager 2, pe 27 august, 1981. Voyager a fost şi naveta care a apărut în filmul SF Star Trek, filmul cu numele „VGER”.

„Vehiculele” au fost identificate printre inelele lui Saturn.

Galileo a fost cel care a observat prima dată aceste inele în 1610, dar telescopul lui nu a fost suficient de puternic pentru a le identifica drept inele; drept pentru care el a decis că cele două puncte luminoase de-o parte şi de alta a planetei înseamnă că planeta Saturn este o planetă triplă.

Inelele au fost identificate prima dată ca inele de astronomul, doctorul şi matematicianul olandez Christiaan Huygens (1629 – 1695) care afirmă că Saturn este **„înconjurat** de **un inel gros care nu atinge planeta în niciun punct şi** e **înclinat către ecliptic”.**

Huygens a conchis că inelul este solid şi au trecut 14 ani până când astronomul italian Jean Dominique Cassini, care lucra la Paris, a descoperit că ceea ce părea a fi un singur inel era de fapt împărţit în două – acum denumite inelele A şi B.

Spaţiul liber dintre aceste inele se numeşte diviziunea *Cassini* – un al 3-lea inel mai întunecat – inelul C denumit şi Crêpe a fost descoperit în

1850.

Descoperiri ulterioare au fost făcute de sondele care au trecut pe lângă planetă. Acum se ştie că există un inel D, foarte neclar, apoi inelul C, B-ul, apoi diviziunea Cassini (plină cu mici inele estompate), apoi inelul A cu propriul lui spaţiu liber, diviziunea „Encke”.

Alte inele minore au fost observate ulterior. O familiarizare cu aceşti termeni şi aceste denumiri ajută la înţelegerea teoriei lui Bergrun.

Bergrun a remarcat într-una din fotografiile făcute de Voyager că există o lumină neidentificată şi un obiect aparent pe orbita lui Saturn.

El a scris că investigarea fotografiei indică un corp ascuţit care orbitează în sens orar şi, făcând acest lucru, lasă o urmă considerabilă.

Această urmă, care poate fi recunoscută ca inelul A fără diviziunea *Enke,* este generată de o scurgere provenită din toată lungimea obiectului.

„În timp ce majoritatea scurgerii e generată de-a lungul părţii superioare, o parte pare să înceapă dedesubt şi de-a lungul părţilor laterale ale corpului sub formă de filamente.

Aceste filamente trec dintr-o parte spre dreapta, ajung deasupra corpului şi contribuie la coada inelului A.

Prezenţa emisiilor de gaze de la fiecare capăt al corpului şi aparenţa bombată a filamentelor în timpul trecerii lor peste corp

sugerează o secţiune transversală circulară a acestuia.

O sursă de lumină, întrucâtva mai mare în diametru decât corpul, este poziţionată sub capătul drept”.

Indiferent de natura obiectelor şi luminilor, ceva pus în cutia poştală a unui producător de filme din S.U.A., încă din 1984, pare să demonstreze nu numai că există extratereştri în Sistemul Solar, ci şi că ei au ajuns demult pe Pământ!!

ANEXAI

Pământul, spaţiul periterestru şi atmosfera Pământului

Cunoaşterea caracteristicilor fizice, chimice, geofizice, etc. ale celei de a treia planete a Sistemului Solar, în ordinea depărtării de Soare – Pământul –, capătă un deosebit interes pentru tehnica spaţială. Planeta Pământ (Terra) este caracterizată de următoarele date şi parametri:

forma Pământului	geoid
elipsoidul terestru de referinţă (adoptat de U.A.I. În 1976):	
semiaxa mare, *a*	6378,140 km
semiaxa mică, *b*	6356,755 km
suprafaţa	5,1007 **x** 1Q8 kmz

volumul 1,083 **x** 1012 km*

masa 5,975 x 1024 kg

acceleraţia gravitaţiei:

— la ecuator 978,031 cm/s2

— la poli 983,218 cm/s2

densitatea medie 5,517 g/cm3

orbita terestră:

— semiaxa mare 149,600 **x** IO» km

— excentricitatea 0,0167

depărtarea de Soare:

— la periheliu 147,10 x io» km

— la afeliu 152,10 x 106 km

Înclinarea ecuatorului terestru faţă de ecliptică 23° 27

perioada siderală de revoluţie

În jurul Soarelui 365,256 zile terestre

viteza medie:

		30,27
— la periheliu	km/s	
— la afeliu		29,27
	km/s	
viteza tangenţială medie		
la ecuator (pentru ziua sideral		la
de 23 h 56 în 04 s)		465,11
	m/s	

Date caracteristice ale Lunii

distanţa medie de Pământ		3,8440
	x 105 km	
distanţa la perigeu		3,6330
	x I05 km	
distanţa la apogeu		4,0551
	x 105 km	
		7,34470
masa	x 1022 kg	
diametru unghiular mediu		31.51”.
diametru liniar mediu		3476
	km	
densitatea medie		3,341
	g /cm3	
acceleraţia gravitaţiei la altitudinea zero		1,62
	m/s2	
viteza parabolică		2,375
	km/s	
albedoul mediu		0,07

perioada de revoluţie sideralăterestră	27,32 zile
perioada de revoluţie sinodicăterestră	29,55 zile
suprafaţa lunară observabilăde pe Pământ	59%
libraţia în latitudine	±6°, 7
libraţia în longitudine	±7°, 6
Înclinarea planului orbital faţă de ecliptică	±5°, 9
excentricitate a orbitei	0,0549

Cele mai importante caracteristici ale Lunii conform NASA

Circumferinţă	2,413,402 km (O.016 AU – Unităţi astronomice
Excentricitate	O.0554
Perigeu	363,104 km (O.0024 AU)
Apogeu	405,696 km [O.0027 AU)
Perioadă	27.321.66155

de rotaţie	d (27 d 7 h 43.2 min)
Perioadă sinodică	29.530.588 d (29 d 12 h 44. O min)
Viteză medie	1.022 km/s
Viteză maximă	1.082 km/s
Viteză minimă	O.968 km/s
Înclinare	variază între 28.60° şi 18.30° (5.145.396° spre ecliptică)
Longitudinea	În regresie.
nodului ascendent	1 revoluţie la 18,6 ani
Argumentul	În progres.
perigeului	1 revoluţie la 8,85 ani
Satelitul	Pământului
Diametru ecuatorial	3,476.2 kmW (O.273 Pământuri)
Diametru Polar	3,472. O km (O.273 Pământuri)
Aplatizare	O.001212]
Suprafaţ	3.793 xl07

ă (arie)	km2 (O.074 Pământuri)
Volum	km3 (O.020 Pământuri)
Masă	7.347.673 x1022 kg (O.0123 Pământuri)
Densitate medie	3,346.2 kg-nr3
Gravitaţie ecuatorială	1.622 m-s-2, (O.1654 gee)
Viteză de eliberare	2.38 km-S” 1
Perioadă de rotaţie	27.321.661 d
Viteză de rotaţie	16.655 km-h-i (la ecuator)
Înclinare axială	1.5424° spre ecliptică
Albedo	O.12
Magnitudine	— 12.74
Temperatura	**min, mediu max.**
la suprafaţă	40 K 250 K 396 K

Compoziţia scoarţei

Oxigen	42.6 %

Magneziu	20.8 %
Siliciu	20.5 %
Fier	9.9 %
Calciir	2.31 %
Aluminiu	2.04 %
Nichel	O.472 %
Crom	O.314%
Mangan	O.131 %
Titan	O.122 %

Presiune atmosferică	3 **x** 1013 kPa
Heliu	**25%**
Neon	**25%**
Hidrogen	**23%**
Argon	20%
Metan Amoniac Bioxid de carbon	urme

Misiuni spaţiale cu oameni pe Lună Programul Apollo – Omul pe Lună

Dată	Misiune	Echipaj	Evenimente
31 ian. 1966	**Luna 9 (URSS)**	**Fără**	**Prima aselenizare**
21 – 27 dec.	**Apollo 8 (S.UA.**	**Borman, Lovell, Andres**	**Orbitarea Lunii şi observarea părţii**

1968	)		nevăzute
18 – 26 mai 1969	Apollo 10 (S.UA.)	Stafford. Young. Cernan	Testarea ML; coborâre până la 14.300 m de suprafaţă
20 iul. 1969	Apollo 11 (S.UA.)	Neil Armstrong*, Aldrin*, Collins	Prima aselenizare a unui om pe Marea Liniştii
19 nov. 1969	Apollo 12 (S.UA.)	Conrad*, Bean*, Gordon	Aseleniza re precisă a MLului la 183 în pe Surveyor 3
11 apr. 1970	Apollo 13 (S.UA.)	Lovell. Swigerts, Haise	Fără aselenizare, misiune eşuată
10 nov. 1970	Luna 17 (URSS)	Fără	A lansat un vehicul ce a transmis imagini tv ale suprafeţei.
5 feb. 1971	Apollo 14 (S.UA.	Shepard. Mitchell.	Shepard a jucat golf.

	)	**Roosa**	
30 iul. 1971	**Apollo 15 (S.UA.)**	**Scott*, Irwin*, Worden**	**Prima folosire a vehiculului lunar**
20 apr. 1972	**Apollo 16 (S.U.A.)**	**Young. Duke. Mattingly**	**Young a fost apoi primul comandant al unei navete spaţiale.**
11 dec. 1972	**Apollo 17 (S.UA.)**	**Cernan. Schmitt. Evans**	**Cea mai lungă misiune Apollo (301 h, 52 min), ultima cu echipaj uman pe Lună**
6 ian. 1998	**Lunar Prospector**	**Fără**	**A sugerat prezenţa apei în zonele polare.**

(*) Cei 12 oameni care au călcat pe Lună.

Date despre Marte – Areografie102

Dimensiunile lui Marte, în comparaţie cu cele ale Pământului:

Raza ecuatorială = 3396 km

(53,25 % din raza Pământului)

Înclinarea ecuatorială = 25° 12

Masa = 6,39 x I023 kg (10,7 % din masa Pământului)

Volum = 15 % din cel al Pământului

Densitatea medie = 3900 kg/m3

Gravitaţie = O, 38 g (3,7 m/s2)

Perioada de rotaţie = 1,029 zile pământeşti

Perioada orbitală = 1,881 ani pământeşti, adică 435 de zile şi 12 ore (435.1/2 zile)

Viteza orbitală = 24,1 km/s

Distanţa faţă de Soare:

— medie = 1,524 un (227,9 milioane km)

— maximă = 1,665 un (249,1 milioane km)

— minimă = 1,382 un (206,7 milioane km)

Excentricitatea orbitei = 0,0935

Înclinarea orbitei = 1° 51

Sateliţi: 2

Albedo = O, 16

Gazul predominant în atmosferă: *CO2*

Temperatura: – 140/ + 20 °C.

102 Studiul reliefului planetei Marte – de la Ares 182

Descoperire	Cunoscuta din antichitate
Nr. sateliţi	2
Sateliţi	Phobos

	Deimos
Semiaxa mare	227,936 637 mii, km 1,52366231 u.a.
Distanţa la periheliu	206,644 545 mii, km 1,38133346 u.a.
Distanţa la afeliu	249,228 730 mii, km 1,66599116 u.a.
Excentricitatea	0,09341 233
Argumentul periheliului	286.462 30°
Perioada siderală	686,960 0 zile
Perioada sinodică	779,96 zile
Viteza medie pe orbită	24,077 km/s
Înclinarea faţă de ecliptică	1,85061 °
înclinarea faţă de ecuatorul	5.65°

Soarelui	
Longitudinea nodului ascendent	49.5785 4°

Turtirea	O.00589
Aria suprafeţei	144,7984 65 mil, kmp
Volumul	1,6318 x1011 km3
Masa	6,4185 x1023 kg
Densitatea medie	3934 kg/m3
Acceleraţia gravitaţională la suprafaţă	3,69 m/s2
Viteza de eliberare	5,027 km/s
Perioada rotaţiei siderale	24,62296 2 h
Albedo	O.15

Strenger Secret Files
Nr. 0017-A
Brad Steiger
Sherry Hansen Steiger
Apariţii extraterestre consemnate de

istorie în ziua de 24 iunie, 1947, la ora 14, Kenneth Arnold, aflat la bordul avionului personal, decola de pe Aeroportul Chegalis, Washington, îndreptându-se spre Yakima, Washington.

După numai 3 minute de zbor, pilotul a zărit în stânga aparatului, la nord de Mount Rainier, un şir de obiecte zburătoare care evoluau de la nord spre sud, la circa 3.200 în înălţime.

A estimat că dimensiunea obiectelor nu depăşea două treimi dintr-un avion DC-4 şi, cronometrând evoluţia lor între Mount Rainier şi Mount Adams, a stabilit că acestea au parcurs o distanţă de cca. 80 km în doar 1 minut şi 42 de secunde, adică echivalentul a aproximativ 2.600 km pe oră.

Într-un interviu pe care l-a dat ulterior, Arnold descria obiectele ca având aspectul unor farfurii plutind pe apă. Această descriere a fost transformată, apoi, de ziarişti în denumirea de „farfurii zburătoare” devenind, de atunci, termenul consacrat, folosit în cazul obiectelor zburătoare neidentificate.

Specialiştii de la U.S. Air Force au ajuns la concluzia că respectiva apariţie fusese, mai curând, urmarea unui miraj, însă, pentru foarte mulţi oameni, misterioasele obiecte pe care le zărise Arnold nu puteau fi decât nave extraterestre, în noaptea de 2 iulie, 1947, a fost raportată prăbuşirea unui OZN, la cca. 100 km nord de Roswell, New Mexico, autorităţile aviatice recuperând epava acestuia.

A doua zi, senzaţionalele relatări făcute, iniţial, de presă s-au transformat, brusc, într-o

serie de menţiuni confuze, arătând că autorităţile se înşelaseră în privinţa provenienţei obiectului. Presupusul OZN prăbuşit ar fi fost, de fapt, resturile unui balon meteorologic. Unii dintre cei care au citit ştirile prin care autorităţile negau capturarea unei farfurii zburătoare au sfârşit prin a surâde, ironic, la gândul ineficienţei militarilor.

Alţii s-au întrebat cum de fusese posibil ca un personal specializat, excelent antrenat, să confunde câteva beţe şi bucăţi de pânză cu un vehicul aeronautic terestru sau, şi mai grav, cu o aeronavă extraterestră, capabilă să străbată Universul.

Astfel au fost sădite seminţele „teoriei conspiraţiei”, care rodesc şi astăzi, în privinţa muşamalizării guvernamentale a adevărului despre fenomenul OZN.

După ce au fost publicate primele articole despre descoperirea, de către U.S. Air Force, a unei farfurii zburătoare prăbuşite, milioane de oameni au început să creadă că Pământul este vizitat şi/sau invadat de extratereştri.

Anul 1947 a constituit un moment propice pentru ca astfel de teorii să ia amploare. Se împlineau aproape doi ani de când japonezii capitulaseră şi al Doilea Război Mondial se încheiase, lăsând în urma sa terifiantele distrugeri provocate de cele două bombe atomice aruncate asupra oraşelor Hiroshima şi Nagasaki.

Puterea atomică îi îngrozea pe cei mai mulţi dintre americani. În plus, prevestitori ai Apocalipsei îşi înspăimântau auditoriul, tot mai numeros, cu mesaje sumbre, privitoare la

iminentul sfârşit al lumii.

Temerile erau accentuate şi de faptul că Uniunea Sovietică ridicase aşa-numita Cortină de Fier, astfel că naţiunile democratice ale lumii începuseră să se îngrijoreze din cauza ameninţării comuniste, fără să-şi fi revenit pe deplin din şocul provocat de al treilea Reich nazist

Unii credeau că farfuriile zburătoare constituiau, de fapt, o nouă armă secretă lansată împotriva Americii, de nazişti fanatici, refugiaţi în America de Sud.

Alţi „cunoscători" pretindeau că bizarele aeronave circulare erau arme noi, create de savanţii germani răpiţi de sovietici în ultimele zile ale războiului.

Paranoia se dezlănţuise – deşi unii savanţi se amuzau pe seama noţiunii de „nave spaţiale", alţii, părând la fel de bine informaţi, au adus argumente convingătoare în favoarea unei invazii extraterestre.

Nu după mult timp, extratereştrii invadatori au început să apară pe ecranele cinematografelor, în filme precum **„The Day the Earth Stood Still"** (1951), **„The Thing from Another World"** (1951), **„Invaders from Mars"** (1953) şi **„It Came from Outer Space"** (1953), unii oameni declarând că i-ar fi văzut chiar în curtea din spatele casei lor.

Kathleen May a descris creatura extraterestră pe care ea şi alţi şapte localnici din Flatwoods, West Virginia, au văzut-o pe 12 septembrie, 1952, ca arătând mai înfiorător decât monstrul Frankenstein.

Atenţia femeii fusese atrasă asupra farfuriei zburătoare de către un grup de băieţi, incluzându-i şi pe fiii ei, care se aflau pe un teren de joacă din apropiere, când au zărit o farfurie zburătoare emiţând un fel de gaze de eşapament, sub forma unor globuri roşii de foc.

Potrivit relatărilor băieţilor, OZN-ul aterizase dincolo de o culme de deal, aflată în spatele casei doamnei May.

Ulterior, femeia le-a declarat reporterilor că încercase să-i convingă pe copii că totul fusese generat de imaginaţia lor, însă ei au insistat asupra faptului că văzuseră o farfurie zburătoare aterizând după deal. În cele din urmă, un adolescent mai voinic a luat o lanternă şi a spus că merge să vadă despre ce era vorba.

La îndemnul fiului ei, May a fost de acord să-l însoţească, ceilalţi copii urmându-i, la rândul lor. În timp ce urca dealul, femeia a început să-şi schimbe părerea, întrucât a zărit şi ea o strălucire bizară, roşiatică.

După aproape o jumătate de oră de mers prin desişuri, au observat, cu toţii, o creatură uriaşă, humanoidă, având chipul de culoare sângerie şi ochi fosforescenţi, clipind des, sub un fel de glugă ţuguiată.

În spatele monstrului se găsea „un glob strălucitor de foc, mare cât o casă”, care părea să-şi schimbe intensitatea luminoasă la intervale regulate de timp.

Grupul de vânători de farfurii zburătoare s-a risipit imediat. Ulterior, May avea să-şi amintească de faptul că monstrul avea „gheare îngrozitoare”.

Estimările asupra înălţimii acestuia se încadrau între 2,5 şi 3 metri, martorii fiind de acord, cu toţii, în privinţa unei trăsături a respectivei creaturi, şi anume că degaja o miasmă insuportabilă, ca de pucioasă.

În ziua de 21 august 1955, un OZN a aterizat într-o zonă rurală de lângă Kelly-Hopkins-ville, Kentucky, din el ieşind mai mulţi invadatori extratereştri, care au fost observaţi de către opt adulţi şi trei copii.

Reprezentanţii forţelor aeriene, cei ai Poliţiei locale şi mai mulţi jurnalişti au efectuat o investigaţie extinsă şi bine documentată asupra a ceea ce avea să devină „o întâlnire clasică” în analele studiului OZN.

Adulţii implicaţi în acel incident erau, mai degrabă, firi conservatoare, rezervate, genul de oameni prea puţin înclinaţi să inventeze o astfel de aventură incredibilă, de dragul publicităţii sau al senzaţionalului.

Potrivit familiei Sutton, când fiul lor adolescent, Billy Ray, a ieşit din casă, în acea seară, de duminică, pentru a scoate apă din fântână, acesta a zărit un obiect strălucitor, aterizând nu departe de ferma lor.

Spusele băiatului, vizibil emoţionat, nu au stârnit interesul celorlalţi membri ai familiei până în momentul în care aceştia au văzut mai mulţi omuleţi de cca. 1,20 de metri, cu braţe lungi şi capete imense, apropiindu-se de fermă.

Invadatorii liliputani păreau nişte monştri, cu combinezoanele lor de culoarea nichelului, cu ochii galbeni, fosforescenţi, având o înfăţişare

total nepământeană.

Temându-se pentru vieţile lor, fermierii au luat puştile şi pistoalele pe care le-au avut la îndemână şi au început să tragă în creaturile extraterestre.

Apoi, le-au declarat investigatorilor că acest atac nu a dus, însă, la niciun rezultat: gloanţele păreau să se izbească de armura nichelată a creaturilor.

Deşi familia Sutton şi vecinii acesteia erau siguri că trăseseră direct în acele fiinţe, micuţii monştri, netulburaţi, se retrăseseră în beznă, doar pentru a se regrupa, în vederea unui nou asalt asupra celor din casă.

Potrivit relatărilor, ochii imenşi ai creaturilor păreau foarte sensibili la lumină. Martorii îşi exprimaseră convingerea că luminile din afara fermei, şi nu gloanţele lor, îi împiedicaseră pe invadatori să pătrundă în casă.

Familia Sutton şi vecinii acesteia s-au confruntat cu monştrii cei piperniciţi, aparent invulnerabili, timp de aproape patru ore, înainte să reuşească să se urce la volanul maşinilor şi să ajungă la Secţia de Poliţie Hopkins-ville, unde au cerut ajutor.

Manifestările isterice ale celor trei copii şi teama evidentă a celor opt adulţi l-au convins pe ofiţerul Greenwell că aceştia înfruntaseră, într-adevăr, un inamic cu totul neobişnuit

Conduşi de Greenwell, mai mulţi poliţişti au plecat în misiune, dornici să cerceteze afirmaţiile fermierilor şi, dacă era cazul, să-i înfrunte pe invadatorii extratereştri.

În drum spre locul incidentului, oamenii legii au remarcat ceea ce părea a fi o ploaie de meteoriţi, venind din direcţia fermei Sutton.

Un ofiţer şi-a amintit, apoi, că meteoriţii scoteau un fel de „şuierat”, trecând pe deasupra capetelor lor.

Chiar dacă poliţiştii nu au găsit nici urmă de extratereştri, sau de nave spaţiale, aceştia au descoperit câteva „semne şi indicii specifice”, care atestau faptul că, în seara respectivă, la fema Sutton se întâmplase ceva deosebit.

Simplul fapt că nişte oameni sobri şi rezervaţi, precum cei din familia Sutton şi vecinii acesteia, ajunseseră să umple de gloanţe pereţii fiecărui hambar şi şopron de la fermă pleda pentru autenticitatea cazului.

Capul familiei Sutton a declarat că o nimerise în plin pe una dintre creaturi, doar pentru a o vedea, apoi, că tresare puţin, înainte de a se pierde în beznă. Taylor, unul dintre vecinii săi, le-a spus investigatorilor că folosise patru cutii de cartuşe împotriva omuleţilor.

Astfel de poveşti au alimentat spaimele americanilor, tot mai convinşi că ar fi neputincioşi în faţa invaziei extraterestre.

La sfârşitul anilor ’60, Harold D. Lasswell, profesor de drept şi ştiinţe politice, la Universitatea din Yale, a făcut o serie de speculaţii cu privire la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă civilizaţia umană ar fi fost confruntată cu o rasă extraterestră.

Dacă acea civilizaţie era superioară, tehnologic, omenirii – aspect mai mult decât

probabil, având în vedere că reuşise să străbată spaţiul, ajungând pe Terra –, Lasswell credea că oamenii s-ar fi aflat în aceeaşi situaţie în care se găsiseră populaţiile indigene, confruntate, de-a lungul istoriei, cu colonişti occidentali, care posedau armament superior.

El susţinea că religiile, artele şi ştiinţele umane ar fi fost considerate inferioare doctrinelor şi formulelor deţinute de invadatori, iar, în eventualitatea unei invazii extraterestre, exista posibilitatea sumbră ca acea cultură să-i selecteze pe cei mai inteligenţi, sănătoşi şi promiţători dintre copiii pământenilor şi să-i despartă de părinţii lor, spre a fi crescuţi în mediul extratereştrilor, superior din punct de vedere intelectual şi tehnologic.

O astfel de cultură ar fi putut fi benignă şi paternală – i-ar fi putut obliga pe oameni să renunţe la comportamentul lor agresiv şi să se dedice unor activităţi paşnice şi estetice.

Dacă rasa extraterestră invadatoare ar fi fost comparabilă, în general, cu cea umană în privinţa progreselor ştiinţifice şi dezvoltării tehnologice, fiind superioară doar în privinţa tehnologiei spaţiale, Lasswell îi vedea pe pământeni puşi într-o situaţie similară cu rivalitatea din timpul Războiului Rece, diversele naţiuni terestre căutând să obţină favorurile noii civilizaţii dominante.

Dacă invadatorii extratereştri sosiţi pe Pământ ar fi fost uniţi şi puternici, concluziona Lasswell, oamenii s-ar fi aflat într-un mare dezavantaj.

Milioane de bărbaţi şi de femei, de pe întreg globul pământesc, simt, înspăimântaţi, că oamenii ar fi inferiori vizitatorilor din spaţiu.

Deşi nu există nicio dovadă că vreuna dintre misterioasele nave ar fi de provenienţă extraterestră, un important segment de populaţie crede, cu tărie, că invadatori din alte lumi dau târcoale Pământului. În iunie 1998, un sondaj CNN/Time a relevat faptul că 27% dintre americani cred că extratereştrii au vizitat deja Terra, iar 80% susţin că guvernul încearcă să ascundă adevărul în privinţa acestor vizite. Pe 8 iunie 1999, un sondaj realizat, în comun, de Institutul Naţional de Ştiinţă şi de Institutul Roper, pe un segment reprezentativ de femei şi de bărbaţi din Statele Unite, a arătat că 25% dintre americani credeau că OZN-urile sunt nave extraterestre, în timp ce 12% le considerau vehicule ale unei agenţii guvernamentale secrete.

Când cei chestionaţi au trebuit să-şi imagineze cum ar reacţiona opinia publică dacă s-ar dovedi că OZN-urile sunt de origine extraterestră, 25% dintre ei au declarat că majoritatea populaţiei ar intra în panică, 10% au spus că se tem de reacţiile iraţionale ale oamenilor, 14% au sugerat că pământenii ar putea să aibă reacţii stranii, 36% au considerat că mulţi cetăţeni ar fi îngrijoraţi de perspectiva unei iminente invazii extraterestre şi doar 13% au estimat că majoritatea cetăţenilor S.U.A. ar avea o reacţie calmă şi raţională.

Mii de persoane acceptă posibilitatea unei vizite extraterestre, insistând asupra faptului că ar

fi fost deja răpite şi examinate fizic, de către creaturi din alte lumi. În opinia multor ufologi, care cred în realitatea acestor răpiri, extratereştrii încearcă să-şi folosească tehnologia avansată pentru a realiza experimente intergalactice de încrucişări între specii.

Creaturile responsabile de asemenea examinări fizice sunt numite „cenuşii”, fiind de talie mică şi având înfăţişarea unor reptilieni. Răpiţi şi contactaţi care s-au întâlnit cu aceşti „ozenauţi” au declarat că au între 1,20 şi 1,50 metri înălţime şi pielea de culoare cenuşie sau cenuşiu-verzuie.

Capetele le erau rotunde şi foarte mari, disproporţionate în raport cu ceea ce este caracteristic speciei umane, iar trăsăturile lor faciale erau dominate de ochii mari, strălucitori, lipsiţi de pleoape, cu pupile reptiliene.

Nu aveau buze vizibile, iar în locul nasului martorii aminteau doar de existenţa unor fose nazale, aproape greu de distins în textura delicată a feţei.

Pe lângă teama de invazie sau de răpire de către extratereştri, foarte mulţi oameni sunt cuprinşi de frică la gândul terorii pământene – acei infami *Oameni în Negru* („Men in Black” – MIB); necunoscuţi, ameninţători, care par să ştie multe lucruri despre enigma OZN, dar care nu au nimic de-a face cu seria de filme realizate în manieră comică, în care joacă Will Smith şi Tommy Lee Jones. În numeroase cazuri, persoanele care au fost martore ale unor incidente OZN s-au plâns că ar fi fost supuse, apoi, unui tip

specific de hărţuire.

La început, au primit telefoane de ameninţare, prin care voci abia şoptite îi avertizau pe martori sau pe cercetătorii cazuisticii OZN, spunându-le să uite tot ce văzuseră, ori să pună capăt investigaţiilor.

Cei care fotografiaseră sau filmaseră un OZN, obţinând indicii de natură fizică asupra unor activităţi paranormale, au fost contactaţi de bărbaţi misterioşi, îmbrăcaţi complet în negru – adesea pretinzând o calitate oficială, guvernamentală –, care le-au confiscat fotografiile, negativele, casetele video sau orice altă dovadă de care dispuneau.

În majoritatea cazurilor, cei consideraţi „indezirabili” de către MIB îşi descriau urmăritorii ca fiind de statură mai degrabă mică, adesea de 1,60 m, sau chiar mai puţin, având tenul măsliniu şi trăsături specifice cumva rasei asiatice.

Solicitaţi să dea mai multe detalii, martorii au **dezvăluit** amănuntul că MIB purtau, de obicei, ochelari de soare cu lentile închise, lăsând să se vadă, în rarele situaţii când şi-i dădeau jos, nişte ochi îngustaţi, dar într-o manieră diferită de aceea a asiaticilor.

Începând din anul 1947, la puţin timp după presupusul accident OZN de lângă Roswell, New Mexico, şi până în zilele noastre, mii de martori, răpiţi, contactaţi sau investigatori ai fenomenului OZN au pretins că ar fi primit vizita unor străini amenințători, îmbrăcaţi în negru, care le-au dat de înţeles că reprezintă o „forţă” omniprezentă şi omniscientă, menită să-i determine să pună capăt

investigaţiilor personale, sau să predea orice fotografie, înregistrare video, ori artefact legate de acest fenomen.

Adesea, aceste ameninţări sunt presărate cu afirmaţia că o astfel de cooperare ar fi esenţială „pentru binele familiei, ţării şi planetei tale”.

Deşi unii cercetători ai enigmei OZN şi foarte mulţi sceptici cred că aceste relatări, referitoare la invadatori şi răpitori extratereştri, sau la Oameni în Negru, reprezintă doar folclor fantezist, accentuat de paranoia umană, chestiunea invadatorilor din alte lumi face parte, în mod evident, din examinarea fenomenelor necunoscute şi inexplicabile.

De când oamenii primitivi şi-au părăsit peşterile şi au privit, fascinaţi, cerul nocturn, spuzit de stele, ei au fost intrigaţi de misterele nedezlegate ale Universului.

Miturile şi legendele timpurii vorbesc de obiecte stranii, care străbat cerurile, iar fragmente din texte străvechi dezvăluie manifestări inexplicabile produse pe cer. Practic, fiecare religie leagă asemenea vizite de îngerii, demonii şi zeii despre care s-a spus că ar fi coborât pe Pământ în epoci imemoriale.

Odată cu apariţia, îndelung mediatizată, a fenomenului „farfuriilor zburătoare” în lumea terestră, în anul 1947, oamenii moderni au fost confruntaţi cu ceea ce ei au considerat a fi un nou mister celest.

Dar, în eforturile depuse pentru a interpreta acest fenomen, numeroşi savanţi au scos la iveală documente vechi şi consemnări peste care se

aşternuse colbul vremii, descoperind că fenomentul OZN a reprezentat o apariţie periodică de-a lungul istoriei.

Treptat, anumiţi ufologi au emis ipoteza că zeii, îngerii şi demonii populaţiilor de demult nu ar fi altceva decât vizitatori extratereştri, aparţinând unei civilizaţii superioare, de pe cine ştie ce planetă, aflată în vreun colţ întunecat al Universului. Ipoteza paleoastronautică a dobândit cea mai plenară exprimare în cartea lui Erich von Däniken – „Carele de foc ale zeilor?”, publicată în anul **1970** care a dus la fondarea, în **1973,** a Societăţii de Paleoastronautică.

Deşi mulţi pornesc de la premiza că „zei” din alte lumi ar fi ghidat dezvoltarea omenirii, de-a lungul evoluţiei acesteia, criticii au găsit hibe în tendinţa unor astfel de teoreticieni de a atribui orice mister străvechi extratereştrilor, care se presupune că ar fi sădit germenii formelor de viaţă superioară pe Terra, le-ar fi ajutat să se dezvolte şi încă le supraveghează.

În ciuda deficienţelor teoriei paleoastronautice, unii cercetători au colectat dovezi impresionante în sprijinul ideii că astronauţii extratereştri ar fi vizitat Pământul în preistorie, vechile relatări istorice, legendele şi miturile antice fiind readuse la lumină şi dându-li-se noi interpretări.

Posibilitatea vizitelor extraterestre din spaţiu a fost explorată de dr. Carl Sagan (1934 – 1996), încă de la Convenţia Societăţii Americane de Astronautică, din 1966. „Micul

nostru colţ de Univers ar fi putut fi vizitat de mii de ori, în ultimele miliarde de ani", afirma Sagan, în cartea „Intelligent Life in the Universe" (1966), scrisă împreună cu I.S. Şklovski.

„Cel puţin una dintre aceste vizite ar fi putut să aibă loc în timpurile istorice". Sagan, exobiolog şi astronom, susţinea teoria conform căreia Terra ar fi putut fi vizitată de diverse civilizaţii galactice, în numeroase rânduri, în epoca preistorică, şi că este posibil ca artefacte provenind de la asemenea vizite extraterestre să existe încă, sau ca vreo bază extraterestră să se menţină, undeva, în Sistemul Solar, pentru a asigura continuitate expediţiilor.

Această ipoteză, venită din partea unui savant reputat, a încurajat mulţi ufologi să avanseze teoria că „Homo sapiens" ar fi fost „plantat" pe Pământ, fiindcă, în pofida numeroaselor teorii lansate de oamenii de ştiinţă convenţionali, nu se ştie cum a apărut omul pe această planetă.

Teoria darwinistă a evoluţiei rămâne o ipoteză fascinantă, dar încă nedovedită, fie şi din cauza faptului că părelnica „verigă lipsă" rămâne nedescoperită. Pretinsa verigă dintre oameni şi rudele lor antropoide ar fi putut fi oferită de vizitatori dintr-o altă lume.

Unii cercetători sunt convinşi că astronauţii din vechime nu numai că au dirijat evoluţia umanităţii, ci i-au şi ajutat pe primii constructori să ridice monumente impresionante, ca mărturie a

prezenţei lor.

Drept exemplu, ei oferă cazul Piramidei lui Keops, cea mai înaltă structură a Antichităţii, având un volum egal cu cel al câtorva zgârie-nori din Statele Unite şi fiind considerată a noua minune arhitectonică a lumii.

S-a estimat că la construirea locului de veci al faraonului Keops, cca. 2800 î.Hr., au fost folosite mai bine de 2.300.000 de blocuri de piatră, cu o greutate medie de 2,5 tone. Piramida lui Kefren, aflată lângă cea a lui Keops, are 144 în înălţime şi acoperă o suprafaţă de 6 hectare.

A treia piramidă din acest masiv trio, a lui Mikerinos, măsoară 72 în înălţime, fiecare latură a sa având 115 m.

Cercetătorii care pledează pentru ipoteza paleoastronautică au dubii că imaginea clasică a echipelor de bărbaţi legaţi laolaltă şi trăgând pe pante blocuri masive de piatră ar fi realistă, întrucât o asemenea metodă de construcţie ar fi necesitat munca susţinută, timp de 20 de ani, a mai bine de 100.000 de sclavi, pentru ridicarea unei singure piramide.

Pare ilogic, afirmă aceşti teoreticieni, ca vreo instituţie guvernamentală, indiferent cât ar fi de tiranică şi de atotputernică, să poată recruta o asemenea forţă de muncă, pe o perioadă atât de lungă de timp, fără să provoace vreo revoltă, sau fără să defavorizeze alte activităţi, cum ar fi, de pildă, semănatul şi culesul recoltelor. În plus, pare puţin probabil ca regimul faraonilor să fi putut convinge populaţia de necesitatea făuririi piramidelor.

Ar fi putut mormintele faraonilor să fie considerate un proiect care să merite atâta timp şi atâtea eforturi?! Ar fi fost capabil Egiptul, pe atunci având o populaţie de doar câteva milioane de oameni, să se lipsească de o forţă de muncă aşa de numeroasă, pentru perioade de 10 sau 20 de ani?!

Cei care susţin teoria paleoastronautică sunt de părere că lucrări vaste, precum piramidele egiptene, au fost construite, de fapt, de către extratereştri, care au folosit puterea electrică generată de farfuriile lor zburătoare pentru a ridica imensele dale de piatră. Nave de mari dimensiuni ar fi putut aduce colonişti extratereştri în diferite părţi ale Terrei şi ar fi putut asigura forţa necesară construirii de edificii colosale din piatră, înainte de a reveni pe planeta natală.

Cea mai veche civilizaţie a înflorit în Mesopotamia antică. Vreme îndelungată, motivul acestei subite dezvoltări a civilizaţiei sumeriene a rămas un mister. Abia în jurul anului 1980, ştiinţa a stabilit cum se produsese acest miracol al progresului, aparent instantaneu.

Astăzi, se ştie că acest salt fundamental în dezvoltarea intelectuală a omenirii s-a produs în Sumer, acum cca. 6.000 de ani, când a fost inventată scrierea cuneiformă, prin intermediul căreia a şi fost consemnată o extraordinară explozie solară.

Practic, peste noapte, în termeni evoluţionişti, sumerienii au dat lumii primele cântece de dragoste, primul sistem de învăţământ, primul glosar de reţete farmaceutice, un cod de

legi şi primul parlament.

Rădăcinile credinţelor religioase iudeo-creştine au rodit în „pomul cunoaşterii”, Grădina Edenului, pe care tradiţiile o plasează tot în Mesopotamia. Originile culturii occidentale trebuie căutate tot în Sumer, care a ajuns să fie numit „leagănul civilizaţiei” – şi toate acestea din cauza unei explozii solare.

Astronomii recunosc faptul că cea mai apropiată şi mai strălucitoare supernovă care a fost vreodată observată de omenire a fost *VelaX,* astăzi, un pulsar aproape stins, situat la cca. 1300 ani-lumină de sistemul nostru solar.

George Michanowsky, specialist în astronomia mesopotamiană, a remarcat că primul şi, totodată, cel mai important simbol din scrierea sumeriană a fost cel reprezentând o „stea”.

El a atătat că întâiul cuvânt scris de mâna omului a devenit, curând, legat de simbolul pentru Divinitate, însemnând, practic, *„Zeul din stele”.* Michanowsky considera că strălucirea muribundei stele *Vela X* a fost un spectacol ceresc atât de impresionant, încât a devenit un profund principiu organizator pe plan cultural, care a impulsionat cu – noaşterea umană să facă un imens salt înainte. Dar, s-a mai întâmplat, oare, şi altceva, la momentul respectiv?

Istoricul şi preotul babilonian Berossus a lăsat o mărturie scrisă asupra venirii lui Cannes, o entitate descrisă ca fiind jumătate om, jumătate peşte, care ar fi apărut din apele Golfului Persic, pentru a civiliza populaţiile străvechi din Mesopotamia. Înainte de sosirea lui Cannes,

preciza Berossus, sumerienii trăiau ca animalele pe câmpii, fără reguli şi în devălmăşie.

Sumerienii au dus o existenţă similară cu aceea a înaintaşilor lor primitivi până când Cannes, bizara „sălbăticiune înzestrată cu raţiune”, a apărut în mijlocul lor. Entitatea extraterestră era înzestrată cu o inteligenţă superioară, scria cronicarul antic, însă, înfăţişarea ei era înspăimântătoare.

Cannes avea trupul unui peşte, cu picioare ca de om şi cu un cap care îmbina trăsăturile peştilor şi ale oamenilor. Berossus menţionează că *omul-peşte* mergea pe pământ ziua, dând sfaturi preţioase sumerienilor, dar, în fiecare seară, se întorcea în mare.

Cannes le-a deschis sumerienilor plăcerea pentru ştiinţe, literatură şi pentru orice fel de artă. El i-a învăţat să construiască temple şi case, să compileze legi şi le-a explicat principiile geometriei. I-a ajutat să cunoască seminţele plantelor utile şi le-a arătat cum să adune fructe.

Pe scurt, i-a instruit în tot ceea ce ar fi putut să-i facă mai puţin sălbatici şi să-i umanizeze.

Astronomii sumerieni au dobândit o atât de mare acurateţe, încât măsurătorile făcute de ei asupra rotaţiei Lunii prezintă o deviaţie minoră faţă de rezultatele moderne, computerizate.

O pictogramă înfăţişează planetele evoluând în jurul Soarelui – ipoteză pe care Copernic şi Kepler au avansat-o abia acum 500 de ani. La apogeul civilizaţiei greceşti, cel mai mare număr cunoscut era 10.000.

După această cifră, matematicienii greci

considerau că se află „infinitul”. O tabletă descoperită pe dealurile din preajma anticului oraş Sumer conţine un număr format din 15 cifre: 195.955.200.000.000.

Numeroase civilizaţii străvechi au legende despre populaţii amfibiene, sau reptiliene, care, la fel ca Cannes, cel jumătate om, jumătate peşte, i-au iniţiat pe primii locuitori ai Mesopotamiei în arta civilizaţiei.

Mai sunt cunoscuţi Quetzalcoatl, *şarpele cu pene* al aztecilor, cel care a coborât din ceruri, într-un ou din argint, şi Naga, o populaţie semidivină, de o frumuseţe rară, de *oameni-şerpi,* înzestraţi cu puteri supranaturale, care apar în tradiţiile hinduse şi buddhiste.

De-a lungul întortocheatelor şi întunecatelor cotloane ale istoriei, există frecvente menţiuni asupra legendarilor *„oameni din cer”*, consideraţi mesageri ai *„şarpelui zburător”.* Aztecii şi mayaşii, care adorau şarpele, nu sunt foarte diferiţi, din acest punct de vedere, de chinezi, care venerau un *dragon celest.*

Dacă, aşa cum cred cercetătorii care pledează pentru ipoteza paleoastronautică, extratereştrii au construit atât de multe minuni arhitectonice ale lumii antice şi au fost cei care au trasat, de fapt, destinul evoluţiei omenirii, marea întrebare rămâne dacă „zeii” din vechime s-au întors, în carele lor de foc, ca binefăcători, sau ca stăpâni ai noştri.

Una dintre cele mai îndrăgite poveşti ale tradiţiei creştine se referă la *Steaua din Bethleem,* care a luminat ieslea unde venea pe lume pruncul

Iisus (cca. 6 î.Hr. – cca. 30 d.Hr.). În ultimii ani, unii cercetători ai fenomenului OZN au sugerat că *„steaua” ar fi fost, de fapt, o navă spaţială, din altă lume,* ridicând, astfel, controversata întrebare dacă nu cumva Biblia, cea mai venerată carte a lumii occidentale, ar conţine referiri la OZN-uri şi la vizitatori extratereştri.

Şi mai mari controverse au provocat acei ufologi care s-au referit la scrierile creştine apocrife, cărţi interzise din lecturile şi slujbele religioase de cenzura Bisericii oficiale. Ei pretind că Iisus ar fi fost adus pe Pământ de către *Steaua de la Bethleem,* descrisă, în textele străvechi, ca având aripi şi răspândind, în urma ei, lumini de diferite culori.

Potrivit ufologilor care au cercetat Sfintele Scripturi, în căutarea unor eventuale descrieri ale vizitelor extraterestre, scriitorii din timpurile biblice erau dezavantajaţi în ceea ce priveşte descrierea unor nave sofisticate. În lipsa unor termeni elocvenţi, ei au recurs la un cuvânt care denumea mijloacele lor de transport: „car”.

Ufologii care au analizat cu atenţie textele biblice au descoperit trei tipuri de obiecte folosite ca vehicule de către entităţile celeste:

1) obiecte în formă de roată sau disc, descrise de Iezechiel;

2) care de foc, menţionate în a doua Carte a Regilor;

3) carul învăluit în nori, descoperit în scrierile lui Moise, Daniel, David, Matei, Pavel şi Ioan.

În „Cartea a Doua a Regilor” (2: 11 – 12,6:

17), în „Psalmi” (68: 17) şi în „Habacuc” (3: 8), autorii Vechiului Testament descriu o navă cosmică, numită „un car de foc”, pus în mişcare de motoare numite „cai de foc” şi de „vizitii” (piloţi).

Ridicarea carului este descrisă ca „un vârtej de vânt”. În „Cartea a Patra a Regilor” (2: 1), se scrie: a fost că atunci *când Domnul era să-l ridice pe Ilie în vârtej de vânt, ca şi cum ar fi la cer, Ilie şi Elisei au plecat din Ghilgal.”, după cum, în 2: 11: „... iată, un car de foc şi cai de foc i-au despărţit unul de altul: în vârtej de vânt, Ilie era luat prin ridicare, ca şi cum ar fi fost la cer...”*

În „Zaharia” (6: 1 – 7), patru piloţi cosmici sunt trimişi în tot atâtea care de foc (nave spaţiale), care apar dintre doi munţi. Profetul Zaharia află că flecare vizitiu primise poruncă să zboare într-o parte diferită a ţării. Potrivit Bibliei, celor patru piloţi extratereştri li se ceruse *„să meargă încoace şi-ncolo pe Pământ”.*

O versiune modernă a Bibliei raportează că ordinul ar fi fost: *„Mergeţi şi patrulaţi peste Pământ”.* Moise menţionează frecvent prezenţa carelor apărute sub forma unor nori:

„Domnul a coborât într-un nor”, „Domnul a apărut într-un nor”, „Domnul mergea în fiecare zi înaintea lor, ca un stâlp de fum, spre a le arăta drumul, iar noaptea, ca un stâlp de foc”. Profetul Daniel este un alt personaj biblic care descrie folosirea unui car sub formă de nori, ca mijloc de transport cosmic.

Alţi ufologi susţin că, dacă vom citi povestea creaţiei din Geneză din perspectiva actualelor cunoştinţe de inginerie genetică, legăturile dintre

Fiii lui Dumnezeu şi frumoasele fiice ale oamenilor vor dobândi o altă interpretare: „Iar, după ce au început a se înmulţi oamenii pe Pământ şi li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit... în vremea aceea s-au ivit pe Pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestifii viteji din vechime". („Geneza" – 6: 1 – 4).

Dacă aceşti îngeri căzuţi, despre care se vorbeşte în „Geneza", au fost, de fapt, savanţi extratereştri, care desfăşurau experimente pe femelele noii rase „Homo sapiens", ei executau o directivă a Zeilor Stelari, de a da omenirii primitive un avânt genetic.

Termenul ebraic pentru semizei sau „viteji din vechime", despre care se spunea că ar fi fost vlăstarele Fiilor lui Dumnezeu şi ale fiicelor oamenilor, este „Nephilim". Interesant este faptul că termenul folosit pentru a-i denumi pe adevăraţii giganţi, cu referire la statură, era „Rephaim". Israeliţii au găsit asemenea giganţi printre locuitorii din Canaan, în Palestina.

Printre ei se numărau şi anakimii din Philisa, şi emimii din Moab. Goliat era un gitit, un om foarte înalt şi voinic, însă el nu era un „nephilim".

Din „Cartea lui Enoh" (7: 12), apocrifă, aflăm mai multe despre entităţile nepământene, care le doresc pe fiicele oamenilor: „Pe când copiii oamenilor se înmulţiseră, în acele zile s-a făcut că fiicele lor s-au născut graţioase şi frumoase. Şi atunci, când îngerii, copiii Cerurilor, le-au văzut, s-

au îndrăgostit de ele; şi ei şi-au spus unii altora: «Să ne alegem femei din rasa oamenilor şi să avem copii cu ele»”.

Cercetătorii care consideră că Biblia conţine multe pasaje referitoare la vizite extraterestre susţin, adesea, că „zeii” din alte lumi ar fi putut provoca distrugerea Sodomei şi Gomorei, sugerând că aceste două oraşe ar fi fost distruse de o explozie nucleară antică.

Tot ei menţionează şi alte texte antice, care descriu maşini zburătoare, tehnologie avansată şi arme terifiante, mânuite de zei. Imnurile sacre hinduse, Rig-Veda, constituie unele dintre cele mai vechi documente religioase.

Splendidele versuri vorbesc despre măreţia Pantheonului divin hindus, iar un pasaj se referă la Indra, o divinitate care a fost venerată când numele său a fost transformat în „India”. Indra, care a devenit cunoscut ca „distrugătorul de cetăţi”, din cauza isprăvilor sale războinice, ar fi putut călători, conform miturilor, prin văzduh, într-o maşinărie zburătoare, *Vimana.*

Această maşinărie era echipată cu arme terifiante, care puteau distruge un oraş întreg. Efectul său pare să fi fost identic cu cel al unei raze laser sau al unui tip de armament nuclear.

Un alt text indian străvechi, „Mahābhārata”, se referă la atacul asupra unei armate inamice: „A fost ca şi cum toate furiile naturii s-ar fi dezlănţuit Soarele s-a răsucit pe cer. Lumea a fost scuturată ca de friguri şi pârjolită de cumplita căldură a acestei arme. Elefanţii au fost cuprinşi de flăcări... Râurile au dat în clocot...

Animalele se prăvăleau la pământ, murind în chinuri. Oştile duşmanului erau culcate la pământ atunci când furiile înfricoşătoare se abăteau asupra lor. Rânduri întregi de copaci se prăbuşeau. Caii şi carele erau arse... trupurile celor căzuţi erau mutilate de teribila căldură, aşa că nu mai arătau a ceva omenesc".

Numeroase tradiţii antice vorbesc despre un război între forţele luminii şi cele ale întunericului, purtat în preistoria omenirii. Poate că au existat forţe extraterestre rivale, care s-au confruntat pentru dobândirea dominaţiei asupra Pământului, cu multe mii de ani în urmă.

Potrivit unor tradiţii, Fiii Luminii i-au învins pe Magicienii întunericului, care voiau să înrobească omenirea. Indiferent ce a provocat un astfel de conflict violent, există dovezi fizice pe Pământ care indică faptul că cineva a desfăşurat formidabile energii.

Există mărturii referitoare la topirea nisipului şi la transformarea lui în sticlă, în anumite zone deşertice, la existenţa unor porţiuni vitrificate ale unor ziduri din piatră, sau ale ruinelor unor oraşe antice, distruse de o temperatură extrem de ridicată – incomparabil superioară celei pe care ar fi putut-o degaja torţele unor armate primitive.

Până şi arheologii cu o pregătire clasică au admis faptul că niciuna dintre aceste catastrofe nu putea fi cauzată de vulcani, fulgere, de prăbuşirea unor comete, ori de conflagraţii declanşate de oameni.

ANEXA 6

Dosar[96]

Cazul CELIABINSK, 2013

Asteroid rătăcit sau acţiune ofensiv-defensivă asupra Terrei?!

Meteoritul căzut în Rusia a rănit peste 500 de persoane. Au fost afectate clădirile din şase oraşe mari de pe o suprafaţă vastă de teren. Căderea a fost urmată de o ploaie de meteoriţi ce a provocat pagube şi răniţi în regiunea Urali din Federaţia Rusă. Peste 500 de persoane au avut nevoie de îngrijiri medicale pentru răni uşoare, iar clădirile din şase oraşe au avut de suferit diferite grade de avarii mai ales la structurile realizate din sticlă în urma puternicei unde de şoc.

Una din imaginile surprinse cu meteoritul ce a căzut în Federaţia Rusă

96 Dosarul este prezentat pe baza datelor transmise de la faţa locului de agenţiile de presă ruse şi de corespondenţii străini aflaţi în zonă. Aceste date au fost completate în zilele următoare, dar au fost şi unele informaţii care, ulterior, au fost negate, considerându-se ca exagerări pe fondul presiunii neobişnuitului eveniment Dosarul prezent redă fidel relatarea faptelor de către diferite surse oficiale sau aflate în zonă.

Meteoritul ce a căzut în Federaţia Rusă a provocat explozii violente, peste 500 de răniţi uşor şi căderea telecomunicaţiilor.

O ploaie de meteoriţi a provocat vineri, 15 februarie 2013, explozii violente în stratul inferior al atmosferei, deasupra regiunii Urali şi unor regiuni din centrul Rusiei, explozii al căror suflu a spart ferestrele unor imobile, rănind uşor peste 500 de persoane, relatează agenţiile ruse de presă, citând autorităţi şi martori, relatează AFP.

Martorii spun că au asistat la o explozie puternică, care a cutremurat casele. Conform publicaţiei *Russia Today,* reţelele de telefonie mobilă nu au mai putut fi utilizate.

Înregistrări video postate pe Internet de către locuitorii din zona afectată surprind meteoriţi incandescenţi pe cer, la mică altitudine, traiectoria lor părând să indice o coliziune apropiată cu solul.

În altă înregistrare, locuitorii, dintre care unii au ieşit din casă pe jumătate dezbrăcaţi, observă acelaşi fenomen ce se produce deasupra imobilului şi oraşului în care locuiesc, în timp ce,

din când în când, se aud explozii.

„A fost o ploaie de meteoriţi, dar fără ca fragmente să ajungă pe sol. Un meteorit a explodat deasupra regiunii Celiabinsk. Suflul exploziei a spart ferestre în mai multe localităţi”, a anunţat un purtător de cuvânt al filialei locale

Celiabinsk a Ministerului pentru Situaţii de Urgenţă pentru agenţia de ştiri Interfax.

Ministerul de Interne, citat de aceeaşi agenţie, a anunţat că unele persoane au fost rănite de cioburi de geam, într-o şcoală din Celiabinsk. Oamenii au fost sfătuiţi să rămână în casă, după ce îşi iau copiii de la şcoală.

În zonă au fost trimise 20.000 de persoane ai Ministerului pentru Situaţii de Urgenţă, a informat *Russia Today.*

Magda Stavinschi, astronom la Institutul Astronomic al Academiei Române, declara pentru postul Realitatea TV:

„Nu cred că meteoriţii au provocat direct victime. «Victimele» pot fi comunicaţiile, care pot fi perturbate... Ploile de meteoriţi sunt foarte frecvente şi, dacă se întâmplă ceva, nu poate fi prevăzut – ca în cazul cutremurelor cu câteva secunde înainte, ci previziunile se realizează chiar şi cu un an[97] înainte. Nu este un motiv de panică”.

Înregistrările video postate de către locuitori pe Internet surprind meteoriţi incandescenţi pe cer, la mică altitudine, traiectoria lor părând să

97 Corect se previzionează perioada (data) ploii de meteoriţi, dar nu şi intensitatea acesteia şi mărimea, masa meteoriţilor.

indice o coliziune apropiată cu solul.

Ploaia de meteoriţi din Rusia **De Pământ se apropie un asteroid la distanţă record de mică. Va putea fi observat vineri seara, 15 februarie 2013, chiar şi cu binoclul.**

Asteroidul cu codul 2012 DA14 va intersecta orbita Pământului vineri, 15 februarie 2013, fără a prezenta un pericol de ciocnire cu Pământul, potrivit calculelor orbitei acestuia, efectuate de experţi din S.U.A.[98] şi Federaţia Rusă.

Potrivit unui comunicat al Agenţiei Spaţiale Române, asteroidul care va fi la distanţa minimă faţă de Pământ, respectiv 27.700 kilometri, la ora 21.24: 42 ora României106, va putea fi observat chiar şi cu un binoclu.

Distanţa la care va trece asteroidul faţă de Pământ este una record pentru un obiect de asemenea dimensiuni, se arăta în comunicatul citat

Magda Stavinschi, astronom la Institutul Astronomic al Academiei Române a explicat, pentru postul Realitatea TV, în direct, la ce ne putem aştepta:

Comunicat mass media din România la 15.02.2013, ora 13.00:

„Asteroidul 2012 DA14 este asemănător din punctul de vedere al compoziţiei cu cea a

98 Cu toate acestea, în seara de 13 februarie, 2013, la ora 19.00, preşedintele american Barack Obama ar fi trebuit să se adreseze poporului american. Mesajul a fost anulat în ultimul moment Nici acum nu se ştie ce voia să anunţe preşedintele şi din ce motiv a renunţat. Este singura situaţie de acest fel în care a fost implicată Casa Albă, urmărită în totalitate de mass media pe tot parcursul ei.

Pământului. Are un diametru relativ mic, 30 – 40 de metri. Este în momentul de faţă foarte aproape de Pământ

La ora 21, ora României, va fi la distanţa minimă de noi, deja în acest moment el se află la o distanţă foarte mică de noi”.

Comunicatul continuă:

„Îi va fi deviată traiectoria sau, în cazul în care este periculos, va fi distrus, opţiune care nu se preferă”.

„O ciocnire cu un asteroid, aşa cum s-a întâmplat la 30 iunie 1908, în Siberia, la Tungusk, poate fi o catastrofă”.

Meteoritul de la Celiabinsk din 2013

Vedere a Ekaterinburgului, la circa 200 km de hipocentrul exploziei

106 Este vorba de data de 15 februarie 2013

Meteoritul de la Celiabinsk – 2013 este un corp ceresc care a intrat în coliziune cu Pământul, în dimineaţa zilei de vineri, 15 februarie 2013, în regiunea Celeabinsk din Rusia.

Căderea unui meteorit cu un diametru de circa 15 metri şi o greutate aproximată de 7.000 – 10.000 de tone s-a produs la ora locală 09: 23, în ziua de vineri, 15 februarie 2013 tllPIP] în

apropierea oraşului Celiabinsk, daunele principale în urma căderii producându-se în acest oraş şi în numeroase localităţi vecine: Emanjelinsk, Kopeisk, Korkino, Iujnouralsk şi Etkul.

Cel puţin 950 de persoanei4! dintre care peste 80 de copii, au fost rănite de cioburile de geamuri sparte sau de obiecte deplasate de unda de şoc în urma căderii, **a anunţat serviciul de presă al Direcţiei de Sănătate al administraţiei regionale.**

Conform centrului federal de cercetare şi de dezvoltare al NASA, greutatea bolidului căzut este estimată la 7 tone.

Pe parcursul căderii, după intrarea în atmosferă cu o viteză de 18 – 20 km/s, meteoritul a început să se dezintegreze datorită supraîncălzirii şi topirii, apoi să se rupă în bucăţi incandescente începând de la o altitudine de aprox. 50 – 30 km; bucăţile s-au prăbuşit cu o viteză aproximativă de 35.000 km/oră – de zece ori mai mare decât un glonte de puşcă.

La sol, în oraşul Celiabinsk, s-a întrerupt comunicarea cu telefoanele celulare, iar unele clădiri au fost evacuate. Oficiali din cadrul Ministerului de Interne au anunţat că mulţi elevi au fost răniţi de geamurile sparte, într-o şcoală din Celeabinsk.

Mulţi oameni susţin că au auzit mai multe explozii, iar după aceea s-au declanşat sistemele de alertă de la maşini, alţii spun că **unda de şoc ar fi fost foarte fierbinte, iar în gură au simţit un gust metalic chiar după ore bune după**

evenimen t

Primele relatări

Localnicii au fost martori la căderea unor obiecte extrem de luminoase pe cer în regiunile Celiabinsk, Sverdlovsk, Tiumen şi Orenburg, în Republica Başkortostan şi în regiunile vecine din Kazahstan.

Filmările realizate de amatori arată căderea unei mingi de foc din cer, urmată la scurt timp de o explozie sonică. Evenimentul a avut loc la ora 09: 20, ora Ekaterinburgului, la câteva minute după răsăritul soarelui la Celiabinsk şi cu câteva minute înainte de răsăritul soarelui la Ekaterinburg.

Uneori, obiectul a părut a fi mai luminos decât Soarele care răsărea, iar NASA a confirmat ulterior că bolidul a fost, într-adevăr, mai luminos decât Soarele.

Obiectul a fost filmat imediat după intrarea în atmosferă de satelitul meteorologic Meteosat 9. **Martorii din Celiabinsk au relatat că aerul din oraş mirosea a praf de puşcă.**

Obiectul şi traiectoria sa de intrare în atmosferă

Traseul meteoritului; este însemnată poziţia oraşului Celiabinsk.

Conform Academiei Ruse de Ştiinţe, meteoritul a pătruns în atmosferă cu viteza de circa 15 km/s.

Radiantul (poziţia aparentă de origine pe cer) pare a fi, din înregistrările video, undeva deasupra şi la stânga Soarelui care răsărea.

Estimări ale diametrului obiectului se înscriu între 17 m şi câţiva metri. NASA a estimat diametrul bolidului la circa 17 m şi masa la circa 10.000 tone.

NASA estimează viteza acestuia la circa 17,9 km/s, energia eliberată de el ca fiind echivalentă cu aproape 500 kilotone, suficient de mare pentru a fi înregistrată ca eveniment seismic.

Societatea Geografică Pattani a afirmat că trecerea meteoritului peste Celiabinsk a produs trei explozii de puteri diferite. Prima a fost cea mai puternică, şi a fost precedată de un fulger

luminos, care a durat aproape cinci secunde.

Estimările de altitudine s-au înscris în intervalul 7030 km, cu echivalentul exploziv a circa 500 ki TNT, iar hipocentrul exploziei s-a aflat la sud de Celiabinsk, în Emanjelinsk şi Iujnouralsk.

Unda de foc a ajuns la Celiabinsk după două minute şi 57 de secunde.

La 17 februarie 2013, oamenii de ştiiină de la Universitatea Federală a Uralilor au găsit mici fragmente de meteorit în jurul unei găuri circulare din gheaţa de pe Lacul Cebarkul.

Acestea sunt chondriţi (chondrite) obişnuiţi şi conţin 10% fier.

Oamenii de ştiinţă intenţionează să boteze aceste fragmente „meteoritul Cerbakul”, denumire ce va fi acceptată după publicarea în Buletinul Societăţii de Meteoriţi.

Impactul terestru

S-au găsit trei potenţiale puncte de impact cu Pământul, două în zona Lacului Cebarkul, şi un altul la circa 80 km mai spre nord-vest, lângă oraşul Zlatoust, aflat aproape de graniţa între Republica Başkiria şi regiunea Celiabinsk.

Unul dintre fragmentele de meteorit găsite lângă Cebarkul a format un crater cu diametrul de 6 metri. Pe suprafaţa

Lacului Cerbakul, care era îngheţat, pescarii localnici au găsit o gaură, posibil rezultat al unui impact, dar o echipă de şase scafandri trimisă de Ministerul Situaţiilor de Urgenţă din Rusia a examinat zona lacului şi nu a găsit niciun fragment de meteorit în lac.

Cercetările, însă, vor continua.

În Kazahstan, oficialii serviciilor de urgenţă au declarat că sunt în căutarea a doua posibile obiecte neidentificate care ar fi putut ateriza (cădea) în provincia Aktobe, în vecinătatea regiunilor ruseşti afectate.

Pagube şi răniţi

La 15 februarie, 2013, circa 1200 de persoane au cerut ajutor medical în regiunea Celiabinsk, inclusiv 159 de copii. Oficialii din sistemul sanitar au afirmat că 112 persoane au fost spitalizate, două fiind în stare gravă.

O femeie de 52 de ani cu o fractură la coloana vertebrală a fost trimisă la Moscova pentru tratament Majoritatea rănilor au fost cauzate de spargerea geamurilor.

După explozie, alarmele autovehiculelor s-au declanşat şi reţelele de telefonie mobilă şi-au întrerupt funcţionarea.

Clădirile de birouri din Celiabinsk au fost evacuate. Toate şcolile din Celiabinsk şi-au întrerupt cursurile, în principal deoarece geamurile sălilor de clasă s-au spart.

Cel puţin 20 de copii au fost răniţi de spargerea geamurilor unei şcoli cu grădiniţă la orele 09: 22.

După eveniment, oficialii guvernamentali din Celiabinsk au cerut părinţilor să-şi ia copiii de la şcoli.

Un purtător de cuvânt al Ministerului de Interne a declarat că circa 600 mp (24,5 x 24,5 m) din acoperişul unei fabrici de prelucrare a zincului s-a prăbuşit

Locuitorii din Celiabinsk, ale căror ferestre s-au spart, au depus eforturi consistente pentru a acoperi geamurile sparte cu orice material disponibil, întrucât temperatura în zona de impact cobora spre –15 °C.

Guvernatorul regiunii Celiabinsk, Mihail Iurevici, a declarat că misiunea principală a autorităţilor este conservarea serviciului de termoficare.

El a estimat pagubele produse de eveniment la cel puţin 1 miliard de ruble (circa 33 de milioane de dolari).

Autorităţile din Celiabinsk au afirmat că geamurile sparte (dar nu şi balcoanele închise) ale apartamentelor vor fi înlocuite pe cheltuiala statului rus.

Una dintre clădirile avariate de explozie a fost Palatul Sporturilor Traktor, arena echipei Traktor Celiabinsk care joacă în Liga de Hochei Kontinental (KHL). Arena va fi închisă pentru inspecţii, ceea ce afectează meciurile de hochei planificate a se desfăşura acolo, şi posibil întreg post sezonul KHL Meteoritul de la Celiabinsk este considerat a fi cel mai mare meteorit care a lovit Pământul de la evenimentul din 1908, de la Tunguska107, şi singurul astfel de eveniment care s-a soldat cu un număr mare de răniri.

107 în legătură cu evenimentul din anul 1908, de la 30 iunie, din Siberia, sunt mai multe teorii alimentate şi de faptul că nu au fost recuperate rămăşiţe de meteorit, oricât de mici, nici până azi. Se speculează că nu ar fi fost vorba de un meteorit Pentru amănunte, vezi numerele anterioare din *Colecţia Secret Stranger Files.*

Ferestre sparte la Teatrul Dramatic Celeabinsk

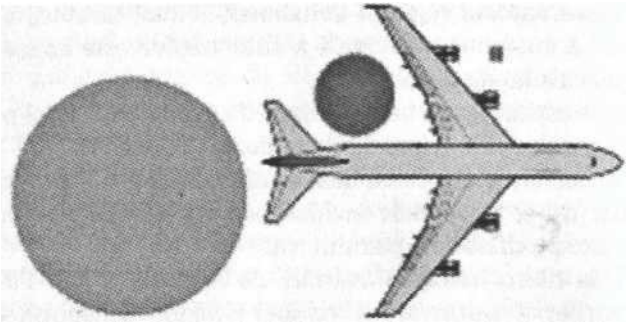

Dimensiunea meteoritului prin comparaţie cu alte obiecte (Boeing 747 şi meteoritul de la Barringer); dimensiunea meteoritului din Urali este simbolizată de cercul din dreptul aripii avionului.

Reacţii la eveniment

Dmitri Medvedev, primul ministru al Rusiei, a confirmat că un meteorit a lovit Rusia şi a afirmat că aceasta dovedeşte că „*întreaga planetă* este vulnerabilă la meteoriţi şi că un sistem de apărare spaţială este necesar pentru a proteja planeta de evenimente similare ce ar putea avea loc în viitor”.

Dmitri Rogozin, vice-prim ministru, a propus un program internaţional de alertare a ţărilor în ce priveşte „obiectele de origine extraterestră”.

General-colonelul Nikolai Bogdanov, comandant al Districtului Militar Central, a înfiinţat echipe de căutare a posibilelor puncte de impact şi de monitorizare a situaţiei.

Au fost găsite fragmente de meteorit de diametre între 5 mm şi 1 cm pe o rază de 1 km în jurul oraşului Cebarkul din regiunea Celiabinsk.

Vicepreşedintele naţionalist al Dumei de Stat, fost candidat la funcţia de preşedinte, Vladimir Jirinovski, a prezentat propria sa teorie a conspiraţiei, afirmând că **„ăia nu erau meteoriţi, erau americanii care îşi testează noile arme”.**

Conform măsurătorilor realizate de specialişti în mai multe zone ale oraşului Celiabinsk, dacă altitudinea exploziei a fost de circa 30 km, puterea108 acesteia a fost între 0,1 – 1 kilotone TNT109.

Comunicatele de presă folosite

1. „Russian Meteor” [Meteoritul din Rusia], NASA. Accesat la 15 februarie, 2013.

2. Imagini şocante cu ploaia de meteoriţi din Rusia

3. Major, jason. „Meteor Blast Rocks Russia” [Explozie de meteorit zguduie Rusia]. *Universe today.* Accesat la 15 februarie, 2013.

4. После метеоритного дождя за помощью врачей обратилось 950 южноуральцев

5. Russian Fireball Not Linked to Asteroid Flyby

6. PLOAIA DE METEORIŢI din Rusia. Preşedintele Puţin a alertat Ministerul pentru Urgenţe.

7. Ploaia de meteoriţi din Celiabinsk, Rusia: Oamenii spun că unda de şoc a fost foarte fierbinte, iar în gură au simţit un gust metalic la ore bune după eveniment

8. „Russia rocked by meteor explozion”. *The Verge.* Accesat la 15 februarie, 2013.

9. „Possible meteor shower reported în castern Russia” [O posibilă ploaie de meteoriţi relatată în estul Rusiei]. Reuters. 15 februarie, 2013. Accesat la 15 februarie 2013.

10. Shurmina, Natalia; Kuzmin, Andrey. „Meteorite hits central Russia, more than 500 people hurt”. Reuters. Accesat la 15 februarie, 2013.

11. „PM Medvedev Says Russian Meteorite KEF-2013 Shows *Entire Planet* Vulnerable” [Primul ministru Medvedev afirmă că meteoritul rus KEF-2013 demonstrează că «întreaga planetă» este vulnerabilă]. *Newsroom America.* 15 februarie, 2013. Accesat la 15 februarie, 2013.

108 Sunt mai multe păreri cu privire la

puterea exploziei funcţie de sursele de informare.

109.7NT – Echivalent de trinitrotoluen.

12. *Videos capture exploding meteor în sky.* Statele Unite: CNN. 16 februarie, 2013.

13. „Meteor shower over Russia sees meteorites hit Earth” [Meteoriţi ajung pe Pământ după o ploaie de meteoriţi deasupra Rusiei]. *The Sydney Morning Herald.* 16 februarie, 2013. Accesat la 16 februarie, 2013.

14. „Breaking: Huge Meteor Explodes Over Russia”. *State.* 15 februarie, 2013. Accesat la 15 februarie, 2013.

15. „Possible Meteor Crash în Russia: Reports” [Posibilă cădere de meteorit în Rusia]. *Space.* 15 februarie, 2013. Accesat la 15 februarie, 2013.

16. Mackey, Robert; Mullany, Gerry. Spectacular Videos of Meteor Over Siberia, *The New York Times,* 15 februarie, 2013. Accesat la 18 februarie, 2013.

17. „Meteorite hits Russian Urals: Fireball explozion vreaks havoc, over 900 înjured (phots, video)” [Uralii din Rusia loviţi de meteorit: explozia mingii de foc face prăpăd, peste 900 de răniţi (foto, video)]. RT. Accesat la 15 februarie, 2013.

18. „500 înjured by blasts as meteor falls în Russia” [500 de răniţi de explozii asociate căderii unui meteorit în Rusia]. *Yahoo News.* Accesat la 15 februarie, 2013.

19. Chelyabinsk meteor Kilpisjärvi Atmospheric Imaging Receiver Array, 15 February,

2013

20. „Notfälle – Astronomie: Asteroid *DA14* hat

Erde passiert”. München, Germania: Süddeutsche. 25 mai, 2012. Accesat la 15 februarie, 2013.

21. „Russia Meteor Not Linked to Asteroid Flyby”. 15 februarie, 2013.

22. „Meteorite explodes over Russia, more than 1.000 înjured”. *Reuters.* 15 februarie, 2013. Accesat la 18 februarie, 2013.

23. „*Panic* as 10-tonne meteor în Russia’s Chelyabinsk region înjures more than 500” [Panică produsă de căderea unui meteorit în regiunea Celiabinsk, Rusia, şi de rănirea a 500 de persoane], *Associated Press* (The Montreal Gazette). 15 februarie, 2013. Accesat la 18 februarie, 2013.

24. „PHOTOS: Russia Meteor Explozion Shatters

Windows, înjures Hundreds”. *Time.* 15 februarie, 2013. Accesat la 18 februarie, 2013.

25. „Meteor înjures al least 1,200 în Russia” [Un meteorit a rănit cel puţin 1.200 de persoane în Rusia]. *The Washington Post.* 15 februarie, 2013. Accesat la 18 februarie, 2013.

26. William Cooke (15 februarie 2013). „Orbit of the Russian Meteor” [Orbita meteoritului din Rusia]. NASA. Accesat la 17 februarie, 2013.

27. „Meteor Explozion ne-ar Chelyabinsk, Russia” [Explozie a unui meteorit lângă Celeabinsk, Rusia]. *US Geologica! Survey.* 15 februarie, 2013. Accesat la 15 februarie 2013.

28. „Magnitude? (Uncertain Or Not Yet Determined) – URAL MOUNTAINS REGION, RUSSIA” [Magnitudine? (incertă sau nedeterminată) – regiunea Munţilor Ural, Rusia].*Naţional Earthquake Information Center.* U.S. Geological Survey. 15 februarie, 2013.

29. „Ученый: полету метеорита над Челябинском сопутствовали три взрыва мощностью от 1 до 10 килотонн” [Om de ştiinţă: zborul meteoritului peste Celiabinsk, însoţit de trei explozii categoria 1 până la 10 kilotone] (în rusă). *RU: Gazeta.* Accesat la 15 februarie, 2013.

30. Метеорит в Челябинске, filmare postată pe YouTube în care se vede, pe o cameră de supraveghere dintr-un birou care înregistrează şi ora, exact diferenţa dintre evenimentul luminos şi explozia sonică ce a deschis toate ferestrele biroului.

31. „Russian Meteorite May Be Named Chebarkul” [Meteoritul din Rusia ar putea fi botezat «Cerbakul»]. *RIA Novosti.* Accesat la 18 februarie, 2013.

32. „Divers Fiind No Trace of Meteorite în Urals Lake”. *RIA Novosti.* 16 februarie, 2013. Accesat la 17 februarie, 2013.

33. „Meteorite Hits Central Russia, Hurting Hundreds” [Meteorit loveşte Rusia centrală, rănind sute de oameni]. Moscova: *Ria novosti.* 2013 – 2 – 15.

34. л о ь *Meteorite hits Russian Urals: Fireball explozion vreaks havoc,* up to 1,200 înjured (PHOTOS, VIDEO). 15 februarie 2013.

35. *Uralii din Rusia loviţi de meteorit,*

RT.com, 15 februarie, 2013, http://rt.com/news/meteorite-crash-uralschelyabinsk-283/

36. „Meteorite explozion over Russia înjures hundreds” [Explozia unui meteorit deasupra Rusiei a rănit sute de oameni], *The Guardian.* 15 februarie, 2013. Accesat la 16 februarie, 2013.

37. Bidder, Benjamin. „Meteoriten-Hagel în Russland: *Ein Knall, Splittem von Glas”* (în germană). Germania. Accesat la 15 februarie, 2013.

38. Campbell, Charlie. „Watch meteorite înjures hundreds în Russia”. Time. Accesat la 15 februarie, 2013.

39. „Central Russia hit by meteor shower în Ural region” [Rusia centrală lovită de o ploaie de meteoriţi în regiunea Ural]. Regatul Unit: *BBC.* 15 februarie, 2013. Accesat la 15 februarie, 2013.

40. Past observations for weather în Chelyabinsk (9: 30 am, 15 Feb 2013)

41. Past observations for weather în Miass (9: 30 am, 15 Feb 2013)

42. „Ущерб от челябинского метеорита превысит миллиард рублей” (în rusă). Lenta, ru. Accesat la 15 februarie, 2013.

43. http://cheladmin, ru/news/sergey-davydov-zhertvi-sereznyh-razrusheniynet

44. „KHL arena among buildings damaged în Russian meteorite strike” [Arenă KHL printre clădirile avariate de meteoritul din Rusia]. *CBS Sports.* Accesat la 16 februarie, 2013.

45. „Asteroid impacts – How to avert Armageddon” [Impactul asteroizilor – cum să

evităm Armaghedonul]. *Economist.* 15 februarie, 2013. Accesat la 16 februarie, 2013.

46. Kenneth Chang (15 februarie, 2013). „Size of Blast and Number of injuries Are Seen as Rare for a Rock From Space". *The New York Times.* Accesat la 16 februarie, 2013.

47. „[400 de răniţi la căderea unui meteorit în Uralii ruseşti]" *400 înjured by meteorite falls în Russian Urals.* Y net news.

48. Amos, Howard (15 februarie 2013). „Meteorite explozion over Chelyabinsk înjures hundreds". *The Guardian.* Accesat la 15 februarie, 2013.

49. „В полынье в Чебаркульском районе Челябинской области, возможно, найдены обломки метеорита – МЧС". *Interfax.* Accesat la 15 februarie, 2013.

50. Russian parlament member says meteor was, actually a U.S. weapons test, *Washington Post,* World Views online, Max Fisher, 15 February, 2013, http://www.Washingtonpost.com /blogs /worldviews /wp/2013/02/15/r ussian-parliament-member-savs-meteor-was-actually-a-us-weapons-test/

Peste 500 de răniţi în urma ploii de meteoriţi din estul Rusiei

Un meteorit a trecut pe deasupra Munţilor Urali, explodând şi dezintegrându-se la intrarea în straturile inferioare ale atmosferei terestre. Unda de şoc a spart geamurile la etajele superioare ale clădirilor.

DIRECT
Sursa:Youtube.com
TV 21
ACUM CRAIOVA 1°C
PLOAIE DE METEORIŢI
O minge de foc pe cerul Rusiei
EMEIE A MURIT ÎN URMA UNEI LIPOSUCŢII, ÎNCHISĂ ° FEMEIA, ÎN VÂRSTĂ DE

Ploaie de meteoriţi în Federaţia Rusă

Cel puţin 550 de persoane, dintre care 60 de copii, au fost rănite în regiunea Celiabinsk (estul Rusiei) în urma ploii de meteoriţi de vineri dimineaţă, a anunţat serviciul de presă al Direcţiei de Sănătate a administraţiei regionale, citat de agenţia de presă Gazeta, ru.

Administraţia din Celiabinsk a raportat spitalizarea a noua persoane rănite, dintre care doi copii. În cele mai multe cazuri, rănile au fost provocate de geamurile sparte.

Un meteorit a brăzdat cerul deasupra Munţilor Urali, explodând şi dezintegrându-se la intrarea în straturile inferioare ale atmosferei terestre. Unda de şoc a spart geamurile la etajele superioare ale clădirilor.

„S-a iscat panică. Oamenii nu aveau idee de ceea ce se întâmplă, astfel încât au ieşit din case pentru a verifica dacă acestea sunt în regulă”, a declarat pentru AFP110 Serghei Hametov, rezident din Celiabinsk, capitala regiunii situată la 1500 km de Moscova.

Ministerul rus pentru Situaţii de Urgenţă afirmă că fragmentele din meteoritul dezintegrat

au căzut într-o zonă slab populată din regiunea Celiabinsk.

Un bilanţ anterior dat publicităţii de Ministerul Rus de Interne consemna 400 de răniţi, dintre care trei în stare gravă, potrivit purtătorului de cuvânt Vadim Kolesnikov.

Acesta a precizat că aproximativ 600 de metri pătraţi ai acoperişului unei fabrici de zinc din Celiabinsk s-au prăbuşit

Agenţiile ruse de presă relataseră anterior că şi o parte dintr-un zid al acestei fabrici a căzut

Şcolile şi grădiniţele au fost închise vineri dimineaţă la Celiabinsk după căderea fragmentelor de meteorit, deoarece geamurile la cele mai multe dintre acestea s-au spart, iar afară se înregistrează o temperatură de – 18 grade Celsius.

Oamenii spun că unda de şoc a fost foarte fierbinte, iar în gură au simţit un gust metalic la ore bune după eveniment no AFP – Agenţia France Press

Mulţi dintre ei susţin că au auzit mai multe explozii, iar după aceea s-au declanşat sistemele de alertă de la maşini, provocând un vacarm total.

Corespondenţă de la jurnaliştii Natalia Shurmina şi Andrey Kuzmin Chelyabinsk, Rusia, vineri 15 februarie, 2013,06: 39 EST

Reuters – Mai mult de 500 de persoane au fost rănite când un meteorit a traversat cerul şi a explodat peste partea centrala a Rusiei. Meteoritul radia „mingi de foc” ce loveau pământul şi clădirile, producându-le spargerea

ferestrelor şi alte daune materiale datorate undei de şoc.

Oamenii care mergeau la lucru în Celiabinsk au auzit ceva ce suna ca o explozie, şi au văzut o lumină strălucitoare. Apoi au simţit o undă de şoc.

Un corespondent Reuters a simţit unda de şoc la 1,500 km (950 mile) la est de Moscova.

O minge de foc a trecut peste orizont, lăsând o dâră lungă albă, în urma acesteia, care ar putea fi văzută şi care măsura cam 200 km (125 mile) distanţă venind dinspre Ekaterinburg. Alarme auto au permit, ferestrele s-au spart şi reţelele de telefonie mobilă au fost întrerupte.

„Am fost de serviciu la locul de muncă, era destul de întuneric, dar a devenit brusc la fel de luminos ca şi în cazul în care a fost zi”, a declarat Viktor Prokofiev, 36 de ani, un rezident de Ekaterinburg, din munţii Urali. „M-am simţit ca şi cum am fost orbit de farurile unei maşini”, a spus el.

Nu există decese raportate. Preşedintele Vladimir Putin şi primul ministru Dmitri Medvedeev au fost imediat informaţi despre eveniment

Un oficial local a declarat că astfel de incidente sunt extrem de rare. Evenimentele de vineri s-ar putea să fi fost legate de un asteroid de dimensiunea unui bazin de înot olimpic ce a trecut la o distanţă de Pământ de

27,520 km (17,100 mile), dar acest lucru nu a fost confirmat[99].

---

99 Este vorba de asteroidul 2012 DA 14 S.

Rusia **– Agenţia Spaţială Roslosmos a spus că meteoritul a călătorit cu o viteză de 30 km (19 mile) pe secundă şi că astfel de evenimente sunt foarte greu de prognozat. Ministerul de Interne a declarat că explozia meteoritului a cauzat un boom sonic.**

Ministerul Situaţiilor de Urgenţă al Rusiei a declarat că 514 de persoane au solicitat ajutor medical, în principal pentru leziuni uşoare cauzate de sticlă în zbor, precum şi faptul că 112 dintre acestea au fost reţinute în spital.

Au fost înfiinţate grupuri de căutare pentru a recupera rămăşiţele de meteorit

„Niciodată nu au existat cazuri de meteoriţi care să provoace astfel de pagube în Rusia până acum”, a declarat Iuri Burenko, şeful filialei din Celiabinsk a Ministerului Situaţiilor de Urgenţă.

Ferestrele au fost spulberate în centrul oraşului Celiabinsk pe strada Lenin şi s-au spart vitrinele magazinelor. Un zgomot puternic, asemănător unei explozii, a sunat în jurul orei de 09: 20 (12: 20 ET). Unda de şoc a putut fi resimţită în clădirile centrului industrial şi în apartamente.

„Am fost într-o staţie de autobuz şi am văzut totul cu prietena mea”, a spus Andrei, un localnic care nu a dat numele său.

Alt localnic: ” Atunci a fost un flash ca de blitz, iar apoi am văzut o dâră de fum pe cer. Apoi, am auzit zgomotul şi am simpt o undă de şoc care

a spart geamurile.

Un acoperiş a fost deteriorat de la Uzina de zinc Celiabinsk, dar un purtător de cuvânt a spus că nu a existat nicio victimă şi nici ameninţare pentru mediul ambiant.

Deşi astfel de evenimente sunt rare, prezentul meteorit a devastat o suprafaţă de mai mult de 2000 kmp. Ministerul Situaţiilor de Urgenţă a descris evenimentele de vineri ca fiind „o ploaie de meteoriţi în formă de mingi de foc”, şi **a spus că nivelul de radiaţii de fond a fost normal.** Acesta a îndemnat locuitorii să nu intre în panică.

Celiabinsk – Autorităţile oraşului au îndemnat pe oameni să stea în casă cu excepţia cazului în care este necesar să-i ia pe copii de la şcoli şi grădiniţe.

S.U.A. – Agenţia Spaţială NASA a declarat că un asteroid cunoscut sub numele de 2012 DA 14, cu aproximativ 46 de metri în diametru, ar putea avea o întâlnire cu Pământul în seara zilei de 15 februarie, 2013, în jurul orei 21.00.

Raportare suplimentară de Natalia Shurmina în Ekaterinburg şi Baczynska Gabriela la Moscova, scrisă de Alexei Anishehuk şi editată de Michael Holden

În acest cadru, luat cu o cameră video de la bordul unui automobil ce rula pe o autostradă din Kostanai (Kazahstan), se poate vedea traiectoria meteoritului în cădere. *(Nasha Gazeta/Associated Press)*

Un meteorit a brăzdat cerul de deasupra Munţilor Urali din Rusia, în dimineaţa zilei de vineri, 15 februarie, 2013, provocând explozii puternice şi rănind mai mult de 400 de oameni, mulţi dintre ei răniţi de sticlă spartă.

„Nu a fost panică. Oamenii nu au avut nicio idee despre ceea ce se întâmplă. Toată lumea a fost preocupată de estimarea a ceea ce au suferit ca stricăciuni locuinţele şi au verificat dacă acestea au fost în regulă”, a declarat Serghei Hametov, un rezident din Celiabinsk, de la aproximativ 1500 km est de Moscova, cel mai mare oraş afectat din regiune.

„Am văzut o explozie mare de lumină, apoi am ieşit afară pentru a vedea ce a fost şi am auzit un sunet foarte tare, fulminant”, a declarat el pentru Associated Press prin telefon, un alt rezident din Chelyabinsk.

Valya Kazakov, a spus „că unele femei în vârstă din cartierul său au început să plângă pentru că a venit sfârşitul lumii”.

Purtătorul de cuvânt al Ministerului de Interne, Vadim Kolesnikov, a declarat că mai mult de 400 de persoane au solicitat îngrijiri medicale, după explozii, şi cel puţin trei au fost internaţi în stare gravă. Multe dintre leziuni au fost din cauza sticlei sparte de explozii.

Evenimentele dramatice au determinat o serie de reacţii din partea unor proeminente figuri politice ruse.

Prim-ministrul Dmitri Medvedev, vorbind la un forum economic în oraşul siberian Krasnoyarsk, a declarat că **„meteoritul ar putea fi un simbol pentru forum”,** arătând „că **nu numai economia este vulnerabilă, dar şi întreaga planetă”.**

Vladimir Jirinovski, liderul naţionalist remarcat pentru declaraţiile sale vehemente, a declarat: **„Nu sunt meteoriţi, ci este testul unei noi arme a americanilor”,** conform agenţiei de ştiri RIA Novosti.

***Reproducere document de presă original — limba engleză* – Asteroid DA14 s close flyby with Earth today:**

How bad would an impact be?

By Adam Carter, CBC News

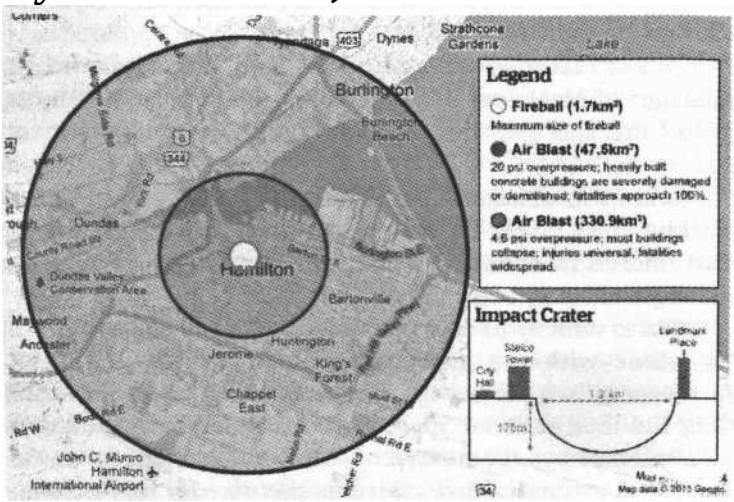

An artist's rendering of the estimated blast radius for the ground impact of a 2.9 megaton asteroid if it were to hit downtown Hamilton.

(Kevin Gamble/Alex Wellerstein)

Share Tools

A meteor streaked across the sky above Russia's Ural Mountains Friday morning, causing sharp explozions and înjuring hundreds of people. An even bigger chunk of space rock about the size of a jet plane is set to zip between the Earth and our weather satellites on Friday afternoon, and while NASA says we re not în any danger of a catastrophic collision, it's hard not to wonder what would happen if we were.

Asteroid 2012 DA14 will be 27,700 kilometers from the planet's surface – a mere tenth of the distance between the Earth and the moon – when it makes its closest approach to the planet around 2: 24 p.m. ET on Feb. 15.

At that time, it will be zooming by al about

28,100 kilometers per hour or 7.82 kilometers per second relative to Earth.

It’s predicted that the 45-metre diameter, 130.000 tonne asteroid will pass closer to Earth than any obiect its size has come în decades.

„It s-a record close approach”, said Robert Cockeroft, manager of McMaster’s WJ McCallion Planetarium. „An obiect of this size gets this close only orice every 40 years or se”.

DA14 was discovered în February of 2012 and has been tracked since then. The asteroid’s orbit is se well known that „there’s no chance of a collision”, said Donald Yeomans, manager of NASA’s Ne-ar Earth Obiect Office.

Nor is it likely to hit any satellites. It’s too close to Earth to collide with the geosynchronous satellites, but a lot further out than the bulk of Earth’s orbiţing satellites, including the International Space Station, which is located 386 kilometers above the surface.

NASA estimates that asteroids this size fly this close to the Earth about orice every 40 years and hit the planet roughly orice every 1,200 years. The last time it happened was on June 30,1908, when a meteorite crashed în Tunguska, Russia.

North Americans won’t be able to see asteroid DA 14, Cockroft says, as it’s set to sau over the Indonesian region. Even there it won’t be possible to see it with the naked eye, but amateur astronomers de have a shot al spotting the asteroid with a telescope – though the obiect’s rapid speed could make that a difficult task, Cockeroft said.

The worst case scenario

But what if an asteroid this size was to someday strike, say, Hamilton?

Cockeroft says the impact would be something like the event în Tunguska, Russia, back în 1908. It leveled trees over a 2,124-square-kilometer territory.

However, estimates put the Tunguska meteor al around 100 meters, which is more than double the size of 2012 DA14.

But as Cockroft points out, that asteroid struck an uninhabited stretch of Siberia – se the collateral damage was largely conţined to trees and land masses. If DA14 were to hit downtown Hamilton, the rezults would be catastrophic.

„It would create a very large impact crater and flatten everything in the downtown region”, Cockeroft said.

Shockwaves would emanate through the ground and be felt for kilometers. A „compression wave” of force would also push through the ar, toppling buildings and blowing out windows, he added.

„You would have to evacuate the entire city of Hamilton and surrounding areas – maybe even much of southern Ontario”, he said, în order to avoid massive casualties.

Heat derived from the rock’s entry into the Earth’s atmosphere and the kinetic impact with the planet would likely cauze fires throughout the city, too.

„With oxygen and fuels everywhere, things could spontaneously start igniting”, he said.

Hamilton wouldn’t fare much better if the asteroid struck Lake Ontario.

„Then we d have to worry about a giant tsunami created on the lake”, Cockeroft said. „It would be like a solid mass of water coming towards you”.

A drifting orbit

While DA14 has been coming relatively close to Earth about twice a year, that’s about to change, NASA’s Yeomans said at the press conference Thursday. As it flies by, the Earth’s gravity will actually perturb the asteroid’s orbit, shaving a couple of months off its uzual 12-month travel time around the sun.

„It won’t come back in the Earth’s neighbourhood anywhere ne-ar as frequently as it has in the past”, he said. „The Earth is going to put this one into an orbit that is considerably safer than the orbit it has been în”.

Cockeroft says NASA is monitoring „millions of pieces of debris right now” that are less than 100 meters în diameter. „It s-a laborious process, but in the end it could save us all”, he said.

He also lamented that asteroids are only viewed for their distructive capacity, when they also have the ability to help give râse to life.

„They were the things that brought the things to Earth that were needed to form life, like water and carbon”, he said.

„There is no denying their distructive side. But they also helped create life on Earth”.

Asteroidul 2012 DA14 astăzi în drum spre

Cât de rău ar fi un impact?

de Adam Carter, CBC News

Noi teorii privind „Meteoritul de la într-un studiu prezentat marţi, 27 august, se arată că meteoritul care s-a dezintegrat în luna februarie deasupra oraşului Celiabinsk a intrat în contact cu alt corp ceresc sau trecuse foarte aproape de Soare înainte să cadă pe Pământ.

Noile teorii privind meteoritul din Celiabinsk spun că au fost câteva fragmente descoperite în Urali şi care arată că meteoritul a suferit un **„proces de fuziune intens”** chiar înainte să pătrundă în atmosfera terestră, potrivit analizei cercetătorilor de la Institutul de Geologie şi Mineralogie din Novosibirsk.

Acest lucru înseamnă aproape sigur că a existat o coliziune între meteoritul de la Celiabinsk şi un alt corp din Sistemul Solar (asteroid sau planetă) sau o trecere foarte aproape de Soare”, spune Victor Şarighin de la institutul menţionat[100].

Potrivit agenţiei de presă Agerpres, acesta urmează să prezinte rezultatele studiului la conferinţa de geochimie de la Florenţa din Italia.

O ploaie de meteoriţi s-a abătut pe 15 februarie deasupra Celiabinskului după explozia, la circa 20 km altitudine, a unui asteroid al cărui diametru a fost estimat la 17 m şi cu o greutate între 5.000 şi 10.0001.

Mai mult decât miile de mici fragmente de piatră care au ajuns la sol, unda de şoc de la dezintegrare, apărută un minut mai târziu, a

---

100 Potrivit agenţiei de presă Agerpres

provocat importante pagube în oraş.

Peste o mie de persoane au fost rănite. În regiune s-au găsit numeroase fragmente, însă se apreciază că cea mai mare bucată din meteorit a căzut în Lacul Cebarkul.

Oamenii de ştiinţă încearcă în prezent să o localizeze şi să o scoată la suprafaţă.

Se pare că toate operaţiunile sunt îndeaproape supravegheate de reprezentanţi ai... armatei ruse!

ANEXA7

Prin haos, la Noua Ordine[101] (II) sau de ce vrea cu disperare clica de la vârful francmasoneriei mondiale să treacă lumea prin foc şi sabie, pentru ca apoi să instaureze cu forţa regimul fascist pe întreaga planetă

Oricât de mult am dori să manifestăm o atitudine de „corectitudine politică”, trebuie să remarcăm că invaziile armate şi răsturnarea prin violenţă a guvernelor unor ţări cu resurse economice majore care au avut loc în ultimii ani lasă loc unei singure concluzii, oricât de greu de înţeles şi de acceptat ar părea ea pentru cei sceptici şi obtuzi: cei care se află în vârful piramidei puterii politice şi economice vor ca în lume să existe cât mai mult haos şi cât mai multă tulburare cu putinţă.

Omul obişnuit nu are acces direct la evenimentele vieţii sociale, politice şi economice, cu alte cuvinte la ceea ce se petrece în societatea

---

101 Prima parte, în volumul 16 din colecţia Stranger Secret Files.

în care trăieşte. În cel mai bun caz, o persoană care nu îşi petrece zece ore pe zi la locul de muncă, alte opt ore dormind şi restul în vreun local de distracţii, poate avea şansa de a asista personal la unul sau două evenimente importante din oraşul său. Totul se opreşte, însă, aici.

Pentru a se informa ce se petrece în jurul lui, omul modern are la dispoziţie o singură sursă: mass-media.

La început au fost doar ziarele, apoi a apărut radioul, în ultimii treizeci de ani li s-au alăturat televizorul şi internetul, dând oamenilor iluzia unei bogăţii informaţionale şi diversităţii de opinie.

Este deja evident pentru tot mai multă lume că majoritatea conducătorilor aleşi – în mod aşa-zis democratic – ai ţărilor lumii, mânaţi de propriile lor interese meschine, preferă să menţină în ţările lor o stare de dezbinare şi de criză perpetuă care le procură o mulţime de privilegii şi o viaţă de lux la care cei mai mulţi dintre noi am putea doar să visăm.

Faptul că ei sunt adesea prinşi că acţionează în mod subversiv şi concertat pentru a provoca revoluţii, crize economice şi războaie locale sau mondiale poate părea nefiresc, cel puţin pentru mintea unui om animat de bun-simţ şi inteligenţă, pentru că astfel, ei îşi pun în pericol chiar propria lor poziţie.

Dar poate aici, greşeala de logică este a celor care vor să analizeze normal, raţional şi cu bunăvoinţă aceste situaţii ieşite din comun. Ei tind să uite că, deloc întâmplător, persoanele de la vârf

– care sunt adesea înregimentate în secta satanică a francmasoneriei şi sunt subordonate faţă de capii acesteia prin jurăminte cumplite de credinţă – gândesc, simt şi acţionează diferit de noi, ceilalţi, care formăm restul de **99%.**

Atunci când un individ are drept unică motivaţie în viaţă dorinţa de înavuţire cu orice preţ şi manifestă o sete de putere nelimitată, nu mai rămâne prea mult loc pentru respectul semenilor şi aceştia ajung să fie văzuţi ca nişte simple animale cu faţă umană, bune de pus la jug.

Sperietoarea fanatismului musulman

Aţi auzit, probabil, de reclama unui film american intitulat în mod insinuant *The Innocence of* Muslims (Inocenţa musulmanilor), apărută pe *YouTube* şi care îl prezintă pe profetul Mahomed ca pe un asasin pedofil. Acest film este considerat de către unii naivi ca fiind cauza unor revolte şi manifestaţii care au avut loc în toamna anului trecut în lumea musulmană împotriva Statelor Unite şi care au condus la moartea, printre alţii, a lui Chris Stevens, ambasadorul american în Libia.

Să semnalăm, în primul rând, că această pseudo-explicaţie simplistă nu pune la socoteală deceniile de intervenţie de-a dreptul imperialistă a Statelor Unite în Orientul Mijlociu, fie în mod indirect, fie în mod direct, prin intervenţiile militare în Irak, Libia şi, mai recent, în Siria, prin sprijinul acordat de Statele Unite atât dictatorilor, cât şi guvernelor din regiune, cunoscute în lume pentru violarea drepturilor omului (Israel şi Arabia Saudită, de exemplu) şi prin demonizarea arabilor şi a musulmanilor, în general.

Această pseudo-explicaţie ignoră, de asemenea, nivelul substanţial mai scăzut al vieţii economice din Orientul Mijlociu – dar şi dintr-o mare parte a restului lumii – care este un rezultat direct al „gestionării” discreţionare şi tiranice, de către factori de putere financiar-bancari din S.U.A., a zonelor de influenţă.

Acest context politico-economic şi social este, în mod straniu, cu totul trecut cu vederea de către mass-media, iar publicul occidental, dezinformat în mod sistematic, este împins să concluzioneze în mod pripit că musulmanii sunt cu toţii nişte extremişti lipsiţi de orice raţiune.

Să luăm, de exemplu, Yemenul, unde ambasada americană a fost asediată în timpul unor recente manifestaţii. Ştiaţi că zece milioane de yemeniţi suferă de foame datorită crizei alimentare, în vreme ce 267.000 de copii suferă de malnutriţie severă? Guvernul Statelor Unite prezintă în mod aberant acest popor înfometat ca fiind foarte ameninţător pentru securitatea sa, în timp ce armata S.U.A. Îl atacă în mod sistematic cu drone, conform conceptului halucinant al „atacului preventiv” pe care l-au născocit eminenţele cenuşii ale administraţiei americane pentru a justifica invaziile şi războaiele de cucerire.

Acest gen de acţiune constituie totodată o provocare, pentru ca apoi, dacă cei atacaţi ripostează cumva, să existe un pretext pentru linşajul mediatic şi defăimarea agresorilor înfometaţi şi, în ultimă instanţă, pentru intervenţia militară.

Deci, dacă un filmuleţ de pe *YouTube* are vreo legătură cu revoltele, el nu este, la rândul lui, decât un pretext – picătura care umple paharul – şi nu cauza reală a acestor nemulţumiri.

Cei care sperau să-i provoace pe musulmani şi-au văzut speranţele împlinite. Mânia mocnea şi fusese stârnită deja, mai mult sau mai puţin artificial, în timpul aşa-zisei „Primăveri arabe”, în cadrul căreia tiranii locali au fost eliminaţi – ironia sorţii – chiar de către cei care i-au instalat, cu decenii în urmă, la putere. De data aceasta, mânia protestatarilor era dirijată împotriva păpuşarilor acestor tirani.

Să luăm acum în considerare filmuleţul însuşi. Este vorba despre o producţie americană, dar nimeni nu ştie dacă filmul căruia pretindea să-i facă reclamă există într-adevăr.

Dacă el nu există, se confirmă astfel că reclama a fost creată numai cu scopul de a provoca şi de a oferi un scenariu comod şi simplist pentru mass-media. Nimeni nu pare să cunoască adevăratul nume al realizatorului. Conform anumitor informaţii, această reclamă filmată a fost realizată de Sam Bacile, agent imobiliar Californian, cetăţean israelian şi american.

Alte versiuni îl indică pe Terry Jones, un „pastor” care a comis în trecut gesturi antiislamice şi despre care se spune că are legături cu CIA şi cu Mossadul. Ultima versiune arată că adevăratul nume al lui Sam Bacile este Nakoula Basseley şi că nu este realizator, ci producător. Adevăratul regizor, spun unii, este Alain Roberts, despre care se ştie că a realizat

filme erotice şi al cărui nume real este fie Robert Brownell, fie Robert Brown.

Mass-media a creat astfel piste false cu privire la sursa reclamei, pentru ca nimeni să nu-i poată determina adevărata origine. Nu putem spune decât că niciodată nu iese fum fără foc şi că pentru aflarea adevărului, răspunsul la întrebarea *„Cine sunt cei care beneficiază de pe urma acestei acţiuni?”* poate fi un indiciu foarte bun.

Suspect este şi faptul că un anume filmuleţ de pe *YouTube* a reuşit să se distingă de altele şi să se facă suficient de cunoscut într-un timp atât de scurt, pentru a aţâţa mânia populaţiei din numeroase ţări. Nu de alta, dar există în mod evident pe *YouTube* mii de filmuleţe al căror scop este acela de a răni sensibilitatea vreunei naţii de pe planetă, dar care, totuşi, nu au declanşat revolte în masă. În plus, ca întotdeauna în astfel de situaţii, există indicii că impulsul iniţial din spatele revoltelor nu a fost deloc unul spontan.

Un oficial în domeniul „antiterorismului” din S.U.A. a declarat că violenţele din Benghazi, Libia, erau „mult prea coordonate, chiar în mod profesionist organizate” pentru a fi spontane. Oficialul a declarat toate acestea sub protecţia anonimatului, pentru că nu era autorizat să vorbească despre aceste incidente în public. Purtătorul de cuvânt al Parlamentului sudanez, Omar el-Houmidan, a sugerat că se poate ca atacul să fi fost planificat şi ca răzvrătiţii să aibă legături cu străinătatea – aluzie la cercurile oculte ale puterii financiare. *„Nusuntem siguri. Orice este posibil”,* a spus el.

O sursă de informaţii de la faţa locului, din Libia, a relatat pentru *Fox News* că nu a existat nicio manifestaţie în faţa consulatului american din Benghazi înaintea atacului recent – contrazicând afirmaţiile administraţiei Obama, conform cărora agresiunile s-au iscat dintr-un protest „spontan" împotriva unui film cu caracter antiislamic. *„Nu a fost nicio manifestaţie şi atacurile nu au fost spontane",* a arătat sursa, adăugând că atacul *„a fost planificat şi nu avea nicio legătură cu filmul".*

Sursa a indicat că asaltul a fost lansat fără niciun avertisment, în jurul orei 21: 35, ora locală, şi a constat din două salve de tir de RPG (lansatoare de rachete) şi mortiere provenind din două locuri diferite. Preşedintele Libiei a declarat, de asemenea, că atacul fusese dinainte planificat

Mulţi analişti şi-au exprimat suspiciunea că reclama face parte dintr-o operaţiune psihologică) şi că aţa cul din Benghazi a fost iniţiat de agenţi provocatori, lăsând totuşi deschisă posibilitatea ca tulburările care au urmat să aibă la bază unele nemulţumiri legitime de natură socială, economică şi politică.

Presupunând că acesta ar fi adevărul, se pune atunci întrebarea: de ce, totuşi, cei de la putere ar risca să atragă în mod deliberat necazurile asupra lor? Nu cumva intenţia lor este tocmai aceea de a trece lumea prin foc şi sabie?

Promotorii regimului satanic al Noii Ordini Mondiale doresc adoptarea unor legi tiranice pentru a-i subjuga pe ceilalţi oameni

O posibilă explicaţie pentru această

provocare voită a haosului de către membrii clicii satanice care se erijează actualmente în elită politico-economică mondială ar fi pur şi simplu aceea că aceşti psihopaţi nu-şi dau seama, în demenţa lor, că suferinţa şi distrugerea pe care ei le provoacă celorlalţi îi vor afecta, în final, şi pe ei înşişi. Aceşti plutocraţi sunt precum germenii patogeni, care parazitează fără să ştie că vor fi arşi de vii sau îngropaţi adânc în pământ împreună cu trupul fiinţei a cărei moarte au provocat-o.

O altă explicaţie posibilă – care o completează pe cea de mai sus – este aceea că plutocraţii folosesc revoltele, războaiele şi conflictele provocate chiar de ei ca pe nişte pretexte perfecte pentru a reacţiona apoi cu mână de fier în faţa „haosului”, cu intenţia de a pune în aplicare planul lor ascuns de a subjuga apoi întreaga planetă, instaurând Noua Ordine Mondială a statului fascist unic planetar.

Forma de acţiune folosită este cea a metodei de şoc masonice: mai întâi se creează în mod artificial o problemă pentru a obţine o anumită reacţie din partea maselor, iar apoi se impune fără mari proteste „soluţia” care este, de fapt, dinainte stabilită.

Aşa-zisul „război contra terorismului” a fost legiferat exact după acest scenariu: mai întâi s-a pus la cale, chiar de către agenţii aşa-zişilor „iluminaţi” din guvernul american, un atac distrugător asupra turnurilor gemene, apoi atacul a fost pus în spinarea „teroriştilor internaţionali” şi, în final, sub acoperirea conceptului de „atac

preventiv”, s-a trecut la impunerea „soluţiei” dinainte vizate: regimul de teroare, suspendarea drepturilor civile şi invazia armată a ţărilor cu guvernanţi neobedienţi şi incomozi.

De unde să începem, având în vedere toate aceste schimbări ale legilor şi procedurilor care au transformat numeroase ţări din Occident în state poliţieneşti? Printre cele mai recente exemple: Regatul Unit, unde autorităţile municipale şi poliţia au dobândit puteri extraordinare din motive de „securitate” în timpul Jocurilor Olimpice şi acum nu mai sunt dispuse să renunţe la ele.

Apoi, Statele Unite, unde Casa Albă a făcut apel la un judecător federal pentru a fi imediat reconfirmată puterea preşedintelui de a menţine în detenţie pe termen nelimitat oricare cetăţean american, fără ca acesta să fie acuzat de vreun delict. În cazul Statelor Unite, este vorba despre trista lege *National Defense Authorization Act [Legea pentru autorizarea apărării naţionale]* care conferă guvernului puterea de a aresta în mod discreţionar cetăţenii care sunt doar suspectaţi de a avea legături cu teroriştii… şi de a-i menţine în detenţie fără procedura legală firească. „Suspectat” este aici cuvântul cheie. Or, dacă oamenii ar fi închişi pe baza unor simple bănuieli şi suspiciuni, în scurt timp nu ar mai exista nimeni care să închidă poarta pe dinafară. Este genul de demenţă promovat de Obama, care în imaginaţia multora (în mod inexplicabil) mai face încă parte dintre „cei buni”.

Să adăugăm la toate acestea acel *National*

Defense Resources Preparedness Executive Order (ordin executiv referitor la Pregătirea Resurselor Apărării Naţionale) de pe 16 martie 2012, lansat de Obama şi care conferă guvernului puterea de a impune legea marţială. Noul decret prezidenţial statuează că:

1. Preşedintele şi miniştrii săi au dreptul de a rechiziţiona toate resursele interioare americane, inclusiv alimentele şi apa, cât şi de a administra întreaga energie şi infrastructurile de transport din interiorul Statelor Unite. Guvernul poate, de asemenea, să înroleze cu forţa cetăţeni americani în armată şi să-i oblige pe cetăţenii americani să realizeze „sarcini necesare" pentru „apărarea naţională". Nu a fost autorizată o supervizare din partea Congresului, cu excepţia şedinţelor de informare. În cazul NDAA, numai preşedintele avea puterea de a anula libertăţile legitime ale cetăţenilor americani. Ceea ce este extraordinar în noul decret este faptul că această putere supremă este acordată de preşedinte şi miniştrii care conduc guvernul.

2. Secretarul Apărării are autoritate asupra tuturor resurselor acvatice;

3. Ministrul Comerţului are autoritate asupra tuturor serviciilor şi instalaţiilor materiale, inclusiv asupra materialelor de construcţii;

4. Ministrul Transporturilor are autoritate asupra tuturor formelor de transport civil;

5. Ministrul Agriculturii are autoritate asupra resurselor şi exploatărilor alimentare, resurselor fitosanitare, cât şi asupra distribuirii naţionale a produselor agricole;

6. Ministrul Sănătăţii şi al Serviciilor Sociale are autoritate asupra tuturor resurselor sanitare;

7. Ministrul Energiei are autoritate asupra tuturor formelor de energie.

Cunoscând faptul că „elitele” politice şi economice ne gestionează deja viaţa după bunul lor plac, în vreme ce fac totul ca masele să creadă că mai au, cel puţin într-o anumită măsură, libertăţi individuale – chiar dacă este vorba doar de anemica „libertate” de a alege între *Apple* şi *Windows* sau între *Coca-Cola* şi *Pepsi* – este totuşi descumpănitor să vezi ce mai rămâne din drepturile civice, nu numai în Orientul Mijlociu sau în ţările în curs de dezvoltare, ci chiar în S.U.A., în inima imperiului.

Ne putem pune deja întrebarea: ce situaţie mai vor plutocraţii să însceneze, pentru ca apoi să aibă pretextul pentru a lua acele măsuri definitive pentru a înlănţui întreaga lume?

Descoperim, în această direcţie, un indiciu semnificativ într-un articol politic semnat slugarnic de zeci de oameni de ştiinţă şi publicat în revista *Science* din 15 martie, 2012. Articolul susţine că singura posibilitate de a combate aşa-zisa „încălzire climatică antropică” este aceea de a impune un guvern mondial, care ar trebui să aibă „o mână fermă în ceea ce priveşte puterile sale executive transnaţionale”.

Pretinsa „încălzire climatică” este, în mod evident, doar un aspect al fenomenului mai vast de modificare climatică ce ar putea antrena, de exemplu, exact contrariul, adică o eră glaciară. În plus, argumentele aduse de feluriţi indivizi din

spectrul politic în favoarea încălzirii climatice de origine antropică sunt, în cel mai bun caz, fructul necopt al unei ştiinţe încropite în pripă, iar în cel mai rău caz constituie o gigantică înşelăciune. Dar ceea ce pare interesant în articolul din *Science* este ideea că ceva din afara planetei, care depăşeşte de departe capacitatea de control a fiinţelor umane, ar ameninţa viaţa pe glob şi că din această cauză avem nevoie, vezi Doamne, tocmai de un guvern unic mondial care să ne conducă cu mână de fier pentru a face faţă acestui pericol iminent.

De ce se grăbesc agenţii aşa-zişilor „Iluminaţi" să provoace dezbinare şi haos?

Cum putem înţelege faptul că majoritatea guvernanţilor se comportă ca nişte simple marionete ale aşa-zişilor „iluminaţi" şi că acţionează în ultimul timp într-un mod atât de distructiv şi de autodistructiv totodată, semănând germenii războiului, ai revoltei şi ai nemulţumirilor în întreaga lume?

La o primă vedere, acesta ar putea fi pur şi simplu rezultatul naturii lor psihopate sau al complicităţii lor la un complot care vizează să impună o „Nouă Ordine Mondială" globală tiranică, prin provocarea într-o primă etapă a haosului general.

Dar acestea nu explică de ce fac eforturi atât de mari în această direcţie tocmai în perioada actuală şi de ce par atât de presaţi să realizeze ce şi-au propus.

Motivul grabei este, cred unii, că aceşti psihopaţi sunt conştienţi (într-o anumită măsură)

de incapacitatea lor de a gestiona simultan ameninţarea unui posibil cataclism cosmic şi trezirea tot mai amplă a conştiinţei oamenilor de pe această planetă, confruntaţi cu crizele financiare şi alimentare provocate artificial, care sunt tot mai greu de suportat. Adevărul este că planurile lor satanice se năruie unul câte unul şi aceasta îi face să acţioneze cu disperare, în speranţa nebunească de a reuşi, totuşi, într-un fel sau altul.

Ultimii ani ne-au făcut martorii a numeroase fenomene catastrofice, care, chiar dacă nu indică o modificare climatică majoră, aşa cum afirmă unii, în orice caz întregesc un scenariu de-a dreptul apocaliptic: ploi torenţiale şi inundaţii, secete cum nu au mai fost vreodată şi incendii în păduri, furtuni violente şi uragane, viscole care apar în mod inexplicabil, tornade care se formează în locuri unde nu ar avea de ce să o facă, creşterea frecvenţei cutremurelor de pământ şi a erupţiilor vulcanice… este suficient să aruncăm o privire la rubrica *Earth Changes* (Modificări Terestre) pe site-ul www.sott, net şi ne vom edifica.

Deşi criza alimentară provine în mare parte direct din intenţionată gestionare dezastruoasă a economiei de către elitele financiare, ea este, în parte, provocată şi de climă. Statele Unite sunt cel mai mare exportator de produse alimentare din lume, şi totuşi suferă de cea mai cumplită secetă de jumătate de secol.

Producătorii de porumb au trebuit să abandoneze cultivarea unor câmpuri de mărimea

Belgiei sau a Luxemburgului. Acest fapt a avut un impact direct asupra preţurilor alimentelor şi va conduce la penurie de produse alimentare în anul următor.

Balcanii au suferit, de asemenea, de pe urma celei mai cumplite secete din ultimii 50 de ani, rezultatul urmând să se vadă în preţurile alimentelor. De fapt, toate acestea s-au petrecut pretutindeni în lume: au fost întocmite rapoarte care trag un semnal de alarmă în privinţa gravelor riscuri de lipsă a apei, în timp ce organizaţia Oxfam şi ONU se pregătesc pentru eventualitatea unei a doua crize alimentare mondiale în următorii cinci ani.

Preţul alimentelor de bază precum porumbul şi grâul a crescut cu aproape 50% pe pieţele internaţionale începând din iunie, fenomen în parte provocat artificial şi în parte declanşat de secetele severe din Statele Unite şi Rusia şi de ploile musonice slabe din Asia.

Mai mult de 18 milioane de oameni se confruntă deja cu o gravă penurie alimentară în Sahel. Oxfam a avertizat că creşterea bruscă a preţurilor va avea un impact devastator asupra ţărilor în curs de dezvoltare, printre care mai multe regiuni din America Latină, Africa de Nord şi Orientul Mijlociu, care depind în mare măsură de importurile alimentare. Penuriile alimentare din 2008 au condus la tulburări civile în 28 de ţări.

Revoltele şi tulburările civile care urmează după creşterea preţurilor la produsele alimentare sunt inevitabile. Ele sunt prevăzute să apară cu o certitudine matematică. Chiar dacă nu ţinem

seama de alte catastrofe naturale potenţiale, cum ar putea să nu ne afecteze criza alimentară? De fapt, ea a început deja.

Putem spune că nivelul nebuniei din lume a crescut de la începutul lui septembrie 2012, având în vedere faptele pe care le-am descris aici. Ca o coincidenţă semnificativă, în această perioadă au apărut mai multe semne indicând evenimente cosmice neobişnuite. Mai precis, a existat un *flash* pe Jupiter, care ar putea corespunde foarte probabil unui asteroid sau impactului cu o cometă. Deşi anumite ştiri au urmărit să minimalizeze evenimentul, afirmând că era vorba despre un „mic" asteroid sau că acesta nu a lăsat nicio urmă la impactul cu Jupiter, spre deosebire de cometa Shoemaker-Levy din urmă cu aproape două decenii, fapt este că *flash-ul* a fost major, astfel că indiferent ce obiect cosmic a fost responsabil pentru acest impact, el ar fi distrus civilizaţia umană dacă s-ar fi ciocnit cu planeta noastră.

Un fragment de cometă a explodat, de asemenea, pe cerul sud-vestic al Americii, deşi explicaţia aberantă care a fost oferită de mass-media este că ar fi fost vorba despre un „proiectil".

De ce guvernul american ar vrea să ascundă un eveniment natural precum acesta? Probabil pentru a împiedica populaţia să conştientizeze faptul că frecvenţa unor asemenea impacturi este tot mai mare. De fapt, în toamna aceasta ne-au atins uşor doi asteroizi din apropierea Pământului (Ne-ar Earth Objects/NEO*) ce au dat naştere următoarelor comentarii dintr-un comunicat al lui*

Bob Berman, colaborator la serviciul telescopului robot Slooh şi editorialist la Astronomy Magazine: „Obiectele NEO ne tot lovesc în ultimul timp şi nu sunt detectate decât atunci când sunt practic deasupra noastră. Acest fapt ilustrează necesitatea unei supravegheri continue şi mai performante, pentru siguranţa propriului nostru viitor... Nu se pune problema să aflăm dacă, ci mai degrabă când ne va lovi un asemenea obiect şi care vor fi dimensiunea şi viteza sa”.

Lipsa informaţiilor statistice disponibile public face dificilă evaluarea exactă a frecvenţei tot mai mari cu care întâlnim asemenea corpuri din spaţiu, dar avem indicii suplimentare datorită creşterii norilor noctilucenţi. NASA a recunoscut recent că unul dintre elementele-cheie ale acestor nori care strălucesc în noapte ar fi „fumul” sau praful lăsat de un meteorit sau de fragmente de cometă care intră arzând în atmosfera terestră.

În ultimul timp, norii noctilucenţi au devenit mai luminoşi şi pot fi observaţi la diverse latitudini pornind de la poli. Chiar dacă ni se spune că ei reprezintă „un mister”, nu este nevoie să fii un geniu pentru a înţelege că vizibila minge de foc dezvăluie o creştere a numărului de fragmente de meteoriţi sau comete care ne bombardează planeta, ceea ce arată că planeta noastră şi chiar Sistemul Solar însuşi sunt pe cale să traverseze o regiune spaţială caracterizată de o densitate mai mare de „resturi” cosmice.

Probabil că există o lipsă de informaţii statistice disponibile public despre aceste obiecte din spaţiu, dar este evident că elita politico-

financiară a mandatat persoane pentru a urmări acest gen de fenomene.

Cei care conduc din umbră planeta sunt conştienţi de această ameninţare din spaţiu şi sunt în gardă cu privire la posibilitatea unei catastrofe ce s-ar datora în acelaşi timp câmpului de „mine cosmice” pe care Terra este pe punctul de a-l traversa şi prăbuşirii socio-economice care ar putea urma atunci când oamenii vor descoperi că ne aflăm în faţa tirului cosmic?

Cu siguranţă, membrii clicii de la vârful francmasoneriei mondiale au calculat că masele nu vor mai înghiţi la nesfârşit minciunile lor, odată ce vor fi confruntate cu o situaţie extremă, pe viaţă şi pe moarte. Se pare că ei au tras concluzia că orchestrând instabilitatea socială şi semănând haosul prin intermediul războaielor, revoltelor şi crizelor economice, pot deturna atenţia oamenilor şi le pot secătui resursele, în vreme ce „strâng şurubul” folosind politica paşilor mici şi menţin situaţia sub control, chiar şi în eventualitatea unei confruntări catastrofale cu realitatea cosmică. Ceea ce uită ei este că, chiar dacă ei sunt orbiţi de patima puterii şi posesiunii, Dumnezeu, totuşi, există şi… nepătrunse sunt căile Domnului!

Războiul împotriva Iranului, cu care ne tot ameninţă Israelul şi S.UA., ar putea deveni pretextul pentru un al Treilea Război Mondial *în ultima vreme, şi tobele de război s-au auzit mult mai insistent: Statele Unite şi Israelul au ameninţat, amândouă, că vor lansa un atac împotriva Iranului, ale cărui consecinţe vor fi dezastruoase. Drept răspuns, comandantul Forţei*

Aeriene din Corpul Gardienilor Revoluţiei Islamice (CGRI), generalul Amir Ali Hajizadeh, a avertizat că un atac militar al Statelor Unite şi Israelului împotriva Iranului ar declanşa, fără îndoială, datorită amplorii contraatacului, un al Treilea Război Mondial: „Vedem că Statele Unite şi regimul sionist se sprijină reciproc şi nici nu ne putem imagina că regimul sionist ar iniţia un război fără susţinerea Statelor Unite. Din acest motiv, dacă ar izbucni un război, vom lupta cu ambele părţi şi vom ataca şi bazele americane. Dacă s-ar petrece astfel, vor avea loc o serie de incidente neprevăzute ce ar putea scăpa de sub control şi un asemenea război s-ar putea transforma într-un al Treilea Război Mondial. Aceasta înseamnă, desigur, că anumite ţări ar putea intra în război alături de sau împotriva Iranului".

Dacă ar fi atacat, Iranul ar viza simultan ţinte americane şi israeliene, inclusiv baze militare ale Statelor Unite situate în ţările vecine (de exemplu în Irak, Afghanistan, Pakistan şi în statele din Golf).

Pregătirea activă a unui război împotriva Iranului este în desfăşurare de opt ani. Din 2005, Statele Unite şi aliaţii lor, printre care partenerii NATO şi Israelul, sunt implicate în desfăşurarea masivă şi depozitarea unor sisteme de arme avansate. Este vorba despre un efort coordonat al Pentagonului, al NATO şi al forţelor militare israeliene de „apărare" împotriva Iranului. Mai multe state partenere care nu sunt membre ale NATO, printre care statele arabe limitrofe, sunt de

asemenea implicate (membrii „dialogului mediteranean" al NATO şi ai Iniţiativei de Cooperare de la Istanbul).

Un fapt foarte straniu: departe de a fi prezentat opiniei publice ca o ameninţare la adresa umanităţii, războiul împotriva Iranului este înfăţişat în mod diabolic în presă ca o acţiune aşa-zis „umanitară". Dezinformarea mediatică a atins apogeul şi mijloacele mass-media occidentale cheamă în mod deschis la război! Cuvântul de ordine pare a fi „eliminarea" Republicii Islamice.

Iranul deţine resurse militare semnificative şi represaliile lui împotriva ţărilor apropiate de frontierele sale, mai ales Israelul, ar putea fi devastatoare. Generalul-maior Mohammad Ali Jafari, comandantul şef al CGRI, a afirmat: „posibil să izbucnească războiul, dar dacă sioniştii întreprind ceva, acesta va fi începutul anihilării lor şi punctul final al istoriei lor". Adjunctul său, generalul de brigadă Hossein Salami, a avertizat că orice atac al regimului sionist împotriva Republicii Islamice Iran ar oferi Teheranului o ocazie de a-l şterge de pe faţa pământului: „Dacă sioniştii se angajează într-o luptă împotriva Iranului, aceasta va oferi o ocazie istorică Republicii Islamice de a-i şterge de pe harta lumii. Ameninţările regimului sionist nu ne îngrijorează. Cum vrea el să reprezinte o ameninţare pentru Republica Islamică a Iranului? Puterea noastră defensivă se bazează pe strategia noastră de apărare, care porneşte de la premisa că ne angajăm într-o luptă gigantică împotriva unei coaliţii conduse de Statele Unite".

La rândul lui, comandantul-şef al forţelor armate iraniene, generalul maior Seyed Hassan Firouzabadi a avertizat şi el că Teheranul va riposta la orice atac împotriva ţării sale printr-o reacţie „imediată” şi „continuă”: ne simţim*ameninţ aţi de mascarada declaraţiilor făcute de conducătorii sionişti, pentru că ei sunt nişte creaturi teribil de speriate, care vorbesc întruna doar pentru că ştiu că reacţia Iranului la ameninţări va fi imediată şi neîntreruptă. De altfel, oficialii regimului sionist au declarat în estimările lor că Israelul nu poate conduce operaţiunile militare împotriva Iranului şi nici nu este necesar”.*

În ultimele luni, declaraţiile războinice ale Israelului au răsunat mai răspicat decât de obicei, vizând Iranul şi alte câteva obiective de pe lista neagră a Israelului, precum Hezbollah-ul, Libanul şi Siria.

Israelului îi place, se pare, să provoace la război de două ori pe săptămână. A fi ameninţat şi a ameninţa face parte din identitatea sa, iar a înspăimânta masele a devenit un fel de sport naţional al politicienilor israelieni. Problema este că uneori ei chiar vorbesc serios, iar cu această ocazie, ameninţările lui Benjamin Netanyahu şi Ehud Barak au fost mai vehemente decât de obicei, ceea ce a trezit anumite nelinişti. De altfel, dacă luăm în considerare modul în care au acţionat până acum, aceşti politicieni nici nu par a fi indivizi prea paşnici.

De cele mai multe ori, guvernul israelian face tot ce poate pentru a nu se implica în mod direct

în aceste războaie, pe care cel mai adesea Statele Unite le poartă în locul său, în afara cazului când este vorba de un război împotriva unor duşmani care nu au tancuri, elicoptere sau rachete, sau care sunt, în cea mai mare parte, înarmaţi cu rachete artizanale şi... pietre, ca în Gaza sau Cisiordania.

În ceea ce priveşte Iranul, conducătorii israelieni nu-şi doresc nimic mai mult decât să-i vadă pe americani mergând la război în locul lor, în timp ce ei fac aranjamente de culise.

Totuşi, Barack Obama a fost mai degrabă preocupat de alegerile prezidenţiale şi a preferat să nu se implice într-o nouă aventură militară. Ca dovadă a faptului că potentaţii din administraţia S.U.A. Încă aşteaptă un moment favorabil pentru războiul cu Iranul, recent a fost redusă anvergura unui exerciţiu militar programat să se desfăşoare împreună cu Israelul.

Pe de o parte, în niciunul dintre discursurile oficialilor din Statelor Unite sau Israel despre programul nuclear iranian nu se afirmă existenţa unor dovezi că acest program ar fi altfel decât paşnic. Pe de altă parte, chiar dacă programul nuclear iranian ar avea scopuri militare, nici Israelul şi nici Statele Unite nu au autoritatea morală de a-l critica, date fiind acţiunile militare agresive ale celor două state.

De remarcat că discursul israelian susţine că de această dată, Israelul este gata să acţioneze chiar de unul singur dacă este necesar. Fie că această ameninţare este doar praf în ochi, fie că liderii israelieni chiar au intenţia să o facă, acesta

este un alt exemplu semnificativ despre modul în care cei care conduc lumea caută producerea haosului, chiar cu riscul propriei distrugeri.

În mod retoric şi ironic totodată, unii analişti se întrebau dacă Netanyahu nu îşi dă seama că, deşi are la dispoziţie armata cea mai puternică din Orientul Mijlociu, micul său stat rămâne totuşi foarte vulnerabil. Nu există prea multe locuri în care să te poţi refugia într-un stat de mărimea oraşului New Jersey. Câte atacuri cu bombe poate suporta teritoriul Israelului? Oricare ar fi dimensiunea pagubelor pe care Israelul le poate provoca altora, un război de amploare ar fi pentru el un act sinucigaş.

„Facilitarea cantitativă" (Quantitative Easing) sau apocalipsa măsurilor financiare disperate ale aşa-zişilor „iluminaţi".

Agentul aşa-zişilor „iluminaţi", Ben Bernanke, a declarat la 13 septembrie, 2012, că Banca Rezervei Federale va tipări atâţia bani câţi va considera că sunt necesari, pornind din acel moment. Banca Rezervei Federale a anunţat recent că va cumpăra titluri de credit în valoare de 40 de miliarde de dolari pe lună, fără limită în timp. Expresia „*Quantitative Easing* 3" („Facilitare cantitativă 3") nu înseamnă nimic pentru neiniţiaţi. Pe scurt, este vorba despre tipărirea suplimentară, am putea spune la rotativă, a unei imense cantităţi de dolari fără nicio acoperire şi fără valoare, în încercarea disperată de a-şi acoperi cheltuielile. Deci, stăpânii Băncii Rezervei Federale vor emite dolari *nihilo,* folosind „maşina de tipărit bilete de bancă". Este, de altfel, a treia

operaţiune de acest gen după 2008.

În timpul QE1 (*Quantitative Easing* 1), din 2008, Banca Rezervei Federale a emis 2 milioane de miliarde de dolari americani (2 x1015). Banca Angliei: 375 miliarde de lire sterline (375 x109). Banca Japoniei: 55 de miliarde de yeni (55 x109). Banca Centrală Europeană (BCE): 60 de miliarde de euro (bx1010). Acestea sunt nişte cifre astronomice, apărute din neant şi introduse în sistemul bancar.

Aceeaşi operaţiune a mai fost realizată şi în 2010, prin QE2, în timpul căreia Banca Rezervei Federale a emis 600 de miliarde de miliarde de dolari americani suplimentari (bx1020). După cum a anunţat Banca Rezervei Federale, QE3 este un program de emitere monetară permanentă, şi aceasta până în momentul când economia S.U.A. „iese din criză".

Putem decela aici un punct de convergenţă cu situaţia din Zona Euro. De fapt, statutele Mecanismului European de Stabilitate (MES) sunt antidemocratice, pentru că obligă statele din Zona Euro să finanţeze sistemul de „stabilitate" la iniţiativa exclusivă a MES şi să scoată din buzunar, în 15 zile, suma decisă cu uşile închise de agenţii stăpânilor din umbră ai lumii, fără ca nici guvernele, nici parlamentele să aibă vreun cuvânt de spus. Acesta este un adevărat puci al instituţiilor financiare cu consimţământul ansamblului guvernelor din Zona Euro! Situaţia a scăpat oricărui control democratic, atât în S.U.A., cât şi în Europa, şi ne plasează *de facto* în mâinile şi la bunul plac al unor plutocraţi fără scrupule şi

fără DUMNEZEU, dornici să facă din locuitorii planetei nişte sclavi.

Astăzi, tentaţia aşa-zişilor „iluminaţi” de a pune în funcţiune maşina de tipărit bani este cu atât mai mare, cu cât China şi Arabia Saudită au fonduri suverane enorme în dolari, iar S.U… şi Europa au datorii enorme. Această spirală infernală va acţiona ca o gaură neagră înfometată! De fapt, „nevoia de recapitalizare bancară” a băncilor centrale nu semnifică decât un singur lucru: sistemul bancar este pe moarte, se află sub perfuzie şi are nevoie de afluxuri neîncetate de bani proaspăt creaţi pentru a continua să supravieţuiască.

Datorită acestei inflaţii monetare, valoarea principalelor monede este în cădere liberă exponenţială în raport cu valori tangibile ca aurul şi argintul. Lovitura de stat mondială este deci pe cale să devină permanentă şi intrăm într-o fază al cărei rezultat, din punct de vedere istoric, a fost întotdeauna războiul.

Parazitismul financiar şi jaful sunt „noua armă”, veche de când lumea, a bancherilor

Decizia anunţată de Consiliul de Supraveghere al Băncii Centrale a Statelor Unite (Banca Rezervei Federale) de a furniza o susţinere nedefinită pieţelor financiare printr-un al treilea plan de *Quantitative Easing* (QE3), alături de o decizie anterioară a Băncii Centrale Europene (BCE) de a interveni pe pieţele de obligaţiuni, marchează o nouă etapă în prăbuşirea economiei capitaliste mondiale, care a debutat cu prăbuşirea Băncii Lehman Brothers.

Deciziile luate de principalele bănci centrale de a introduce mai mulţi bani în sistemul financiar mondial înseamnă că la patru ani după ce pieţele financiare s-au aflat pe marginea prăpastie! în 2008, nu mai există nicio altă perspectivă de revenire la ceea ce altă dată era considerat a constitui aşa-numitele „condiţii normale”.

Conform teoriei, acţiunea Băncii Rezervei Federale va reduce dobânzile la toate nivelurile, făcând tentativa de a investi mai atrăgătoare pentru corporaţii şi conducând atât la o creştere economică, cât şi la o creştere a numărului locurilor de muncă. Dar, aşa cum ştiu foarte bine Bernanke şi stăpânii săi din umbră, în realitate aceste promisiuni deşarte sunt doar pentru amăgirea populaţiei, nefiind realizabile.

Instituţiile financiare continuă să acumuleze profituri care nu servesc la finanţarea unor noi investiţii productive, ci sunt canalizate spre vaste rezerve de lichidităţi destinate speculaţiilor. Mai mult, tăierea cheltuielilor guvernamentale atât în Europa, cât şi în Statele Unite, va conduce la reducerea salariilor şi la creşterea şomajului. BCE a impus condiţia prealabilă ca guvernele de la care ea cumpără obligaţiuni să introducă în schimb măsuri de austeritate vizând reducerea cheltuielilor şi creşterea şomajului.

Decizia Băncii Rezervei Federale nu are deloc drept scop „relansarea” în vreun fel a economiei. Aplicarea sa pe piaţă vizează mai degrabă creşterea cursului acţiunilor şi al titlurilor garantate cu active, făcând să crească profiturile corporaţiilor, în primul rând ale

băncilor şi instituţiilor financiare.

Pe plan mondial, efectele vor fi cât se poate de nefavorabile, atât asupra condiţiilor sociale şi economice ale muncitorilor, cât şi asupra săracilor lumii. Imediat după ce decizia a fost anunţată, cursul petrolului şi al aurului au crescut brusc, semnalând o nouă serie de speculaţii asupra produselor. Aceasta va influenţa preţurile carburanţilor pentru transport, dar şi pentru bucătărie şi încălzire şi va provoca inflaţia în cazul produselor alimentare de bază. Deja preţul porumbului, al grâului şi al boabelor de soia, care sunt esenţiale pentru hrana a milioane de oameni, au început să crească. Tipărind mai mulţi bani, Banca Rezervei Federale subminează de asemenea valoarea dolarului pe pieţele monetare, ceea ce va avea un impact semnificativ în Europa, ţinând cont de creşterea euro. Aceasta va antrena tot mai multe reduceri ale exportului şi o creştere a şomajului, în timp ce firmele vor face faţă din ce în ce mai greu concurenţei.

Planul[102] de acţiune al bancherilor internaţionali este unul disperat şi totodată demonic: parazitismul asociat cu jefuirea sistematică şi sărăcirea populaţiei.

ROMÂNIA – Terapie cu duşuri reci o nouă declaraţie realistă şi curajoasă a politologului american George Friedman:

„România trebuie să aibă grijă de ea singură, pentru că nici NATO, nici UE nu vor avea grijă de ea.

---

102 Sursa: yogaesoteric.net

România trebuie să aibă grijă de ea singură, pentru că NATO şi Uniunea Europeană nu vor face asta”, a declarat la Bucureşti George Friedman, unul dintre cei mai influenţi politologi americani, preşedintele Stratfor.

„România trebuie să fie responsabilă de propria soartă. Nu există altă cale, NATO şi Uniunea Europeană nu vor avea grijă de voi”, a declarat Friedman.

În privinţa relaţiei cu S.U.A., problema se pune că România are nevoie în special de o relaţie, nu Statele Unite.

„Întrebarea este ce aveţi de oferit”, a menţionat Friedman.

Într-un discurs susţinut la BNR, în faţa unor lideri politici români, a unor bancheri şi a unor manageri de mari companii, politologul american a menţionat că Europa este într-o criză profundă, structurală, care va dura.

„Problema în Europa este că nu există un lider, sunt opinii divergente între principalele state, precum Germania şi Franţa, şi nu

există o soluţie comună.

Prima contradicţie a Europei este că ea reprezintă o uniune între state care nu sunt la fel”.

Friedman spune că timpul trece pentru Europa, iar problemele, în loc să se rezolve, se acutizează, mai ales în ceea ce priveşte şomajul.

„Problema este că s-au creat anumite speranţe, în special pentru clasa de mijloc, iar acum acest lucru a dispărut Acest lucru nu ţine de o criză scurtă, ci de ceva mult mai profund”, a adăugat el.

Friedman a menţionat că din cauza opiniilor diferite, Europa nu a putut să facă ceea ce au făcut S.U.A. În 2008, când au stopat extinderea crizei.

Politologul a fost cinic, sugerând chiar că americanii au exportat cu succes criza lor în Europa.

„V-am vândut porcării şi voi le-aţi cumpărat, dar nu v-a obligat nimeni să faceţi acest lucru”.

„În Europa s-a trecut de la o criză bancară, la o criză socială, a unei întregi generaţii, care nu are o rezolvare imediată”, a menţionat Friedman.

Din punctul lui de vedere, timpurile s-au schimbat fundamental, iar S.UA, chiar dacă sunt principala putere a lumii, nu pot să se implice peste tot, dând ca exemplu implicarea politică şi economică de după al Doilea Război Mondial.

„Acum, Europa trebuie să îşi rezolve

singură lucrurile şi să nu caute alternative", a menţionat politologul.

George Friedman este din 1996 preşedintele fondator al companiei de consultanţă strategică (global intelligence) Stratford.

Friedman este autorul mai multor cărţi best-seller despre viitorul economic şi politic de după criza economică, cum ar fi **„Următorul deceniu", „Următorii 100 de ani", „Viitorul războaielor".**

ANEXA 9
DOCUMENTE
OZN
ORIGINALE

ROOM LIGHT : PINK-PURPLE
BRIGHT IN SOME AREAS

HUNDREDS OF THESE IN
VARIOUS STAGES OF GROWTH.

WISPY HAIR, "ALMOST NOSE"
MOUTH LOOKS "SEALED"

WOMB LOOKS GREY
VEINS (?) LOOK DARK GREY
CREATURE WHITE- PALE
EYES - DARK LIDS (?)
CAN'T FIND GENDER
2 TOES : 3 FINGERS

LIQUID - AMBER COLOR
NOT COMPLETELY CLEAR

LOOKS LIKE GLASS TUBE,
BUT ABOUT 5 FT TALL

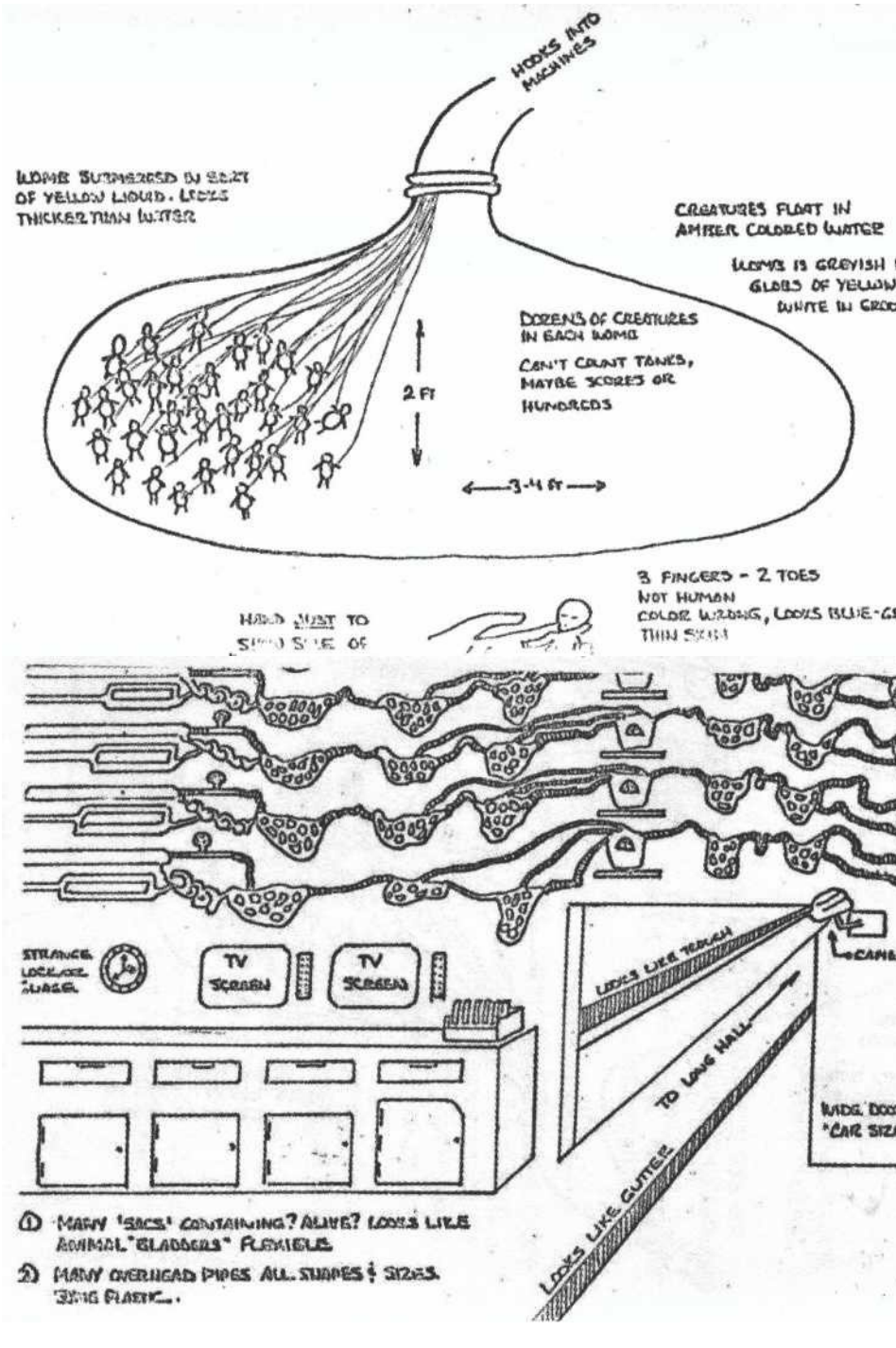
HOOKS INTO MACHINES
BOMB SUBMERGED IN SEA OF YELLOW LIQUID. LOOKS THICKER THAN WATER
CREATURES FLOAT IN AMBER COLORED WATER
BOMB IS GREYISH
GLOBS OF YELLOW
WHITE IN CRE
DOZENS OF CREATURES IN EACH BOMB
CAN'T COUNT TONES, MAYBE SCORES OR HUNDREDS
2 FT
3-4 FT
3 FINGERS - 2 TOES
NOT HUMAN
COLOR WRONG, LOOKS BLUE-G
THIN SKIN
HAND JUST TO
SIDE OF
STRANGE LOOKING GLASS
TV SCREEN
TV SCREEN
LOOKS LIKE TRENCH
TO LONG HALL
LOOKS LIKE GUTTER
WIDE DO
CAR SIZ
1. MANY 'SACS' CONTAINING? ALIVE? LOOKS LIKE ANIMAL "BLADDERS" FLEXIBLE
2. MANY OVERHEAD PIPES ALL SHAPES & SIZES. SOME PLASTIC..

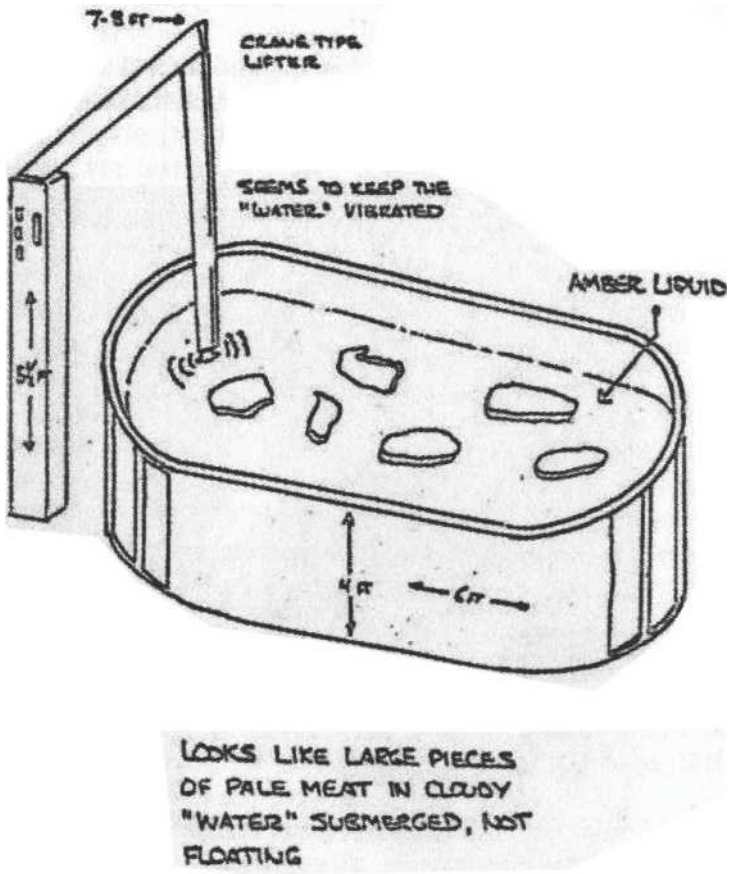
7-8 FT
CRANE TYPE LIFTER
SEEMS TO KEEP THE "WATER" VIBRATED
AMBER LIQUID
5½ FT
4 FT
6 FT
LOOKS LIKE LARGE PIECES OF PALE MEAT IN CLOUDY "WATER" SUBMERGED, NOT FLOATING

Declaraţialls lui Dmitri Rogozin

Dmitri Rogozin: „Succes! Scutul anti rachetă al S.U.A. nu va fi în măsură să contracareze noua rachetă balistică rusească.

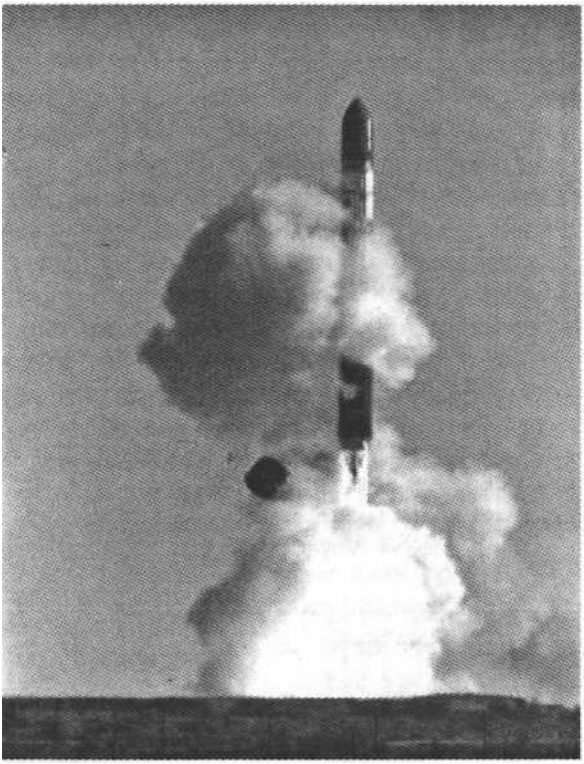

Sistemul antibalistic[103] al S.U.A. nu va fi în măsură să contracareze noua rachetă balistică intercontinentală, testată cu succes de Rusia la 6 iunie 2013”, a declarat vicepremierul rus Dmitri Rogozin în timpul unei prelegeri susţinute vineri în cadrul proiectului Universitatea Civilă, în care a vorbit despre arme de înaltă precizie şi influenţa crescândă a reţelelor sociale, după cum relatează presa rusă.

„Am urmărit îndeaproape evenimentele produse cu o seară înainte (testul noii rachete). Experimentul a fost un succes; am testat o rachetă balistică intercontinentală pe care eu, personal, o

---

103i is Dmitri Rogozin, general rus, vicepremier al Guvernului Federaţiei Ruse.

numesc **„ucigaşul, scutului antirachetă”,** a declarat vineri generalul rus Dmitri Rogozin, în opinia căruia mijloacele de apărare antirachetă americane – nici cele din prezent, nici cele din viitor – nu vor fi capabile să neutralizeze racheta rusă, înainte ca aceasta să penetreze sistemul american.

„Rusia va continua să-şi crească arsenalul militar pentru «a-şi putea asigura o libertate deplină de acţiune în cazul unei eventuale agresiuni»”, a afirmat oficialul rus, indicând că întărirea Rusiei în plan militar, precum şi dezvoltarea capacităţilor ei de luptă aerospaţiale vor contribui în acelaşi timp la menţinerea unui echilibru de forţe în lume.

Expert militar rus despre scutul antirachetă, citat de „Vocea Rusiei”:

„Dacă doriţi să jucaţi rolul unor idioţi ai S.UA. Şi credeţi că noi nu vă vom lua ca ţintă, aveţi aşteptări naive”.

Un analist militar rus prezentat de „Vocea Rusiei” ca „expert de top” vorbeşte în termeni foarte critici de oficialii români care susţin că scutul american antirachetă are un rol defensiv, acuzându-i pe aceştia că „joacă rolul unor idioţi ai S.UA”.

„Dacă doriţi să jucaţi rolul unor idioţi ai S.UA. Şi să spuneţi în continuare astfel de lucruri (legat de caracterul defensiv al scutului, n.r.), dar, în acelaşi timp, credeţi că noi nu vă vom lua ca ţintă, înseamnă că aveţi ne Conform publicaţiei ruse Telegrafist, org.

aşteptări naive”, spune Igor Korotcenko, într-un scurt interviu acordat pentru *„Vocea Rusiei”* şi semnat de Valentin Mândrăşescu.

În opinia lui Igor Korotcenko, „membrii NATO acţionează în conformitate cu directivele elaborate în procesul planificării colective, din această cauză ei, ca nişte idioţi, vor citi asta de pe hârtie sau vor repeta acest lucru ca pe o mantră, deoarece aşa a zis Departamentul de Stat al S.U.A.

În realitate, ei înţeleg perfect că scutul subminează stabilitatea strategică”. Acesta afirmă că dacă scutul antirachetă va fi instalat în România, subminând astfel stabilitatea Rusiei, „noi vom submina stabilitatea lor, răspunzând cu măsuri egale la ameninţarea militară care va fi creată pentru ţara noastră. Din această cauză, sistemul *Iskander M* este arma pe care o vom folosi activ pentru a contracara ameninţările generate de scutul european”.

Acesta consideră că discuţiile cu România sunt necesare, „însă nu cu guvernanţii”.

„Trebuie să ne adresăm opiniei publice. Este necesar ca la nivelul conferinţelor internaţionale, consultărilor experţilor, organizaţiilor non-guvernamentale, să se spună clar partenerilor noştri ce răspuns vor primi la anumite acţiuni. Trebuie să li se spună: «dacă nu doriţi probleme, preocupaţi-vă ca scutul să fie amplasat în Franţa, Spania, apăraţi garantat Europa, fără a atinge zonele, rachetele şi zonele noastre de poziţionare»”.

Igor Korotcenko este prezentat de *„Vocea Rusiei”* ca fiind colonel în rezervă, directorul Centrului de Analiză a Comerţului International cu Armament, membru al Consiliului Obştesc pe lângă Ministerul Apărării al Federaţiei Ruse şi redactorul-şef al revistei *„Naţionalnaia oborona* [104] *”*.

„Datorită poziţiei sale în diverse instituţii abilitate, acest expert beneficiază de o viziune de ansamblu asupra contextului militar şi politic la nivel regional şi global”, adaugă *„Vocea Rusiei”,* care prezintă de câteva zile fragmente din interviul acordat de Igor Korotcenko şi care are ca temă vizita ministrului român de Externe, Titus Corlăţean, la Moscova.

***Sistemul de apărare antirachetă american a eşuat în cadrul unui test organizat deasupra Pacificului*[105]**

Sistemul de apărare antirachetă american a înregistrat un eşec în cadrul unui test organizat vineri deasupra Pacificului, nereuşind să intercepteze o rachetă balistică.

Sistemul costisitor de interceptare a rachetelor, instalat la sol, a eşuat la toate testele la care a fost supus din 2008, a informat[106] AFP.

Scopul exerciţiului de vineri a fost de a obţine decolarea unei rachete de interceptare de la baza aeriană Vanderberg din California pentru

---

104 Apărarea Naţională

105 Conform comunicatelor agenţiilor de presă occidentale AFP, Reuter, France Press.

106 Conform comunicatelor agenţiei de presă AFP.

anihilarea unei rachete balistice lansate de la poligonul militar american Kwajalein, din Insulele Marshall.

„Dar interceptarea nu a avut loc. A fost un eşec total”.

Responsabilii de program vor examina în detaliu cauza sau cauzele anomaliilor care au împiedicat o interceptare „încununată de succes”, a declarat purtătorul de cuvânt al agenţiei de apărare împotriva rachetelor.

Anexa 11

Principalele momente din cursa omului pentru cucerirea spaţiului cosmic

Având în vedere semnificaţia zilei de 12 aprilie, ne-am gândit să vă prezentăm, pe cât posibil şi în imagini, principalele momente din cursa omului de cucerire a spaţiului cosmic.

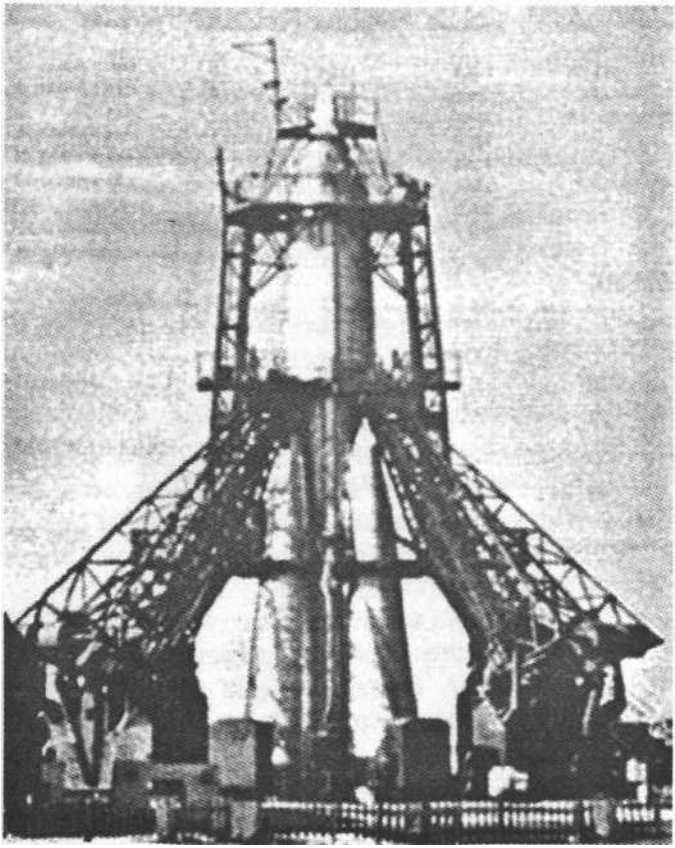

***Octombrie** 1957: lansarea de către URSS a primului satelit artificial Sputnik.*

Noiembrie 1957: *căţeluşa Laika devine prima fiinţă vie ajunsă în spaţiu, la bordul capsulei Sputnik 2.*

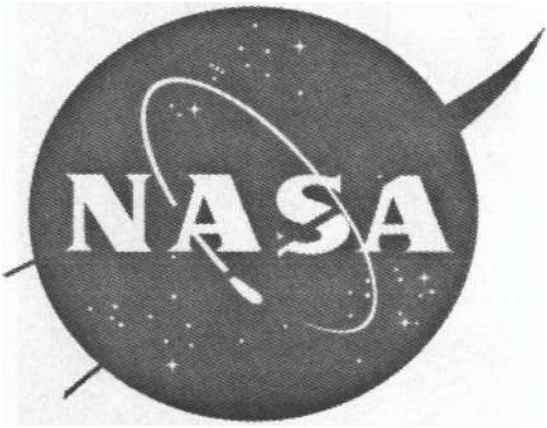

Octombrie *1958: înfiinţarea* ***Naţional Aeronautics and Space Administration*** *(NASA), agenţia spaţială americană.*

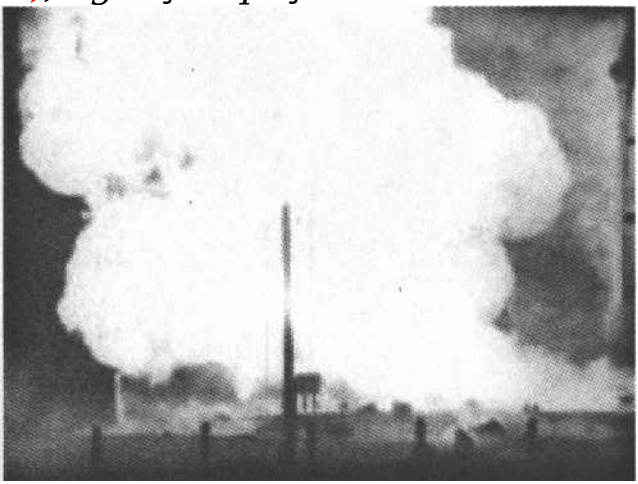

Octombrie *1960: 126 de morţi într-o explozie produsă pe cosmodromul Baikonur din Kazahstan.*

*Aprilie 1961: primul zbor în spaţiu cu echipaj uman la bord. Cosmonautul sovietic luni Gagarin**i,** la bordul capsulei Vostok 1, a efectuat o rotaţie în jurul Terrei, cu ocazia unui zbor orbital care a durat o oră şi 48 de minute.*

Mai 1961: *preşedintele american John F. Kennedy lansează programul Apollo, care prevedea transportarea primului om pe Lună înainte de încheierea acelui deceniu. Americanul*

Alan Shepard a efectuat un zbor de 15 minute la bordul vehiculului spaţial Mercury.

Februarie 1962: *primul zbor orbital american în jurul Terrei, realizat de John Glenn.*

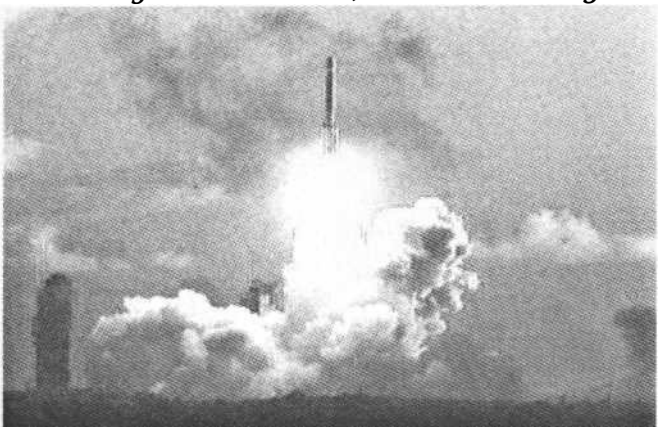

August 1962: lansarea unei sonde spaţiale americane către planeta Venus. În noiembrie, sovieticii au lansat o sondă către Marte.

Iunie *1963: Valentina Tereşkova (URSS) devine prima femeie ajunsă în spaţiu.*

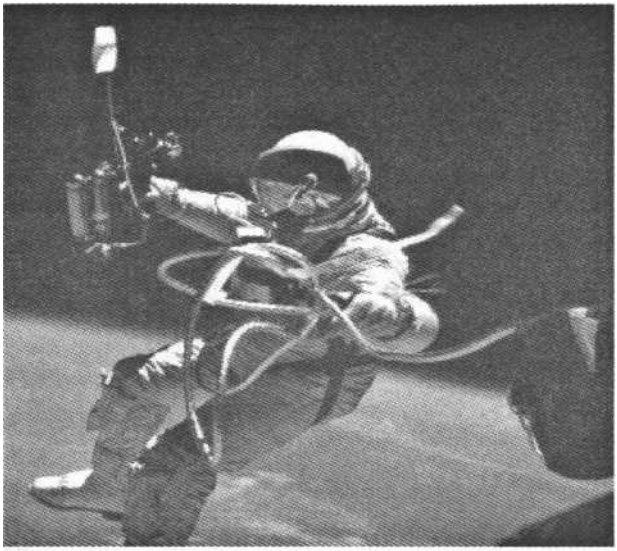

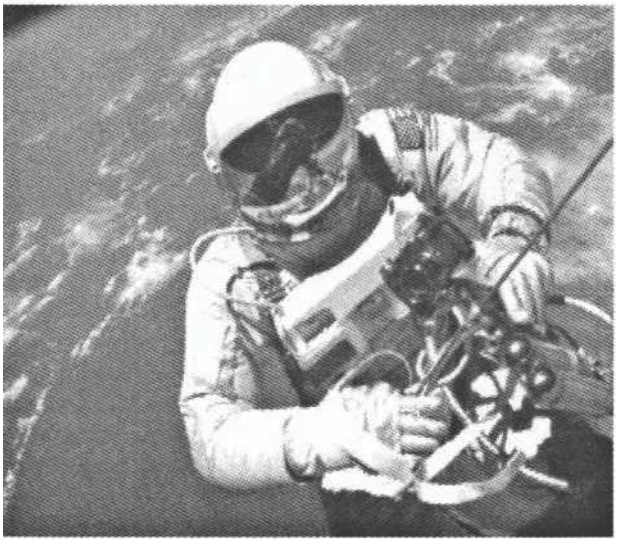

Martie 1965: *ieşirea în spaţiu a cosmonautului sovietic Alexis Leonov, urmat, în iunie; de americanul Edward White.*

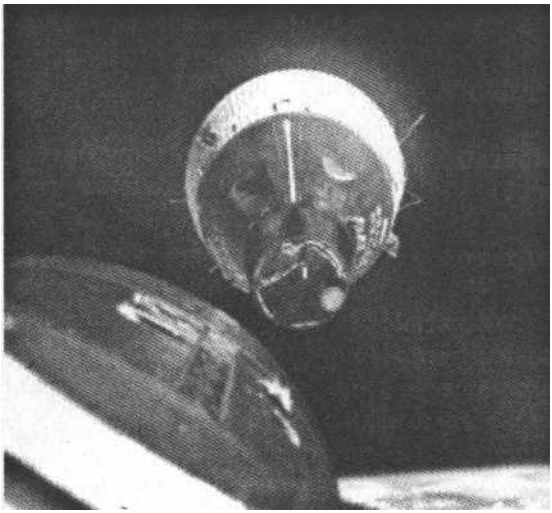

Decembrie 1965: *prima „întâlnire" în spaţiu între două capsule americane Gemini. Statele Unite încep să devanseze URSS.*

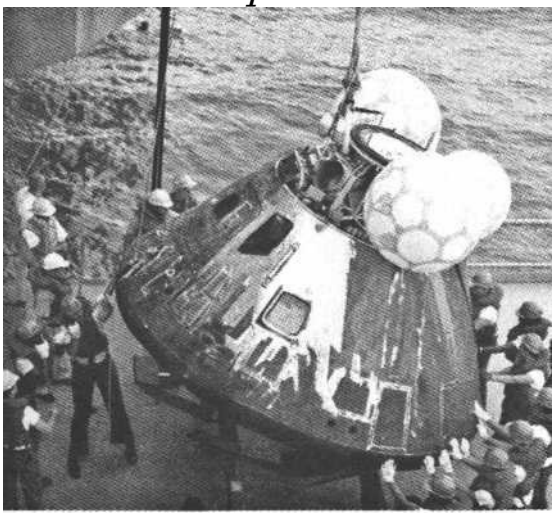

Ianuarie 1967: *moartea echipajului Apollo în timpul unui test efectuat la baza de la Cape Canaveral.*

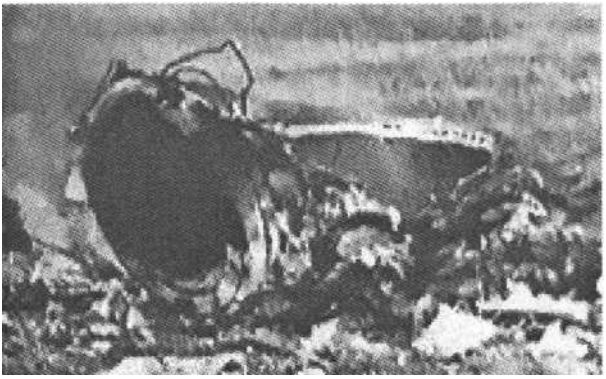

Aprilie 1967: capsula Soyuz-l se prăbuşeşte pe sol avându-l la bord pe cosmonautul Vladimir Komarov.

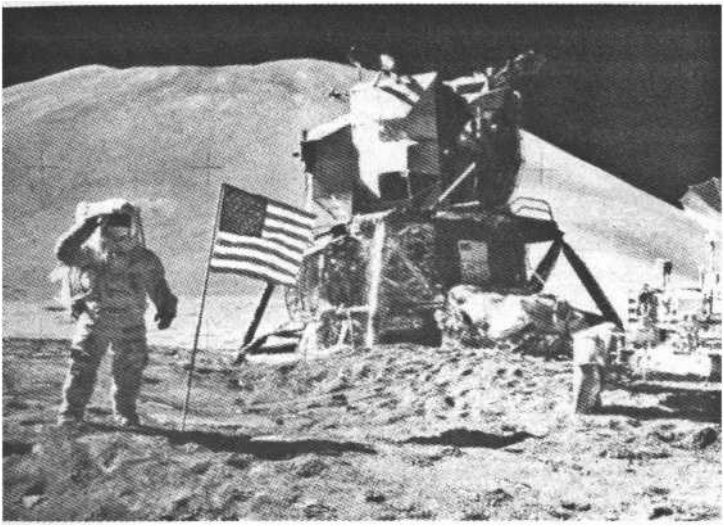

Iulie 1969: americanii Neil Armstrong şi Edwin Aldrin ajung pe Lună, Armstrong devenind primul om care a păşit pe suprafaţa lunară.

Aprilie 1971: lansarea Saliut, prima staţie orbitală sovietică. Iunie 1971: trei cosmonauţi sovietici mor din cauza depresurizării modulului lor de coborâre.

Mai 1975: înfiinţarea Agenţiei Spaţiale Europene (ESA). iulie 1975: prima întâlnire

spaţială americano-sovietică.

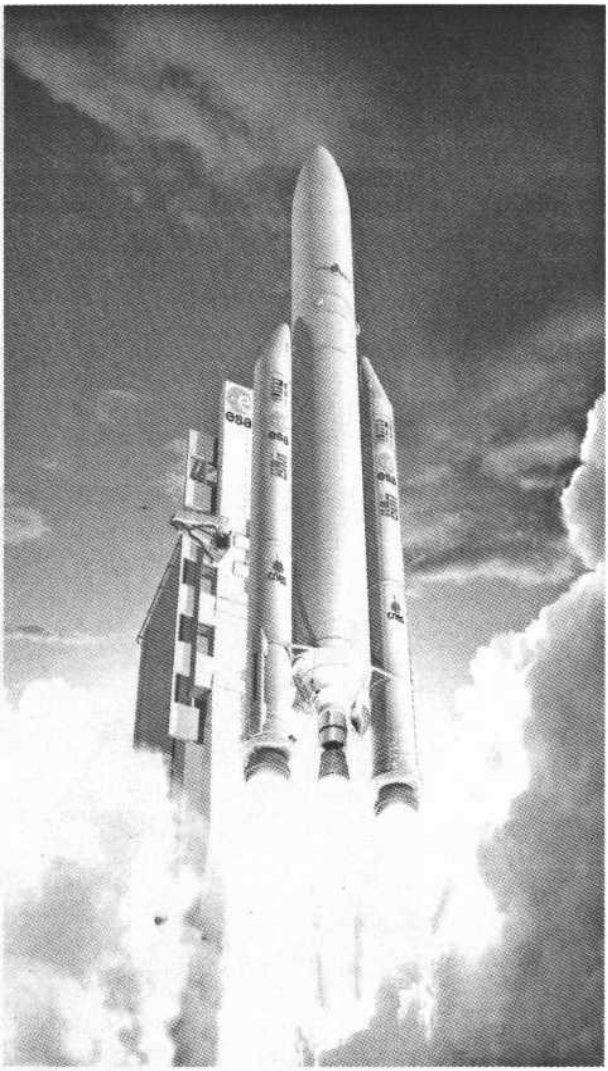

***Decembrie** 1979: lansarea rachetei Ariane. Europa devenind o putere spaţială.*

***Octombrie 1980:** record de durata în spaţiu stabilit de doi cosmonauţi sovietici (aproape 185 de zile).*

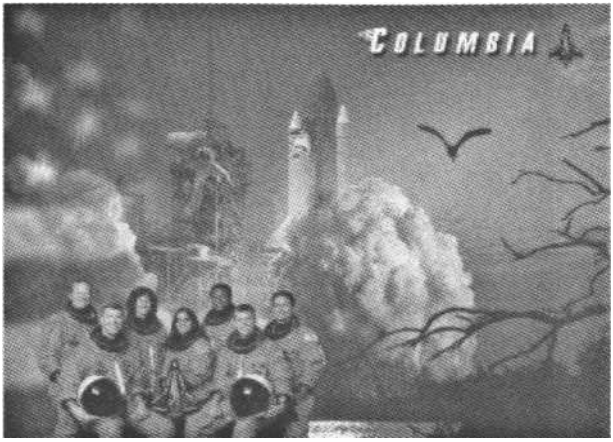

Aprilie 1981: *primul zbor al navetei americane Columbia, urmată de navetele Challenger; Discovery; Atlantis şi Endeavour.*

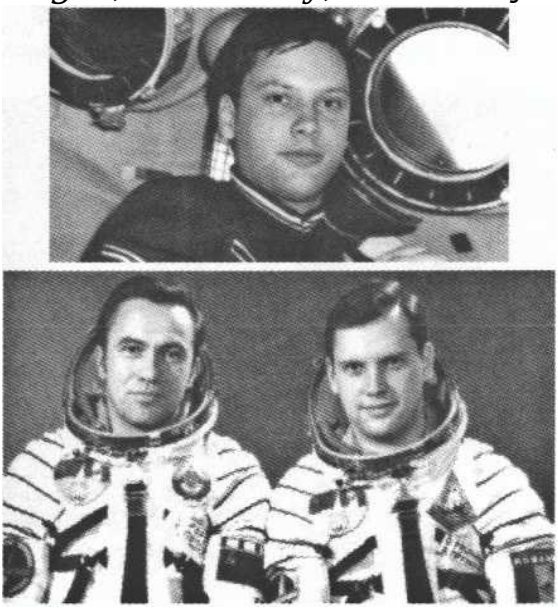

14 – 22 mai 1981: *Dumitru Dorin Prunariu şi Leonid Ivanovici Popov au efectuat un zbor în spaţiul cosmic la bordul navei cosmice „Soiuz 40”.*

Iunie 1982: Jean-Loup Chrétien, primul astronaut francez

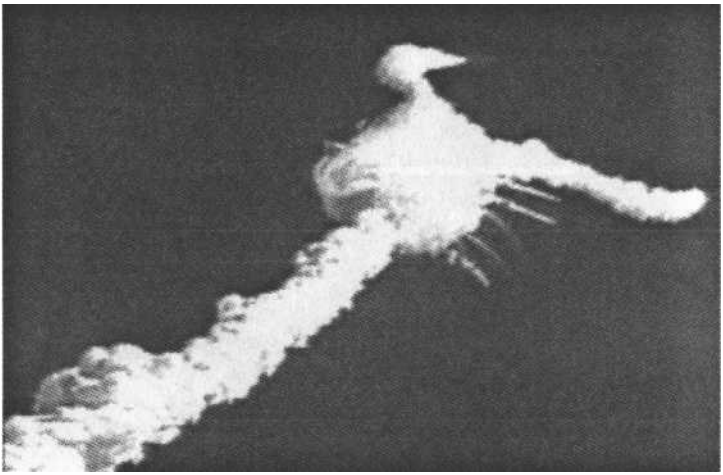

Ianuarie 1986: şapte astronauţi au murit în urma exploziei navetei Challenger. Februarie 1986: lansarea staţiei spaţiale sovietice MIR.

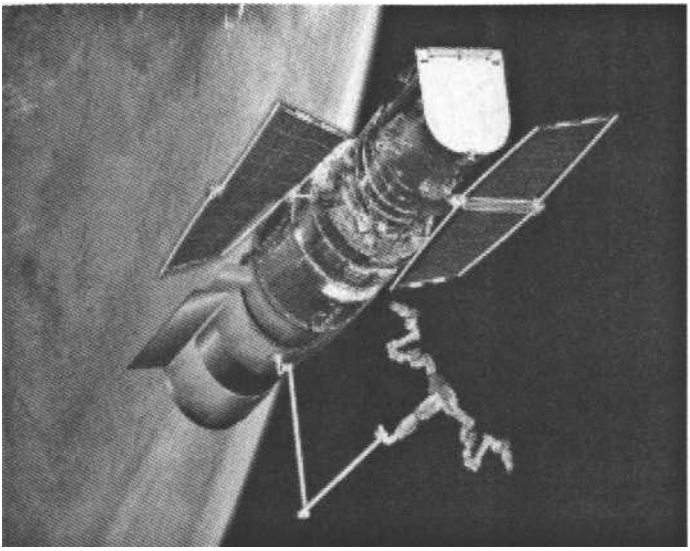

***Aprilie 1990**: lansarea pe orbită a telescopului spaţial Hubble. **Noiembrie 1998:** demararea lucrărilor pentru amenajarea Staţiei Spaţiale Internaţionale (ISS), locuită începând din anul 2000.*

***Aprilie 2001:** un om de afaceri american, Denis Tito, a devenit primul turist spaţial.*

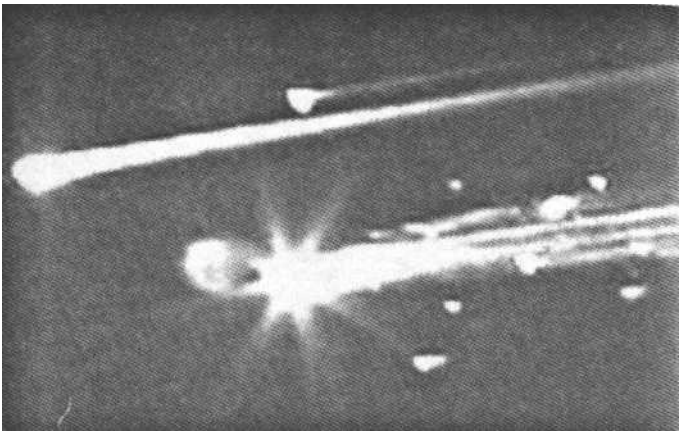

Februarie 2003: *naveta Columbia s-a dezintegrat deasupra statului Texas; în accident murind şapte oameni.*

Octombrie 2003: *China a reuşit primul ei zbor spaţial cu echipaj uman la bord. În 2008, s-a reuşit prima ieşire în spaţiu a unui „taikonaut" (numele sub care sunt cunoscuţi astronauţii chinezi, n.r.)*

Octombrie 2009: *India lansează prima ei misiune spaţială, fără echipaj uman la bord, către Lună.*

Februarie 2009: *Iranul lansează un satelit,*

urmat; un an mai târziu, de trimiterea unor animale în spaţiu.

Februarie 2010: *Washingtonul a abandonat programul „Constellation” (lansat în 2004), care prevedea revenirea astronauţilor americani pe Lună în 2020 şi cucerirea planetei Marte.*

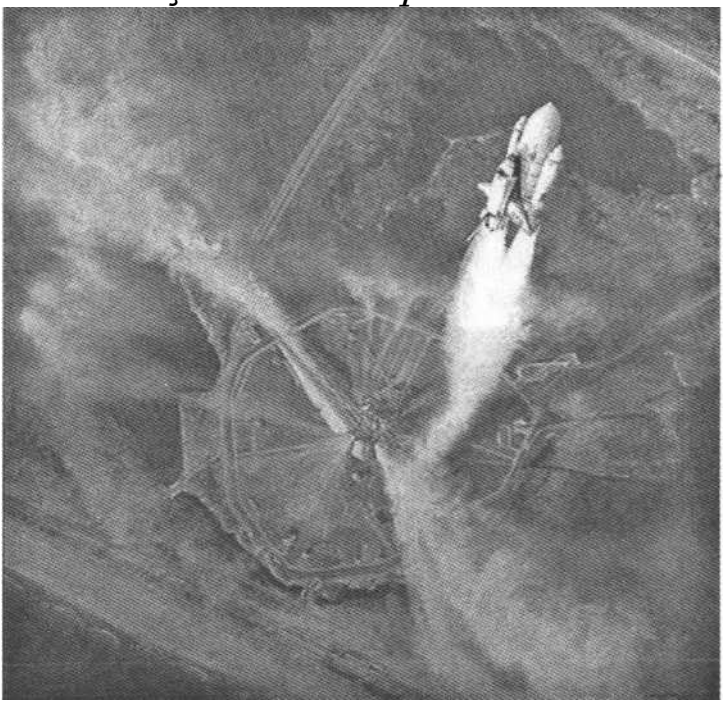

Februarie 2011: *ultimul zbor al navetei americane Discovery.*

Din iulie, după încheierea ultimelor misiuni spaţiale ale navetelor Endeavour şi Atlantis, americanii vor depinde exclusiv de capsulele ruseşti Soyuz pentru a ajunge în spaţiu.

Anexa12012

Nicolae Ceauşescu şi extratereştrii

Dezvăluiri despre Nicolae Ceauşescu

(text original în limba spaniolă)

Los crueles experimentos con niños de

Nicolae Ceauşescu

Mérida, Yuc.

— Sofía Malaver, de la Ciudad de Mérida, nos pidió que habláramos sobre algo que escuchó hace unos años, con relación a unos niños de Europa que fueron víctimas de experimentos extraterrestres en complicidad con un gobernante; se refere al conocido caso de Rumania y su exdictador.

Foto Jorge Moreno / cortesía sipse.com

El ya fallecido exdictador Nicolae Ceauşescu, presidente de Rumania, se llevó el secreto à la tumba, pero estudios hechos por agentes del Servicio Secreto de Estados Unidos

120 Reproducerea în original a articolului în limba spaniolă din publicaţia mexicană.

han hallado fuertes y sólidas evidencias que los han llevado a concluir que el dictador tuvo relaciónes secretas con misteriosos personajes venidos de-l espacio exterior.

En el tiempo de su dictadura (a finales de los setenta y principios de los ochenta), Ceauşescu

tenía à la nación rumana sumida en el más cruel comunismo. Mientras el gozaba de lujos y plăceres, el pueblo vivía en la más absoluta mizeria, al grado de que muchas mujeres se tuvieron que prostituir para sobrevivir… ¡Pero la jugada maestra de-l dictador fue mantener contacto con ovnis y alienígenas!

El primer contacto succedió a principios de 1977. En este año, en Los Cárpatos, el ejército mantuvo una extensa y despoblada zona bajo custodia. Todo el que pretendía entrar a esa zona, fuere quien fuere, era eliminado con un balazo en la cabeza. ¡Únicamente el dictador podía entrar en esa zona y la hacía solo, en un Jeep hasta un sitio enigmático, donde se habían observaţio grandes avistamientos ovni y la presencia de extraños seres de cabeza descomunal, muy delgados y de trajes plăteados. Aunque el ejército veía las extrañas luces y los objetos voladores, Nadie hablaba de nada y todos se hacían de la vista gorda.

Un militar ya nacionalizaţio estadunidense y que pudo escapar de-l înfierno rumano comentó: „Sólo el dictador sabía la que pasaba en la zona custodiada. Dos veces la vi à la lejos que charlaba extensa y amenamente con unos raros personajes de gran cabeza y figura estilizada. Muchas veces vimos ascender y descender decenas de ovnis, pero Nadie decía nada. Quien abría la boca se podía considerar hombremuerto ”.

NIÑOS SACRIFICADOS

Parece ser – a decir de las investigaciones del Servicio Secretoque Ceaucescu hizo un macabro

trato con los alienígenas, quienes le pidieron „conejillos de indias” rumanos para diverses experimentos. El dictador pus-o a disposición de ellos a cientos de niños pequeños de un orfanato que se abrió en el ăla norte de la zona custodiada.

¿Qué tipo de experimentos realizaron los extraterrestres con los niños pequeños? Nadie la sabe. Las enfermeras y cuidadores de los chiquillos todos fueron asesinados misteriosamente apenas comenzaron las investigaciones por parte de los norteamericanos. El caso es que la que hicieron con los infantes los volvió locos y el hospicio fue más bien un manicomio.

Los investigadores yanquis se encontraron con decenas de niñas y niños enloquecidos. Las pequeñas habían sido violadas y los pequeños carecían de algunos dedos de las manos o en los pies, o de algún órgano interno. ¡95% habían enloquecido y el 5% restante apenas se salvaba de la demencia! Estaban en condiciones infrahumanas, en las peores condiciones higiénicas y prácticamente revolcándose en sus deshechos corporales, además de estar al borde de la muerte por inanición.

Muchos de ellos mostraban señales de maltrato físico, pero la peor fue el maltrato psicológico. ¡Los bebés tenían los pañales sân cambiar desde hacía mucho tiempo y se les movían de maniera grotesca, ya que estaban llenos de gusanos! La mayoría de los infantes desde que nacieron desconocían la que era un buen baño. Las cabecitas pegajosas estaban llenas

de piojos y otros bichos.

Una pequeña llamada Emilia, de ocho años de edad, quien todavía conservaba cierto grado de lucidez comentó a los agentes que unos hombres deformes, de trajes brillantes y que bajaban de una especie de huevos voladores, les hacían muchos estudios. Les sacaban sangre, fluidos de su cuerpo, y el la fue varias veces penetrada con un aparato parecido a un vaginoscopio y que le provocaba mucho dolor, febre y calambres. El dictador les mandaba papas y hierbas para que comieran, y los asesinos cuidadores trataban a las víctimas peor que a bestias.

Emilia dijo además que los hombrecillos „hablaban muy raro”, en una especie de zumbidos molestos y chillantes. Una brigada de rescate norteamericană se hizo cargo de los pequeños. Niños como Emilia tienen todavía la posibilidad de recuperar totalmente la cordura, pero la mayoría se han quedado irremediablemente perdidos en las tinieblas de la demencia absoluta. ¿Que clase de experimentos realizaron los alienígenas con los chiquillos bajo la complacencia de-l dictador? La respuesta queda todavía en el are…

Anexa 13

Profeţiile şi serviciile secrete

De la falsa apocalipsă după Rasputin la profeţiile lui Alois Irimaier

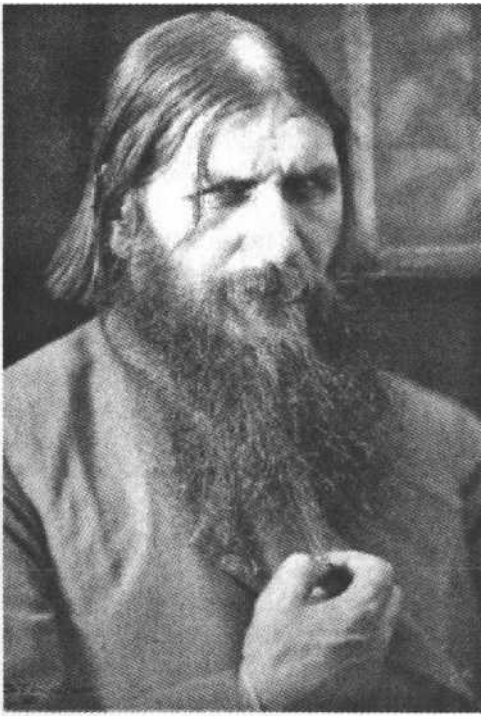

Grigori Rasputin, un celebru mistic rus care a avut o influenţă enormă asupra familiei ultimului ţar rus, Nicolae al II-lea, a făcut unele profeţii despre viitor, dintre care unele chiar s-au îndeplinit.

Supranumit *„călugărul nebun”,* el a prezis, între altele, că sfârşitul lumii va veni la 23 august 2013, relatează portalul rus Psyteh.

Rasputin este cel care a prezis venirea noii puteri în Rusia imperială şi *„munţi de oameni ucişi”,* printre care nobili importanţi.

„Apa din răul Neva se va păta cu sângele lor”, spunea el într-o faimoasă predicţie, înainte ca puterea bolşevică să masacreze cea mai mare parte a aristocraţiei ruse, inclusiv întreaga familie a ţarului Nicolae al II-lea.

Ce-i drept, familia ţarului a fost ucisă la Ekaterinburg, în Urali, departe de Sankt-Petersburg.

Tot el, dacă ar fi să dăm crezare legendelor, a profeţit represiunile staliniste din anul 1937, ce aveau să se întâmple după 25 de ani şi *„trei luni”* după lovitura de stat bolşevică din 1917.

Rasputin şi-a anticipat chiar şi împrejurările morţii sale şi a vorbit explicit despre ele. Dacă va fi ucis de *„simpli tâlhari dintre ţăranii ruşi”,* ţarul Nicolae poate să nu-şi facă griji pentru soarta sa şi urmaşii săi vor fi la putere „o *de ani sau mai mult”.*

În cazul în care va fi asasinat de nobilime – *„rude ale ţarului”* – atunci viitorul Rusiei şi al familiei imperiale va fi teribil.

Nobilii vor fi nevoiţi să fugă din ţară, iar dintre *„rudele ţarului”,* nimeni nu va fi lăsat în viaţă, profeţise Rasputin cu puţin timp înainte ca *„urgia roşie”* să se abată asupra Rusiei ţariste.

Grigori Rasputin a prezis şi evenimente îngrozitoare ce ţin de viitorul planetei: „Cutremurele vor deveni mai frecvente, apa şi pământul se vor deschide şi vor absorbi oameni şi obiecte.

Oamenii se vor uita la violenţa de zi cu zi în apropierea casei lor, pentru că omul va deveni din nou fiară şi ca orice animal va ataca sau va fi atacat

Aceşti oameni nu vor şti să facă distincţie între bine şi rău…”

Călugărul rus profeţise şi în legătură cu o altă nenorocire – „o furtună teribilă” care

se va produce la 23 august 2013. focul va înghiţi toată viaţa de pe uscat, iar după aceasta, viaţă nu va mai exista şi se va instala o linişte de mormânt”.

Conform previziunilor lui Rasputin, în acest timp ar trebui să revină Iisus Christos pe Pământ ca să-i avertizeze şi să-i aline pe oameni în legătură cu dezastrul iminent, după care se va înălţa din nou la Cer.

„Când timpurile se vor apropia de beznă, iubirea oamenilor se va transforma în vegetaţie uscată. În deşertul acelor vremuri vor creşte doar două plante planta câştigului şi cea a iubirii de sine. Florile acestor plante vor fi luate drept flori de dragoste, în timp ce omenirea în acest timp blestemat se va fi scufundat într-o indiferenţă totală” – mai prezicea Rasputin.

Este unanim recunoscut că rusul Rasputin a fost un personaj controversat, misterios şi insolit, ce s-a aflat o lungă perioadă de timp în preajma familiei ţarului, urmărit şi supravegheat permanent de Ohrana, securitatea ţaristă.

În preajma tragicei sale asasinări, a afirmat public că dacă va fi ucis la ordinul ţarului întreaga familie imperială v-a muri, dinastia ţaristă va muri, iar Rusia ţaristă va dispărea ca imperiu.

Ipotetica profeţie s-a realizat prin Revoluţia din Octombrie 1917, când bolşevicii, sub conducerea lui Lenin, vor instala pentru şaptezeci de ani comunismul şi vor realiza URSS, nu înainte de a executa întreaga familie imperială ţaristă.

Nu avem elemente concrete materiale ale faptului dacă profeţia a fost într-adevăr făcută de

Rasputin sau a fost o legendă ce s-a născut ulterior.

În ceea ce priveşte profeţia lui Rasputin despre iminentul sfârşit al lumii la 23 august 2013, vă pot spune că într-o discuţie cu jurnalişti ruşi din zona ştiinţelor nonconvenţionale, aceştia mi-au confirmat că ştirea este fabricată în laboratoarele de intoxicare şi dezinformare ale KGB-ului încă din anii nouăzeci, fiind un „studiu de caz" pentru laboratoarele de manipulare prin mass-media ale securităţii sovietice.

În ceea ce-l priveşte pe germanul Alois Irimaier, care a murit în 1959, în condiţii foarte ciudate şi suspecte (otrăvit), există voci care afirmă că unele dintre profeţiile sale s-au adeverit cum conchide Conrad Adimaier, un specialist ce a lucrat pentru serviciile secrete occidentale.

Conform lui Irimaier „Războiul al Treilea Mondial va începe în Orientul Mijlociu în numele păcii, dar scânteia de mondializare a conflictului va fi în Balcani".

Dacă analizăm situaţia actuală politico-militară din Orientul Mijlociu la care adăugăm faptul recunoscut din istorie că Balcanii dintotdeauna au fost butoiul cu pulbere al Europei, nu putem decât să conchidem că profeţia lui Irimaier s-ar putea adeveri…

Potrivit Bibliotecii Pleyades, Alois Irimaier a trăit şi a locuit în Bavaria, în perioada 1894 – 1959. Viziunile sale l-au făcut faimos în Germania şi, după cel de-al Doilea Război Mondial, oamenii veneau la el pentru a-i localiza pe membrii de familie pierduţi.

A fost acuzat de vrăjitorie, dar, la proces, judecătorul a stabilit că este nevinovat după ce germanul i-a spus în ce este îmbrăcată soţia sa şi ce face în momentul procesului. Atunci când vorbea despre viziunile sale, Alois folosea imagini desprinse parcă din filme.

Scoaterea în mass-media a profeţiei de către serviciile secrete pare mai mult un avertisment, luând în calcul actuala derulare a evenimentelor pe plan mondial.

Bibliografie

A-1

I. Annie Jacobsen, *AREA51 An Uncensored History Of America's Top Secret Military Base,* Bek Bay Books, Little Brown Company, New York, Boston, London, 2012

II. *Erich von Däniken, Odiseea Zeilor, Istoria construcţiilor extraterestre din Grecia antică, Editura „Trebuie să ştii", Bucureşti, 2012*

III. Florin Gheorghiţă, *Taine primordiale,* Editura Junimea, 2012

IV. Carmem Cloşcă Grigore, *Era cosmică şi Terra,* Editura Albatros, Bucureşti, 1997

V. Ion Hobana, *Douăzeci de ani în căutarea lui Jules Verne,* Editura 100 + 1 Gramar, Bucureşti, 2000

VI. Paola Giovetti, *Straniu şi inexplicabil,* Editura Agni, Bucureşti, 1995

VII. Ernest H. Hutten, *Id fundamentale în fizică,* Editura Enciclopedică Română, Bucureşti, 1970

VIII. Ion Hobana, Julien Weverbergh, *OZN O*

sfidare pentru raţiunea umană, Editura Enciclopedică Română, Bucureşti, 1971

XI. Florin Gheorgiţă, *OZN – O problemă modernă,* Editura Junimea, Iaşi, 1973

B – ÎI

1. *Hot War On The Consumer,* David Stanford, Pitman, New Republic

2. Radarul vânează OZN-uri; Radarul, un martor incomod în dosarul OZN, dr. Emil Străinu, Editura Triumf, Bucureşti, 2012

3. *OZN – Universuri paralele,* dr. Emil Străinu, Editura UMC, Bucureşti, 1994

4. *Les armes secretes de Pennemunde, Roger Marty, Paris, 2005*

5. *Chariots for Apollo, The NASA History of Manned Lunar Spacecraft to 1969, Courtney G. Brooks, James M. Grinwood, Loydd S. Swenson JR. Dover Publications Inc. Mineola, New York, S.UA*

6. *Enciclopedia programelor spaţiale 1957 – 1977,* General maior ing. Dumitru Andreescu, vol. 1,1979, vol. 2,1980, Editura Militară, Bucureşti, 1979 – 1980

7. *Viaţa în Univers,* Viorel Soran, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1977

8. *Racheta,* V. Liapunov, Editura de Stat, Bucureşti, 1949

9. *Racheta, armă şi vehicul,* cpt, ing. Dumitru Andreescu, Editura MFA, Bucureşti, 1957

10. *Racheta, vehiculul viitorului,* N.N. Dorobanţu, D.D. Olaru, N.A. Popa, Editura Ştiinţifică, Bucureşti, 1960

11. *Racheta,* Ioan Pascaru, Editura Militară a

Forţelor Armate ale R.P.R., Bucureşti, 1959

12. *Teoria Zagovora. Teoria Conspiraţiei,* Editura Eksmo, Moscova, Ediţia 1 – 2009, Ediţia 2 – 2010

13. *Amerikanţâna Lune,* A.I. Popov, Moscova, 2009

14. *The Man Who Ran The Moon,* Piers Biyony, Icon BOOKS, London, 2006

15. *Buzz Aldrin, Magnificent Desolation the Long Journey Home From the Moon, Bloomsbury Publishing Pic. Great Britain, 2009*

16. *Target America! Ţinta: America – Uniunea Sovietică şi armele sale, Sven J. Zaloga, Editura Elit, 1993*

17. *Omul şi Universul,* Madics György, Editura Facia, 1983

18. *Taini Raketnân Katastrof,* Alexandru Jelezniakov, EKSMO, Moscova, 2011

19. *Istoria Astronauticii în România,* Ioan N. Radu, Editura Biblioteca, Bucureşti, 2006

20. *APOLLO – 8, NASA, The NASA Mission Reports, Edited by Robert Godwin*

21. *APOLLO – 9, NASA, The NASA Mission Reports, Edited by Robert Godwin*

22. *APOLLO – 10, NASA, The NASA Mission Reports, Edited by Robert Godwin*

23. *SIGMA – 7, The Orgits of Walter Shirra, The NASA Mission Reports, Edited by Robert Godwin*

24. FRIENDSHIP – 7,77 ie first Flight of John Glenn, The NASA Mission Reports, Edited by Robert Godwin

25. GEMINI – 7, The Mission Reports, Edited by Robert Godwin

26. SPACE SHUTTLE, STS FLIGHTS 1 – 5, THE NASA Mission Reports, Edited by Robert Godwin

27. *NASA, ISTORIA SECRETĂ,* Richard Hoagland, Mike Bara, Editura Proeditură şi Tipografie, Bucureşti, 2007

28. DARK MISSION, The Secret History, of the National, Aeronautics and Space Administration, Richard Hoagland, Mike BARA, Feral House, Los Angeles, 2007

29. *Lemnaia Missia NASA,* Richard Hoagland, Mike Bara, EKSMO, Moscova, 2009

30. The NASA Conspiracy, Conspiraţiile NASA, Adevărul din spatele aselenizărilor, fotografiilor cenzurate şi chipului de pe Marte, Nick Redfern, Career Press, New York, S.U.A.

31. *Racheta, trecut, prezent şi viitor,* Ioan Sălăgean, Florin Zăngănescu, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1970

32. *NASA Mooned America,* Ralph Rennee, Fridman Press, 2009, S.U.A.

33. *Ştiinţa în anul 2000,* B.G. Kuzneţov, Editura Enciclopedică Română, Bucureşti, 1971

34. *The Truth About în Russia* – film documentar DVD, UFO TV, S.U.A.

35. *Apollo on the Moon,* H.S. Cooper, Dial Press

36. Project Apollo, Tom Alexander, Harper Row

37. Journey to Tranquility, Silcock Dunn, Doubleday

38. Mission to the Moon, Kennan Harvey, Morrow
39. Stanley Kubrick Directs, Walker, Harcourt Brace
40. Space, Moore, Natural History
41. Write Me în Gregory, Batman
42. Return to Earth, Aldrin Random House
43. Man on the Moon, Mansfield, Stein Day
44. The Decision to Go to the Moon, Losgdom MITT Press
45. Space Travel, Gartmann, Viking Press
46. A Heritage of Stone, Garrison, Putman
47. Picture History Rockets, Akens, Strode
48. History of Rocketry – Space Travel, Wernher von Braun, Corwell
49. First of the Moon, Armstrong, Aldrin, Collins, Little Brown
50. Earthbound Astronauts, Lay, Prentice Hall
51. Moon Flight Atlas, More, Rand Mac Nally
52. Certok B. Raketă i liudi, Lunnaia gonka, Maşinostroenie, 1999
53. Certok B. Raketi i liudi. Gonacie dni xolodnoi voini, Maşinostroenie, 1999
54. Certok B. Raketi i liudi. Fiii – Podlipki – Tiuram, Maşinostroenie, 1999
55. Taracenko M, Voennie aspektf sovetskoi kosmonautiki, Maşinostroenie, 1999
56. Rînin N, Astronavigaţia, Izdateliskovo Akademia Nauk CCCP, Leningrad
57. Rebrov M, Kosmiceskie Katastrofî, Eksprint HB, 1996
58. Pervuşin A. Bitva za zvezdî, Kosmiceskoe

protivostoianie, Izdatelistro ACT, 2003

59. Pervuşin A. Bitv za zvezdî: Raketnie sistemî dokosmiceskoi erî, Izdatelistro ACT, 2003

60. Pervuşin A, Astronaut! Gitlera, Iauza, 2004

61. Mormuli N, Katastrofî pod vodoi, Murmansk, Elteko, 2001

62. Kamanin N, Skrâtnâi Kosmos, vol 1 – 4,1960 – 1978, Infortekst

61. Balie M, Polet v mirovoie prostranstvo kak tehniceskaia vozmojnosti, ONTI

62. Gallai M, S celovekom na bortu, Sovetskoi pisateli, 1985

63. Golovanov la Korolev faktf i miff, Nauka, 1994

64. Golovanov Ia, Doroga na kosmodrom: mecista – opât – delo, Detskaia literatura, 1982

65. Jeleznikov A, Vzletaia padala raketa. Sistema, 2003

66. Jeleznikov A. Sovetskaia kosmonautika – Hronika avarii i katastrof, CPB, Levran 1998

67. Gheorghe Zarioiu – *Industria aeronautică modernă,* Editura Tehnică, 1994

B – III

Bibliografia121 recomandată de Fred Steckling:

Alternativ 3, Leslie Watkins A Plece For A Jigsaw Puzzle, Leonard G. Cramp Colonies în Space, T.A. Happenheimer Flying Saucers Farewell, George Adamski Flying Saucers Have Landed, Desmond Leslie Footprints On The Moon, The Associated Press Inside The Space Ships, George Adamski Life On Mars, David Chandler

Our Ancestors Came From Outer Space.
Maurice Chatelain
Prodigal Genius (The Life of Nikola Tesla).
Space Gravity and the Flying Saucers.
Leonard G. Cramp Somebody Else Is On The Moon.
David McKay Company, Inc.
The Principles Of Ultrarelativity, Shinichi Seike.
1978 Edition

121 Bibliografia este trecută în forma originală dată de Fred Steckling.

Cuprins

Prefaţă / 5 Partea I
Selena, satelitul natural al Terrei / 47 **Partea a II-a**
Remember – Misiuni spaţiale pe Lună / 59 Programul Luna / 62
Misiunile lunare – Apollo. Omul pe lună – S.U.A. / 70 **Partea a III-a**
Baze extraterestre şi OZN pe Lună / 77
Partea a IV-a
Luna. Teorii ciudate / 117
Partea a V-a
Baze extraterestre şi OZN pe Terra / 131 **Partea a VI-a**
Baze extraterestre şi OZN pe Marte / 151 **ANEXE *Anexa 1***
Pământul, spaţiul periterestru şi atmosfera Pământului /177 ***Anexa 2***
Date şi caracteristici ale Lunii / 178 ***Anexa 3***
Misiuni spaţiale cu oameni pe Lună

Programul Apollo – Omul pe Lună / 181
Anexa 4
Date despre planeta Marte – Areografie / 182
Anexa 5
Apariţii extraterestre consemnate în istorie – de Brad Steiger şi Sherry Hansen Steiger / 185
Anexa 6
Cazul Celiabinsk 2013
Asteroid rătăcit sau operaţiune ofensiv-defensivă asupra Terrei?! / 203 ***Anexa 7***
Prin haos, la Noua Ordine (II) / 228 ***Anexa 8***
România – terapie cu duşuri reci / 248 ***Anexa 9***
Documente OZN originale / 250 ***Anexa 10***
Declaraţia lui Dmitri Rogozin / 254 ***Anexa 11***
Principalele momente ale cursei oamenilor pentru cucerirea spaţiului cosmic / 258 ***Anexa 12***
Nicolae Ceauşescu şi extratereştrii / 272 ***Anexa 13***
Profeţiile şi serviciile secrete
De la falsa Apocalipsă după Rasputin la Profeţiile lui Alois Irimaier / 276